

ပြည်ထောင်စုပညာရေးနှင့်
ကစားကွက်ဝန်ကြီးဌာန

လှိုင်းကြားဖြူ

(ပထမအုပ်စု)

ဆန်းစူးထူးထူးလိပ်ပြာ

ပြည်ထောင်စု
ပညာရေးနှင့်
ကစားကွက်ဝန်ကြီးဌာန

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ၂၀၁၇ ခုနှစ်၊ မတ်လ၊ ပထမအကြိမ်
- ကွန်ပျူတာစာစီ - ခင်ပြုံးဝင်း (၀၉၉၇၃၉၂၈၃၇၇)
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင် (၀၀၄၀၅)
ရွှေပဒေသာစာပေတိုက်
အမှတ်(၃၃)၊ ကျိတော်လမ်း
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်။
- မျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးအေးလွင် (၀၀၂၄၀)
'ရွှေပဒေသာစာပေတိုက်'
အမှတ်(၃၃)၊ ကျိတော်လမ်း
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်။
- ဖြန့်ချိရေး - ၁၅၀၀ ကျပ်
- အုပ်စု - ၅၀၀ အုပ်

ထုတ်ဝေသည့်စာအုပ်၊ ကတ်တလောက်အညွှန်း (CIP)

ဆူးစူးတဲ့ လိပ်ပြာ
 လှိုင်းကြာဖြူ (လားရှိုး)
 ရွှေပဒေသာစာပေ၊ ၂၀၁၇၊ ရန်ကုန်။
 ၂၇၅-စာ၊ ၁၂ x ၁၈ စင်တီ။
 (၁) ဆူးစူးတဲ့ လိပ်ပြာ

ဆူးစူးတဲ့ လိပ်ပြာ

လှိုင်းကြာဖြူ (လားရှိုး)

“ချစ်သူ တစ်ပါးချင်း”

- ပန်းပင်ယိုစီး မြက်ခင်းစိမ်း
ရေပြင်ထက် လှိုင်းထကြွ
ငှက်ဇင်ယော် တေးသီကျူး
မျှော်ကာငေး တောင်တန်းဆီ
ရောက်လာပါ အိုမောင်ရယ်...။
- ရင်ထဲဆွေး တစ်ချိန်က
တိတ်ဟောင်းဆီ တစ်ကျော့ပြန်
လေရူးကြောင့် တွေးလေလား။
ဥတုကြောင့် ဆွေးလေလား။
ပြန်ခဲ့ပါ အိုမောင်ရယ်...။
- ချစ်လက်ဝေးခြေနေကြောင့်
ဖူးစာမှန် ပြန်ဆုံပေါ့
တစ်နေ့တော့ မျှော်လင့်ချက်
မသေချာ မရေရာ
သနားပါ အိုမောင်ရယ်...။
- အခုတော့ ရေပြင်ငေး
ရှစ်ခွင်တိုင်း လှည့်ပတ်ကြည့်
ဪ...မိမိကို တွေ့လေမလား
အတွေးနဲ့...ရူးနေပြီ မောင်ရေ။ ။

မောင်... မောင်ဟာ တော်တော် အတ္တ
ကြီးတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါလား။
သွန်းနေရာမှာ မောင့်ညီမဆိုရင်... ကိုယ့်
ညီမအပေါ် လေးလေးစားစား မရှိတဲ့
ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဒီအတိုင်း
လက်ပိုက်ကြည့်နေတော့မှာလား...။

သွန်းတင့်တယ်

အပိုင်း (၁)

အခန်း (၁)

“မင်းအနားရှိရင် x x xဒါ ငါ့အတွက်အားအင် x x x
မိုးမြင့်ကြယ်စင် လှမ်းလို့ခူးလိုက်ချင် x x x မင်းက ငါ့ရဲ့ကမ္ဘာ
ကြီး x x x မင်းက အိပ်မက်သခင် x x x”

ဖုန်း Ringtone သံလေးအဆုံးတွင် လူကြီးမင်းခေါ်ဆိုသော
ဖုန်းမှာ သတ်မှတ်ချိန်အတွင်း ပြန်လည်ဖြေကြားခြင်းမရှိပါသဖြင့်
ခေတ္တစောင့်ဆိုင်းပြီးမှ ပြန်ခေါ်ပါရန်ဟူသောအသံကို တစ်ဆက်
တည်း ကြားရသည်။

“သွန်း” ဇွဲမလျှော့သေးဘဲ နောက်ထပ်တစ်ခေါက် ဖုန်းကို
နှိပ်လိုက်ပြန်သည်။ ကိုယ်ကပဲ ဇွဲရှိသလား၊ ဆက်သွယ်ရေးဝန်ထမ်း
ကပဲ ဇွဲရှိသလား စမ်းသပ်ကြတာပေါ့။

ဒီချိန်ထိ မအိပ်တတ်ဘဲ ဘာကြောင့် ဖုန်းကို ခုထက်ထိ မကိုင်
သေးသလဲဟု “မောင့်” ကို ရန်တွေ့ပစ်ချင်သည်။

အင်း...လည်း ချစ်သူနှစ်ဦးကြားမှာ အဖုအထက်သာ
ပြစ်ဖို့ရှိမည်။ မောင်သည် ဘယ်သောအခါမှ သူ့ရဲ့အကျင့်စရိုက်ကို
ပြင်ပေလိမ့်မည်မဟုတ်။

အို...ပြင်ရကောင်းမှန်းလည်း သိသူမဟုတ်။ ဒါဟာ ပြင်ရ
မည့်ကိစ္စဆိုတာလည်း မောင်က လုံးဝ လုံးဝ လက်မခံ။

လူတွေ ပြောပြောနေတဲ့ ပြီးပြည့်စုံတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်
တွင် မောင်က ပါဝင်ပါသည်။ ပညာရေးမှာဆိုလျှင်လည်း အမြင့်ဆုံး
ဘွဲ့ဒီဂရီကို လန်ဒန်မှ သွားယူခဲ့သည်။

ရုပ်ရည်မှာဆိုလျှင်လည်း အရပ်မြင့်မြင့်၊ ဘောဒီ structure
တောင့်တောင့်နှင့် မော်ဒယ်ဘိုင်းတစ်ယောက်လို ယောက်ျားပီသ
သောရုပ်ရည် ရှိသူ။

ဆွေမျိုးအင်အား၊ ဓနအင်အားနှင့် ပြီးပြည့်စုံသူ။

ဒီလောက် ပြီးပြည့်စုံတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်မှာ ကြီးမား
သော ချို့ယွင်းချက်တစ်ခုက ချစ်သူအပေါ်မှာ ချစ်တယ်လို့ ပြော
တတ်တာကလွဲလို့ ဂရုမစိုက်တတ်သူလို့ သွန်းက ပြောလျှင် လူတွေ
အတွက် ရယ်စရာ။

ဟုတ်ပါတယ်...လူတွေအတွက်တင်မကဘူး။ မောင်ကပါ
သွန်းရဲ့ချစ်ခြင်းတရားကို ရယ်စရာပြန်လုံးတစ်ခုလို သဘောထား
ခဲ့တာ-

“သွန်းရယ်...သွန်းနဲ့မောင်က မကြာခင်ဘဲ လက်ထပ်ကြ

တော့မှာကို ချစ်တာတွေ...မေတ္တာတွေ တတွတ်တွတ် ပြောနေစရာ လို့လို့လား။”

မောင့်ရဲ့အယူအဆက တစ်မျိုးပါလား။

“မောင် ချစ်တာကို သွန်း သိပြီးပြီ။ နောက်ထပ် ထပ်ခါ ထပ်ခါ ချစ်ပါတယ်...ချစ်တယ်ကွာဆိုပြီး ပါးစပ်လျှာရိုးမရှိတိုင်း လျှောက်ပြောရအောင် မောင် အချိန်တွေ မအားဘူး... သွန်း။”

မောင် ပြောခဲ့တဲ့စကားလုံးတွေက သွန်း မျှော်လင့်ထားသော စကားလုံးတွေတော့ မဟုတ်။ သွန်း မျှော်လင့်ထားတာက-

“မောင့်ဘဝမှာ သွန်းက အချစ်ဆုံး၊ အချစ်ဦး...သိပ် ချစ်တယ် သွန်းရယ်”

ဆိုပြီး ယုယုယယ ပိုက်ထွေးလာမည့် လက်တစ်စုံနှင့် နူးညံ့ နွေးထွေးသော အနမ်းပွင့်တွေ။

ခုကျတော့ မောင်က ထိုသို့ပြောရသည်ကိုပင် လျှာရိုးမရှိသူ တွေ၊ သူ့ရဲ့အချိန်တွေကို မဖြုန်းနိုင်ဘူးလေနှင့်။

တစ်ခါတလေကျတော့-

“သွန်းက မောင့်ရဲ့အလုပ်တွေလောက်တောင် အရေးမပါတဲ့ သူလား...မောင်”

ဟု သည်းမခံနိုင်စွာ ပြောမိတော့-

“နှိုင်းစရာမရှိ မနှိုင်းနဲ့...တိုင်းစရာမရှိ လျှောက်မတိုင်းနဲ့ သွန်း...သွန်းကို ချစ်တာကသပ်သပ်၊ မောင့်ရဲ့အလုပ်က သပ်သပ် အလုပ်အကိုင်နဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရေး ဘယ်တော့မှ ရောထွေးပစ်ဖို့ မောင့်ကို လာမပြောနဲ့”

ဒီလောက်တောင် လူမှုရေး ခေါင်းပါးတဲ့ ယောက်ျား တစ်ယောက်ကို သွန်းတင့်တယ်ဆိုတဲ့ မိန်းမက ဘယ်အချိန်ကစပြီး ခက်မက်မောမော ချစ်မိသွားခဲ့တာလဲ။

ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်တတ်တဲ့ မာကျောကျော ယောက်ျား တစ်ယောက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်ချက်ပြင်းထန်လွန်းတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် စတွေ့တဲ့အချိန်ကပဲ သွန်း ရင်ခုန် စိတ် လှုပ်ရှားခဲ့ရတာတွေကိုသိသော ချစ်သောမောင်က သွန်းအပေါ် အနိုင်ယူလေရောသလား။

မောင်နှင့်ပတ်သက်လျှင် ဘယ်တော့မှ ကြာရှည်စိတ်ဆိုးလို့ မရတဲ့ သွန်းကတော့ ဇွဲမလျှော့စွာ နောက်ထပ်တစ်ခေါက် ဖုန်းကို အမှတ်မရှိ ထပ်ခေါ်မိသည်။

“ဟယ်လို...သွန်း...ပြောလေ”

“ပြောလေ လုပ်မနေနဲ့ မောင်...သွန်း မောင့်ကို ဖုန်းခေါ်နေ တာ ကြာလှပြီ။ ကိုင်လည်းမကိုင်ဘူး...missed call တွေတာလည်း ပြန်မခေါ်ဘူး”

မောင် ဖုန်းကိုင်ကိုင်ချင်း သွန်း ကြက်တူရွေးလေး နှုတ်တိုက် သင်ခဲ့ရသည့်နှယ် တတွတ်တွတ် ပြောမိပါသည်။

“ဟိုး...မောနေဦးမယ်...ဖြည်းဖြည်း”

“မောင်နော်...လာနောက်မနေနဲ့...သွန်း တကယ်စိတ်ဆိုး နေတာ...ဟွန်”

မမြင်ရပေမယ့် သွန်း မကျေနပ်စိတ်နှင့် မောင့်ဆီမှန်းကာ မျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။

“မောင်...အစည်းအဝေးခန်းမထဲရောက်နေလို့ သွန်းရဲ့... ခန်းမထဲရောက်ပြီဆို မောင် ဖုန်းထားခဲ့တယ်ဆိုတာ သွန်းလည်း သိသားနဲ့။ ဟော...ရုံးခန်းထဲပြန်ရောက်တော့လည်း လက်မှတ်ထိုးပေးရတာနဲ့ ဘာနဲ့ဆိုတော့ ဖုန်းမဖွင့်ကြည့်ဖြစ်ဘူးလေ”

“လာပြန်ပြီ...အဲဒီအလုပ်တွေနဲ့ ယှဉ်လိုက်တိုင်း သွန်း အမြဲတမ်း နောက်ကိုရောက်သွားတာ လုံးဝ မကျေနပ်ဘူး...သိလား”

“ဟုတ်ပါပြီ...သွန်း မကျေနပ်တာတွေကို စုထား...ဟုတ်ပြီလား...တွေ့ကြမှ မောင် ၁၅၀၀ နဲ့ ပြန်ဝယ်မယ်။ ကဲ...မောင် စက်ရုံသွားစရာရှိသေးတယ်”

“ညနေ အိမ်ဘက်ဝင်ခဲ့ဦး မောင်အကြိုက် ချက်ထားတာ စားစေချင်လို့။ နောက်ပြီး မေမေကလည်း မောင့်ကို မတွေ့ရတာ ကြာနေပြီတဲ့လေ...လာပြီး မျက်နှာပြလိုက်ပါဦး ကုလသမဂ္ဂ အတွင်းရေးမှူးကြီးရယ်”

“ဟာ...သွန်းကလည်း”

သွန်းရဲ့ ငေါ့တော့တော့အပြောကြောင့် မောင်က ရယ်လေသည်။ အလုပ်တစ်ဖက်ရှိနေသည်ဆိုသောကြောင့် သွန်းလည်း မောင့်ကို ဆက်မရစ်တော့ပေ။

“စိတ်ကြည်သွားတော်မူပြီလား”

“ဟင်...ဒေါ်လေးကလည်း”

ဖုန်းချလိုက်စဉ် ကျောနောက်ဘက်မှ ထွက်လာသော အဒေါ်ဝမ်းကွဲဖြစ်သူရဲ့ ချစ်စနိုးအမေးကို သွန်း ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်မိသွားသည်။

အားလုံးရဲ့အမြင်မှာတော့ သွန်းက တော်တော်လေးကို ကဲနေမိန်းကလေးတစ်ယောက်။

“မေမေကော ဒေါ်လေး”

စောစောတုန်းက သွန်း ဖုန်းပြောပြီးလျှင် ထမင်းစားကြမည် ပြောထားသဖြင့် သွန်း သတိတရနှင့် မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်နှနာရီရှိပြီလဲ...ကြည့်ပါဦး မဖုရားလေးရယ်... ဒေါ်လေးက ဖုန်းခေါ်လို့ မရလို့ စိတ်မကြည်ဘဲ ဖုန်းမကိုင်မချင်း တွတ်တွတ် ခေါ်နေတာ။ ရှင်လေးအမေက ဆိုင်ပြန်သွားရဦးမှာ ဘယ်စောင့်နိုင်မလဲ”

“ဟင်...ဟုတ်ပါရဲ့...တစ်နာရီတောင်ခွဲနေပြီပဲ ဒေါ်လေးရဲ့။

အခုပဲ...မေမေကတော့ အလုပ်ကိစ္စရှိလို့ သွန်းကို ဆုမသွားတာ”

“ခက်ခက်ရချည်ရဲ့ ဟု သွန်း တိုးတိုးတိတ်တိတ် ညည်းညူသည်။

မေမေကတော့-

“သမီးနဲ့ မောင်ကျော်ဖုန်းမိုရ်တို့ကို နှစ်ဖက်မိဘတွေက ညဘောတူကြောင်းပြောပြီးသားနော်...လူကြီးမိဘဘက်က အဲဒီလို ခိုက်လျောတာက သမီးတို့နှစ်ယောက် နေချင်သလိုနေ၊ ပြောချင်သလိုပြောဖို့ လွတ်လပ်ခွင့်ပေးလိုက်တာ မဟုတ်ဘူး။ လူကြီးမိဘတွေ မျက်စိစပါးမွှေးစူးလောက်အောင် နေတာ ပြောတာ ဆိုတာ အလုပ်နဲ့...ကြားလား”

ဟု မကြာခဏ ဆုံးမတတ်သည်။ နောက်ပြီး-

“တွေ့ဖန်များရင် ရိုးအိသွားတယ်။ နမ်းပါများရင် ပြယ်တတ်

တုံ့သဘောတွေရှိတဲ့အတွက် ကိုယ့်ရဲ့တန်ဖိုးကို ထိန်းသိမ်းရမှာက သမီးရဲ့တာဝန်ပဲ”

“မေမေ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲဟင်”

“မေးမှမေးပါ့မလားလို့ မေမေက စိတ်ပူနေတာ သမီးရယ်။ ဒီလိုကွဲ့...သာကေလေးတစ်ခု မေမေ ပြောပြမယ်နော်။ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ကလို့ ဆိုပါစို့။ အဲဒီအမျိုးသမီးက လက်သီးဆုပ်ထား ပြီး သူ့သမီးကို ဒီလက်ထဲမှာ ဘာရှိသလဲတဲ့။ သူ့သမီးက မသိဘူး။ ဘာရှိလဲလို့မေးတော့ သိချင်ရင် ထိုင်ထ (၁၀) ခါလုပ်ပြလို့ အမေ က ပြောတယ်။ မအေရဲ့လက်ထဲမှာ ဘာရှိသလဲ သိချင်နေတဲ့ သမီးက ထိုင်ထ (၁၀) ခါ လုပ်တယ်လေ”

“ပြီးတော့ အမေက ပြလိုက်ရောလား”

“သမီး...မေမေရဲ့စကား မဆုံးသေးဘူးလေ။ ဘာလို့ စကား ဖြတ်ပြောတာလဲ”

“တောင်းပန်ပါတယ် မေမေ”

သူ့ရဲ့စကား ဖြတ်ပြောသဖြင့် မကြိုက်သလို မျက်မှောင်တွန့် လိုက်သော မေမေကြောင့် သွန်း ပြန်တောင်းပန်လိုက်သည်။ သွန်းရဲ့ တောင်းပန်စကားကြောင့် မေမေက မျက်နှာပြန်ကြည်သွားပြီး စကားပြန်ဆက်သည်။

“ဒါနဲ့ ထိုင်ထ (၇)ခါလုပ်ပြပြီးရင် ပြောမယ်တဲ့။ သမီးလည်း (၇) ခါထပ်လုပ်တာပေါ့။ ဒီလိုနဲ့ (၆)ခါလုပ်ရင်ပြမယ်။ (၅)ခါလုပ် ရင် ပြမယ်။ (၃)ခါလုပ်ရင် ပြမယ်။ နောက်ဆုံး (၁)ခါလုပ်ပြီးရင် ပြမယ်ပေါ့။ ဒီလိုနဲ့ နောက်ဆုံးတစ်ခေါက် လုပ်ပြီးတဲ့အခါမှာ အမေ

က ဆုပ်ထားတဲ့ သူ့လက်သီးဆုပ်ကို ဖွင့်လိုက်တဲ့အခါ အကြွေစေ့ စေ့ကို တွေ့ရတယ်တဲ့”

“ဟင်”

မျှော်လင့်တကြီး ကြည့်နေသော သွန်းကိုယ်တိုင်တောင် ဒီလောက်စိတ်ပျက်သွားသည်ဆိုလျှင် ထိုင်ထပေါင်းများစွာကို မနား မနေ လုပ်နေရသည့် သမီးဖြစ်သူမှာ ဘယ်လောက်ထိ စိတ်ညစ်သွား ညစ်နည်း။

“မေမေ...ပြောချင်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို သမီး သိရဲ့လား... စားလည်ရဲ့လား”

“သမီး သဘောမပေါက်ဘူး မေမေ”

“ဟုတ်ပြီ...သူ့အမေက သူ့သမီးကို ဘာပြောသလဲဆိုတာ သမီး နားထောင်။ မောမောပန်းပန်းနဲ့ ထိုင်ထလုပ်ရတဲ့ သမီးက အကြွေစေ့မှန်းသာသိရင် ဒီလောက် အမောခံပြီး ထိုင်ထမလုပ်ပါ ဘူးတဲ့။ သူ့အမေက သမီးရယ် ၁၂ ခါလောက်လုပ်ပါဦးဆိုတော့ မြင်ပြီးပြီ မလုပ်နိုင်တော့ဘူးတဲ့။ လေးခါ...နောက်ဆုံး တစ်ခါလုပ် ပြပါဦးဆိုတာတောင် သမီးက ထိုင်ထမလုပ်ဖြစ်တော့ဘူးတဲ့။ ဒါ... ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကိုယ့်ရဲ့ မမြင်မတွေ့ဝံ့တဲ့အရာကို မမြင် မတွေ့အောင် ထိန်းသိမ်းလေလေ တန်ဖိုးရှိလေလေပဲ။ တကယ်လို့ အကြွေစေ့ကို ဖွင့်မပြဘူးဆိုရင် သမီးက ထိုင်ထ ဘယ်နှခါလုပ်ခိုင်း ခိုင်း လုပ်မှာပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူက အရမ်းတွေ့ချင်သိချင် နေတာကိုး။ ယောက်ျားလေးတွေရဲ့ မြင်ကွင်းရှေ့မှာ မလုံမလဲနဲ့ ဟိုဖော်ဒီဖော် ဝတ်နေရင်တော့ ဘယ်တန်ဖိုးထားခြင်းခံရမလဲ”

“သမီး သဘောပေါက်ပါပြီ မေမေ”

သွန်း နားလည်သဘောပေါက်စေရန် ဥပမာ သာဓကတွေနှင့် ဆုံးမသွားသော မေမေစကားတွေက သွန်းအတွက် မှတ်သားနားယူ စရာတွေချည်းပါပဲ။

ဒီလိုပါပဲ မေမောကတော့ သွန်းကို အချိန်ရှိလျှင် ရှိသလို သတိရလျှင် ရသလို ဆုံးမနေကျ ဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ မေမေ့ရဲ့တစ်ဦးတည်းသော တွယ်တာစရာ ဆိုလို့ သွန်းတင့်တယ်ဆိုသော သွန်းသာရှိပြီး သွန်းအတွက် တစ်ဦး တည်း အားကိုးရာ မြင်မိရုံတောင်သည် မေမေသာ ရှိသည်။

ဖတဆိုးဖြစ်သော သွန်းကို မေမေသည် အစွမ်းကုန် အလို လိုက်တာမျိုးမရှိပေမယ့် အစွမ်းကုန်ချစ်ပါသည်။

ဘွဲ့ရပြီး တစ်နှစ် အလုပ်မဝင်သေး။ မေမေ့ရဲ့အလုပ်မှာ မကူ သေးဘဲ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ချက်ချင်း ဆုံးဖြတ်ခဲ့သော သွန်းကိုလည်း စိတ်ဆိုးသည့်လက္ခဏာ၊ ဝမ်းနည်းသည့်အရိပ်ယောင်များ မပြခဲ့ပါ။

“အင်းလေ...အချိန်တန်အရွယ်ရောက်ပြီဆိုရင် ဒီကိစ္စကို ဘယ်သူက တွန်းလှန်နိုင်လို့လဲ။ ဒီလူနဲ့မဟုတ်လို့ နောက်လူနဲ့ လက်ထပ်မှာပဲလေ”

“မေမေ သဘောမတူဘူးလားဟင်”

“မေမေက သဘောမတူဘူးဆိုရင် သမီးက နောက်ဆုတ်မှာ လား”

“ဒါတော့...”

မထင်မှတ်သောစကားကြောင့် သွန်းကိုယ်တိုင် ဘာဆက်ပြော

သွန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။ မေမေက ဝေခွဲမရသလိုဖြစ်သွားသော သွန်းကိုကြည့်ကာ ဆံပင်တွေကို ဖွဖွသပ်ပေးပြီး-

“သမီးနဲ့စပ်မှ တော်ရပေမယ့် မေမေသမီးချစ်တဲ့လူကို မေမေ က သားတစ်ယောက်လို ချစ်နိုင်ပါတယ် သမီးရယ်”

“ဟင်...ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ မေမေရယ်”

သွန်း ဖြစ်ချင်သမျှကို အမြဲတမ်း ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့သော မေမေ့ကျေးဇူးတွေကို သွန်း ဆယ်သက်တောင် ဆပ်၍ မကုန် နိုင်ပါ။

၀၀၀၀

အခန်း (၂)

“အန်တီ နေကောင်းတယ်နော်”

“နေကောင်းပါတယ် ကိုဖုန်းရယ်...အခုတလော ပျောက်နေလို့ သမီးကိုတောင် မေးနေတာ။ မောင်ကျော်ဖုန်းမိုရ် ဘယ်ရောက်နေလဲလို့”

“အလုပ်ကိစ္စတွေ နည်းနည်းရှုပ်နေလို့ပါ အန်တီ...အခုတော့ နည်းနည်းပြီးပါပြီ”

“အေးကွယ်...အဆင်ပြေမှာပါ။ အိမ်မှာ အားလုံးချက်ပြုတ်ပြီးပြီ။ ဒီမှာပဲ စားသွားနော်။ ကဲ...ကဲ...စကားပြောကြဦး... အန်တီ စာရင်းလေးလုပ်စရာရှိလို့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ”

“ယောက္ခမကြီးက အရမ်းသဘောကောင်းတာပဲ”

“မောင်နော်...ဘာယောက္ခမကြီးလဲ...ဟွန်း”

အပေါ်ထပ်သို့တက်သွားသော မေမေ မကြားအောင် ပြောလိုက်သော မောင့်ကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။

“လူကသာ အလုပ်ရှုပ်နေတယ်ပြောတာ...ပဲကလည်း နားထားလိုက်တာ...ဟွန်း”

“ဟောဗျာ...ခင်ဗျားမျက်စောင်းက နဂါးမျက်စောင်းဆိုရင် တွန့်တော်မျိုး ပြာကျတာကြာပြီ မဖုရားရယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ...ဟုတ်တာပြောတာပဲ”

တစ်နေကုန် အလုပ်ထဲမှာရှိနေသူနှင့် မတူစွာ လန်းဆန်းတက်ကြွနေသော မောင့်ပုံစံက မနာလိုချင်စရာကောင်းသည်။

“ပြောရင်လည်း သွန်းက လွန်တယ်ဖြစ်ဦးမယ်။ မပြောတော့ပါဘူး။ ဘာမှကို မပြောမိအောင် နေရတော့မယ်”

“သွန်းကလည်းကွာ...မောင် အခုလုပ်နေတယ်ဆိုတာတွေလည်း တစ်ချိန်ကျရင် သွန်းနဲ့မောင် အဆင်ပြေပြေ နေထိုင်ကြဖို့ပဲ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါပြီ...ဟုတ်ပါပြီ...သွန်းပဲ မှားတယ်ထားပါတော့”

“သွန်းလည်း မမှားပါဘူး။ ကိုယ့်ချစ်သူအပေါ်မှာ ချစ်လို့ သတိတိုတာကို မောင်က ပိုပြီးတော့တောင် သဘောကျသေးတယ်”

“သွားစမ်းပါ...အပိုတွေ”

သွန်းတင့်တယ်ဆိုတာ မောင် တစ်ချက်ချော့လိုက်ရင် တန်းပျော့ကျသွားသူဆိုတာလည်း မောင်က သိနေနှင့်တယ်လေ။

တစ်ခါတလေကျရင် မောင်က သောကြာသား ရုံးရလောက်အောင် စကားတတ်သူ ဖြစ်၏။

“မောင် ထမင်းစားတော့မလား”

“နေပါဦး...သွန်းရဲ့...သွန်းက ဆာနေပြီမို့လား”

“ဟင့်အင်း...မဆာသေးပါဘူး။ မောင်က ပြန်ရဦးမှာမလား...မောင်နေမှာဆိုးလို့လေ”

“ဪ...သွန်းရယ်...ဒီလမ်းနဲ့ဒီခရီး မှောင်တော့ကောဘာဖြစ်လဲ။ မောင်က မိန်းကလေးမို့လား...ခြံထဲ လမ်းခထဆင်းလျှောက်ရအောင်လေ”

သွန်းဘာသာဆိုလျှင် မောင့်စကားကို ရှောရှာရှာ။ လက်ခံလိုက်မည်ဖြစ်သော်လည်း မေမေ့ကိုကော၊ ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအကြောင့် သွန်း တုံ့ဆိုင်းသွားရသည်။

“သွန်း”

“ဪ...မောင် ဒါဆို မောင်အရင် ခဏသွားနှင့်လိုက်နော်။ သွန်း နောက်ကလိုက်ခဲ့မယ်။ မေမေ့ကို သွန်း ထမင်းမစားသေးဘူးလို့ သွားပြောလိုက်ဦးမယ်။ တော်ကြာ သွန်းတို့နဲ့မှ အတူစားမယ်ဆိုရင် နောက်ကျသွားမှာဆိုးလို့”

“အိုကေ”

မောင်က တစ်ယောက်တည်း ခြံထဲသို့ အရင်ဆင်းသွားနှင့်လေသည်။ သွန်း သက်ပြင်းကို အသာချလိုက်ပြီး အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားလေသည်။

သွန်းကို ချစ်လွန်းလို့သာ မေမေက မောင်နှင့်ပတ်သက်လျှင် ၅၀ ရာခိုင်နှုန်း လျှော့ထားသော်လည်း သူ ချမှတ်ထားသည့် စည်းကမ်းများကို ဖောက်ဖျက်လျှင် နည်းနည်းမျှမကြိုက်။

“မေမေ...သမီး အဆိပ်မရှိဘဲ အေးချမ်းတာကို မေမေလည်း သဘောကျပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နေရာတကာတိုင်းမှာ မိန်းမ တစ်ယောက်ဟာ အလုံးစုံတိုင်း သူ့ချစ်သူ၊ သူ့မိဘ၊ သူ့ပတ်ဝန်းကျင် အသိုင်းအဝိုင်းကိုပဲ အားကိုးနေမယ်ဆိုရင် အဲဒီမိန်းမဟာ အစွမ်းအစ ထင်းမဲ့ပြီး လူညွန့်တုံးတတ်တယ်။ ကိုယ့်စိတ်မှာ မှားနေတယ်ထင်တဲ့ အကြောင်းအရာကိုတောင် ပတ်ဝန်းကျင်ကြောင့် မှန်တယ်ပြောတတ်တာလည်း ကောင်းတော့မကောင်းဘူး”

တစ်ခါတလေကျလျှင် မေမေပြောသမျှကို သွန်း နားမလည်။ ထိုက်မမို့ပါ။

သွန်းက သမားရိုးကျ မိန်းကလေးတစ်ယောက်သာဖြစ်ပြီး မေမေကတော့ ထက်မြက်သော မိန်းမတစ်ယောက်။ အိမ်ထောင်မှုကော နိုင်နင်းသလို စီးပွားရေးဘက်တွင်လည်း ကျွမ်းကျင်သူ။ ဒါကြောင့်လည်း ဖေဖေ မရှိတော့သည့်နောက်ပိုင်း သွန်းတို့ရဲ့ စီးပွားရေးအခြေအနေမှာ ယုတ်လျော့သွားခြင်း မရှိတာပေါ့။

တကယ်ဆို ဖေဖေ သွန်းတို့သားအမိအပါးမှာ မရှိတော့တာ သွန်း တစ်သက်နီးပါး။

တစ်ခါတစ်ရံကျတော့လည်း မေမေက ထုံးစံအတိုင်း သွန်း နားမလည်နိုင်သောစကားတွေနဲ့-

“သူ မရှိရင် ငါ မရပ်တည်နိုင်ပါဘူးလို့ မေမေက တွေးထားခဲ့ရင် သမီးတောင် ဒီအသက်ဒီအရယ် ရောက်လာမှာမဟုတ်ဘူး။ သူ မရှိရင်လည်း ဖြစ်အောင်နေ။ ဒါက ယောက်ျားဖြစ်သူကို မထီလေးစားလုပ်ဖို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူးနော်”

တကယ်တော့ မေမေ ထုဆစ်ခဲ့သော သွန်းတင့်တယ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက ပန်းပုရုပ်ဖြစ်မလာဘဲ ဖယောင်းရုပ်သာဖြစ်ခဲ့ကြောင်းကို ထုဆစ်ခဲ့သော မေမေကိုယ်တိုင်လည်း သိပါသည်။

စကားလေးမှာ လေသံလေး နည်းနည်းမာသွားလျှင်တောင် ဝမ်းနာတတ်တာ။ သူများရဲ့ ခပ်ကျော့ကျော့စကားကိုတောင် အောင်မြင်စွာ မတွဲပြန်တတ်တာတွေ...အို...သွန်းရဲ့အားနည်းချက်တွေကို ပြောလို့၊ တွေးလို့တောင် မကုန်နိုင်ပါ။

“မေမေ”

“ကိုဖုန်း ပြန်သွားပြီလား သမီး”

“ဟို...သမီးတို့လေ...ဗိုက်မဆာသေးတော့ ခြံထဲမှာ လမ်းခဏလျှောက်ဖို့ မေမေ...ဟို...မေမေ ဆာရင်”

ခပ်တည်တည် ကြည့်နေသော မေမေကြောင့် သွန်း စကားတွေ အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့နှင့် ရပ်လိုက်သည်။

မေမေက ဘာမှမပြောဘဲ သက်ပြင်းချကာ ခေါင်းညိတ်ပြီး-

“ရတယ်...မေမေ မဆာသေးဘူး”

ပြောချင်သည့်စကားများရှိသော်လည်း ထိန်းလိုက်ပုံရသည်။ သွန်းကိုယ်တိုင် မေမေ တစ်ခုခု ပြောချင်နေတာ သိနေသော်လည်း ခြံထဲမှာ မောင်တစ်ယောက်တည်းဆိုသောအသိနှင့် အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းခဲ့သည်။

သွန်း ခြံထဲရောက်တော့ မောင်က ဖုန်းပြောနေသည်။

“ငါ မင်းကို အစကတည်းက ပြောထားသားပဲကွ...တားနေတဲ့ကြားကနေ မင်း ရှေ့ဆက်တိုးခဲ့တာဆိုတော့ အဲဒီကိစ္စ မင်းမှာ

ကဝန်အများကြီးရှိသွားပြီ”

“.....”

“ဟေ့ကောင်...ဆွေမျိုးတော်တာ အိမ်မှာပဲ၊ လုပ်ငန်းထဲမှာ

ဆွေမျိုးတော်လို့ဆိုပြီး အပြစ်ကို လျှော့ပေါ့ပေးမှာမဟုတ်ဘူး”

“မောင်”

“ဪ...သွန်း...လာလေ...ကြာလိုက်တာ”

ဖုန်းပြောပြီးသွားသော မောင်ရဲ့နောက်မှာ ရပ်ပြီးခေါ်လိုက်သည်။ မောင်က ခါးတစ်ဖက်ထောက် ရပ်နေရာမှ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်ပြီး သွန်းကို တစ်ချက် အပြစ်တင်သည်။

သွန်း မောင်ရဲ့လက်မောင်းကို ဖက်တွယ်ကာ-

“မောင်ရယ်...ဒေါသတွေ အဲဒီလောက်ထိ မကြီးပါနဲ့... ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ...စမ်းချောင်းဘက်က project ကိစ္စပေါ့။ မောင်က မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ တားနေတဲ့ကြားကနေ ဟော...ခုတော့ အဲဒီမြေက ပိုင်ရှင်ပေါ်လာပြီ”

“ဟုတ်ပါပြီ...ခဏတစ်ဖြုတ် အိမ်လာတဲ့အချိန်မှာ အလုပ်တွေ စိတ်ရှုပ်စရာတွေ မေ့ထားစမ်းပါ။ ဗိုက်မဆာသေးဘူးလား... ထမင်းစားကြရအောင်လေ”

မောင်က သူ့လက်မောင်းကို ဖက်တွယ်ထားသော သူ့ရဲ့လက်ကို ထွေးဆုပ်ကာ ခေါင်းညိတ်ပြသဖြင့် သွန်းတို့နှစ်ယောက် အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်လာသည်။

မောင်ရဲ့မျက်နှာက ရောက်စတုန်းကလို မကြည်လင်တော့တာ

အမှန်ပင်။

ထမင်းစားသောက်ပြီးတော့ မေမေ့ကို ခပ်လေးလေး နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်သွားသည်။

အစတုန်းက အေးဆေးပါဆိုတဲ့လူက လောလောနှင့်ပြန်သွား သဖြင့် မေမေကတောင် မေးနေသေးသည်။

ဪ...မောင်ရယ်။

ဒီနေ့ မောင် ရောက်လာတဲ့အချိန်ကျရင် သွန်းနဲ့ မောင်ရဲ့ မင်္ဂလာပွဲအတွက် သွန်းစိတ်ထဲမှာ လှပစွာ ပုံဖော်ထားသော အကြောင်းအရာများကို ပြောပြမည်ဟု တွေးထားသမျှ မောင် လောနေတာနဲ့ သွန်းတောင် သတိမရတော့။

နောက်ထပ် မောင်နဲ့တွေ့ဖို့က သွန်းဘက်က တတ္တတ်တွတ် ဖုန်းဆက်နိုင်လွန်းမှ တော်ကာကျမည်။

သွန်းနေရာမှာ အခြားသော မိန်းကလေးတွေဆိုလျှင် ကိုယ့် ဘက်က အဲဒီလောက်ထိ အောက်ကျနောက်ကျခံနေစရာ မလိုဘူး တွေးလျှင် ဇာတ်လမ်းက မစခင်ကတည်းက ပြတ်နေလောက်ပြီ။

အင်းလေ...ဝိုချစ်ရတဲ့သူက ဝိုရုံးတာ သဘာဝပဲလေ။ မောင်က သွန်းကို မချစ်တာမဟုတ်ပေမယ့် ဂရုစိုက်မှု အားနည်းခဲ့ တာကို သွန်း ဘယ်တရားသူကြီးနှင့် တရားစွဲလို့ ရနိုင်မှာတဲ့လဲ။

“ဥတ်နိုက် မောင်...မောင် အိမ်ကို ပြန်ရောက်ပြီလား။”

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပျော့သလိုဖြစ်နေတာ သိပေမယ့် သွန်း ပြင်ရကောင်းမှနီးမသိပါ။ အမှတ်အတေး မထားတတ်သူပီပီ မောင့်ထံ Message လှမ်းပို့လိုက်သည်။

သို့သော် အချိန်မှာရှိတို့သာ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွားခဲ့သည်။ မောင့်ဘက်က Reply ပြန်မလာခဲ့ပေ။

သွန်း နေထိုင်သည့်ကြေကွဲရပေမယ့် အိပ်ပျော်အောင်အိပ်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်သည်။

ဒီအချိန်မှာ မောင်ကတော့ သွန်းကို သတိရဖို့ထက် သူ့ရဲ့ အကျိုးအမြတ်ကို ထိခိုက်စေခဲ့သည့် သူ့အလုပ်ကလူအကြောင်းပဲ ခေါင်းထဲရောက်နေပေလိမ့်မည်။

ဪ...မောင်ရယ်...။

အခန်း (၃)

“ဒီအင်္ကျီလေးနဲ့လိုက်တယ် မမသွန်းရဲ့... မမသွန်းက အသားလေးဖြူစွတ်နေတော့ ဘာဝတ်ဝတ် လှပြီးသား”

“အပိုတွေ မမြောက်စမ်းပါနဲ့ ဖြူဖြူရယ်...ငါ လှလား... မလှလား ငါ့ကိုယ်ငါ သိပါတယ်။ နင် မြောက်နေတာနဲ့ပဲ ငါလည်း အနေခက်ပြီး အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်တောင် မထွက်ရဲတော့ဘူး”

“ခစ်...ခစ်...မမသွန်းကလေ တစ်ခါတလေကျတော့လည်း အတည်ပေါက်ကြီးနဲ့ ဟာသတွေလည်း ပြောတတ်တယ်နော်”

“အမလေးတော်”

ကိုယ့်ကို ပြန်ချီးကျူးလိုက်သော ဖြူဖြူကို သွန်း မျက်လုံးပြူးပြီး ကြည့်လိုက်သည်။

ဖြူဖြူဆိုတာက သွန်းတို့အိမ်မှာ လက်တိုလက်တောင်းခိုင်းဖို့ ခေါ်ထားသည့်ကောင်မလေး ဖြစ်သည်။

အသက်က ၁၆၊ ၁၇ နှစ်ခန့်ဖြစ်ပြီး စကားပြောလိုက်လျှင် ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေး အားနည်းသောသူတစ်ယောက်လို။

ဟုတ်ပါတယ်...ဖြူဖြူက ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေး အားနည်းနေသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။

မေမေ ဖြူဖြူကို ခေါ်လာစဉ်ကဆို သွန်း အတော်ပင်လန့်ပါသည်။ သိတဲ့အတိုင်း အသိဉာဏ်ရှိတဲ့သူတောင် ကိုယ်နေတဲ့အိမ်ရှင်အပေါ် မကောင်းမှုကျူးလွန်သေးတာ။ ဖြူဖြူက တစ်ခုခုဆို ဘာမှ ချဉ်းစားဘဲ လုပ်ချင်ရာလုပ်တတ်သူဆိုလျှင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။

“သမီးရယ်...ဖြူဖြူက ရူးနေတဲ့ မိန်းကလေးမဟုတ်ပါဘူး။ သူငယ်ငယ်လေးက အဖေနဲ့အမေ ရိုက်လွန်းလို့ ထုံထိုင်းရင်းကနေ ခုလိုဖြစ်နေတာ။ အကြောက်တရားတွေ စုပေါင်းပြီး ကလေးက ခုလို ဖြစ်နေတာ”

“ဒါပေမဲ့”

“အမေ နားလည်ပါတယ်။ မေမေတို့ကလည်း ဖြူဖြူကို နိုင်းဖို့သက်သက် ခေါ်ထားမှာမဟုတ်ဘူးလေ။ အဓိက၊ကတော့ သူ့ကို မလိုလားတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းထဲကနေ ဆွဲထုတ်ပေးရုံသက်သက်ပါ”

“ဆွဲထုတ်ပေးရုံနဲ့ သူက ကောင်းလာနိုင်မှာမို့လို့လား မေမေ”

ဒီမေးခွန်းကိုတော့ သွန်း တကယ်သိချင်ပါသည်။ ရူးသွပ်သွားတဲ့လူတွေ လူကောင်းပကတိ ပြန်ဖြစ်သည်ဆိုတာကိုတော့ သွန်း

မကြားဖူး။ မကြာခင် ရောဂါဟောင်းက ထဖောက်သဖြင့် မိသားစု
တွေ စိတ်ညစ်ရတဲ့ သာဓကမျိုးတွေလည်း ဒုနှင့်ဒေး။

သူ့ဘာသာနေလျှင် အကောင်းသားဖြစ်နေသော လူ
တစ်ယောက် ကိုယ့်အိမ်ပေါ်မှာ ခေါ်တင်ထားပြီတဲ့။ အတော်ကြာ
တော့ ကိုယ့်မိသားစုနဲ့ အတူနေလို့မဖြစ်တော့။ ပြန်ပါဟဲ့ပြောလည်း
မရ။ ဆွဲချလည်း မရဆိုလျှင်...

“ဒါတော့ကွယ်...မေမေ ပြောပါပကော...ဖြူဖြူကို ရူးနေ
တယ်လို့ထင်တဲ့ သမီးရဲ့အတွေးတွေကို မောင်းထုတ်လိုက်ပါ။
ကောင်းမွန်တဲ့ လူပတ်ဝန်းကျင်ထဲကို ရောက်လာရင်တော့ ဖြူဖြူ
သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်ချက်တွေ ရှိလာမှာပါ”

ပြောနေသော မေမေကိုယ်တိုင် မသေချာတာကို မေမေကိုယ်
တိုင်ကော သိရဲ့လား။

သို့သော်...ဖြူဖြူ သွန်းတို့အိမ်မှာ ရောက်နေတာ (၃)နှစ်ရှိပြီ။
သွန်းတို့သားအမိကို ဘာဒုက္ခမှမပေးဘဲ ကူဖော်လောင်ဖက်ဖြစ်စေ
ခဲ့တာတော့ အမှန်။

ဒါအပြင် ဖြူဖြူ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အခြေအနေသည်လည်း
များစွာ တိုးတက်ခဲ့တာကို တွေ့မြင်ရပါသည်။

ယခုလည်းကြည့်...

သူက တစ်ပြန်ကြီး သွန်းကို ဟိုအဝတ်အစားနှင့် လိုက်တယ်။
ဒီအဝတ်အစားနှင့်လိုက်တယ်ဆိုပြီး အကြံပေးဝေဖန်လျက် ရှိလေ
သည်။

“တော်ပါ ဖြူဖြူရယ်... ငါ သွားရမယ့် မင်္ဂလာဆောင်က

အဒီလောက်ကြီး ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် လုပ်မှာလဲမဟုတ်ဘူး။ ဒီလိုပဲ
အသိအမှတ်ပြုသကောပဲ။ တော်ကြာ ငါက သတိုးသမီးထက် ပိုပြင်
လာလို့ လူကဲ့ရဲ့စရာတွေ ဖြစ်နေပါမယ်အေ”

“ဒါဆိုလည်း ဟောဒီဝမ်းဆက်လေးတော့ ဝတ်လိုက်ပါ
မေသွန်းရယ်...ဒီဝမ်းဆက်လေးကို မမသွန်းသာ ဝတ်လိုက်ရင်
မင်းသမီးတွေတောင် ထိုင်ငိုသွားမယ်”

“ကလင်...ကလင်”

“ဟော...ဖုန်းလာနေတယ်”

“သွားကိုင်လိုက်...မေမေတော့ မဟုတ်လောက်ဘူး။

သေချာမှေး...သေချာဖြေဦးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမသွန်းရဲ့”

ခုန်ပေါက်ပြေးထွက်သွားသော ဖြူဖြူကိုကြည့်ပြီး သွန်းလည်း
ဒုမှ သက်ပြင်းချနိုင်တော့သည်။

မဟုတ်လျှင် ဖြူဖြူ မြှောက်ပင့်ပြောဆိုနေတာနဲ့ သွန်းလည်း
နုစရာကို ရှိတော့မည်မဟုတ်။

သို့သော် ဖြူဖြူ နောက်ဆုံးရွေးပေးသည့် ပန်းမရမ်းရောင်
မျောမျော ရောင်စုံပန်းပွင့်လေးများပါသော ရေခဲသားဝမ်းဆက်ကို
ဝတ်ဆင်လိုက်သည်။

အင်္ကျီမှာ အပါးသားနှင့် ဆက်ပုံချုပ်ထားသော ပုံဆန်းဆန်း
လေး ဖြစ်သည်။ ဖြူဝင်းသော သွန်းရဲ့အသားအရည်နှင့် လိုက်ဖက်
တာတော့ အမှန်ပင်။

ပြီးခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်ကမှ စိတ်ကူးပေါက်ပေါက်နှင့် ဆံပင်များ

ကောက်ထားခဲ့သည်။ ခါးထိရည်သော ဆံပင်များကို အဖျားကောက်၍ ရွှေအိုရောင်ဆေးဆိုးတော့ မောင်က Beauty Saloon ကို သွန်းနှင့်အတူ လိုက်ပေးပါသည်။

“ငယ်တုန်းရွယ်တုန်း ပြင်ရဆင်ရတာ အဲဒီလောက်ထိ ပုံတုံးတုံး မနေစမ်းပါနဲ့ သွန်းရယ်”

“မောင်ကလည်းကွာ...သူများကောင်လေးတွေဆိုရင် သူတို့ကောင်မလေးတွေ အရမ်းလှသွားမှာဆိုလို့ မပြင်နဲ့၊ မဆင်နဲ့ တားနေချိန်မှာ မောင်က ပြင်ပါဆင်ပါနဲ့...မောင်ကတော့ လူထူးဆန်းပဲ”

“မောင်က လူထူးဆန်းမဟုတ်ဘူး သွန်းရဲ့...လူပီသတာ။ ကိုယ့်ကောင်မလေးကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လည်း လှလှပပ မြင်ချင်သလို မင်းရဲ့ကောင်မလေးက လှလိုက်တာလို့ ချီးကျူးတာလည်း ခံချင်တယ်”

ခက်တယ်။

တစ်ခါတလေကျတော့လည်း မောင်က အဲဒီလို ပကာသနတွေအပေါ်မှာ အလေးထားတတ်လွန်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်နေတတ်သည်။

လက်ထပ်ပြီးကြလျှင်တော့ သွန်းကပဲ မောင့်ကို ပုံသွင်းရမလား။ မောင်ကပဲ သွန်းကို သူ့လိုရာ ပုံသွင်းမလားဆိုတာတော့ ဆက်လက်စောင့်ကြည့်ရပေမည်။

သို့သော် ယခုတောင် သွန်း မောင့်ရဲ့အမိန့်၊ မောင့်ရဲ့ဆန္ဒတွေကို မလွန်ဆန်နိုင်ခဲ့လျှင် လက်ထပ်ပြီးလျှင် သွန်းကသာ ပုံသွင်းခံရမှာတော့ ရာနှုန်းပြည့် သေချာနေသည်။

“ဘယ်သူဆီကလဲ”

ဧည့်ခန်းထဲသို့ ထွက်လာရင်းမေးတော့ ဖြူဖြူက သွန်းကို ခြောက်ကြည့်နေသည်။

သွန်းရဲ့ပြင်ဆင်ထားမှုကို ကြည့်နေတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ သိတ်လန့်တုန်လှုပ်သော မျက်ဝန်းများဖြစ်နေသဖြင့် -

“ဟဲ့...ဖြူဖြူ”

“.....”

“ဖြူဖြူ...ငါ ခေါ်နေတာကြားလား”

“ဟင်...မမသွန်း”

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ...ဘယ်သူဆီကဖုန်းလဲလို့”

ကြောင်နေသော ဖြူဖြူရဲ့လက်မောင်းကို ပုတ်ကာ ခေါ်လိုက်မှ ဖြူဖြူက ပြုံးပြုံးပျာပျာနှင့် အသိဝင်လာသည်။

“ကလင်...ကလင်”

“ဟင်”

“လာပြန်ပြီ”

“မမသွန်း”

“ဘာလဲ”

“မမသွန်းပဲ ကိုင်လိုက်တော့နော်”

“ဟော...နင်က ငါ့ကို ပြန်ခိုင်းနေတာလား”

“ကလင်...ကလင်”

တကယ့်ကို ဒုန်းပေကတ်သပ် ရုပ်နေခြင်းကြောင့် သွန်းပဲ ဒုန်းသွားကိုလိုက်တော့သည်။

ဖြူဖြူကို အမိန့်နှင့် အကြမ်းဖက်၍ မရပေ။

“ဟယ်လို”

“.....”

“ဟယ်လို”

ဟယ်လိုဟု ထူးနေသော်လည်း တစ်ဖက်မှ ဘာသံမှမကြားရသဖြင့် သွန်း နောက်တစ်ခါ ဟယ်လိုလုပ်လိုက်တော့ ခပ်ပြင်းပြင်းအသက်ရှူလဲကို စတင်ကြားလိုက်ရသည်။ ဘာမှန်းမသိသဖြင့် နောက်ထပ် ဟယ်လိုအသံပြုကာ အကြည့်က ဖြူဖြူဆီ ရောက်သွားသည်။ ဖြူဖြူက မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့် သွန်းကို ကြည့်နေသဖြင့် စောစောကလာသော ဖုန်းဖြစ်နေမှာ ကျိန်းသေ သေချာနေသည်။

“ဘယ်သူလဲ...ဘာလို့ ပြန်မဖြေတာလဲ”

“မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာလား...ရတီလေး”

“ရှင်...ရှင် ဖုန်းမှားနေပြီထင်တယ်။ ဒီအိမ်မှာ ရတီလေးဆိုတာ မရှိဘူး”

“အပိုတွေ မပြောစမ်းနဲ့။ ဒါ သရုပ်ဆောင်နေတာ မဟုတ်ဘူး ရတီလေး...မင်းရဲ့ရုပ်ရည်၊ မင်းရဲ့အသံကို ဘယ်အရပ်၊ ဘယ်ဒေသရောက်ရောက် ငါ သိတယ်”

“ရော်”

တစ်ဖက်ဆီမှ ခိုင်မာသေချာစွာ ပြောနေသဖြင့် သွန်း စိတ်လက် ညစ်သွားသည်။

ဒီလောက်ထိ မဟုတ်ပါဘူးလို့ တတွတ်တွတ်ပြောနေသည်လို့ သူက ကာယကံရှင်ထက်ပင် သေချာနေသေးသည်။

တမင်အကြောင်ရိုက်နေတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာမို့-

“ဒီမှာ အပိုတွေ ပြောနေတာက ရှင်...ဒီလောက်ထိ ဖုန်းမလဲပေါ့နေရင်လည်း မရှိဆင်းရဲသားတွေကို သွားလှူလိုက်”

“ဂျောက်”

“ကလင်...ကလင်”

“ဟင်”

“မမသွန်း”

ဖုန်းကို ဒေါသတကြီး ချလိုက်စဉ် ဖုန်းက ချက်ချင်းပင် ခြေညီလာပြန်သည်။ ဖြူဖြူက ထိတ်လန့်သောလေသံနှင့် သွန်းကို လေသည်။

သွန်း အသာနေဆိုသည့်ပုံစံနှင့် လက်ကာပြကာ ဖုန်းပလပ်ကို ဖြုတ်ပစ်လိုက်သည်။

“အလကား...အလုပ်မရှိအလုပ်ရှာ...ပြောနေတာနဲ့ ငါ သိလာဆောင် နောက်ကျတော့မယ်...ပေး...ပေး...ကားသော”

အဲဒီလိုပဲ...ဘယ်တော့မှ စီစဉ်သလိုဖြစ်မလာ။ ဖုန်းသရဲက အရောက်လာသဖြင့် အချိန်နာရီဝက်လောက် ကုန်ဆုံးသွားသည်။ သိလာဆောင်ကအပြန် မောင့်ရုံးသို့ ဝင်ရဦးမည်။

၃၈၃၈

အခန်း (၄)

“ဟင်”

“ဒါက”

မင်္ဂလာဆောင်အိမ်မှအထွက် သွန်းရဲ့ကားမှန်ပေါ်တွင် ကပ်ထားသော ပန်းစည်းကြောင့် သွန်း အံ့ဩသွားကာ မျက်လုံးတွေက ဟိုဟိုဒီဒီ အကြည့်ရောက်သွားသည်။

မင်္ဂလာဆောင်သည် အိမ်ကလည်း သတိုးသမီးဘက်မှာ အကြီးအကျယ်ဆောင်ခဲ့သဖြင့် အကျဉ်းရှုံးဖို့ လူသိပ်မရှိ။ ထို့ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လူသူရှုပ်ယှက်ခတ်နေတာမျိုး မရှိချေ။

ကားမှန်တွင် ကပ်ထားသော ပန်းစည်းကို သွန်း ဖြုတ်ယူလိုက်သည်။

ပန်းနုရောင်ပါကင်လှလှလေးနှင့် ထုပ်ပိုးထားသည့် နှင်းပန်းနီနီရဲ့ရဲလေးများသည် သင်းပျံမွှေးကြိုင်နေလေသည်။

“ဟင်”

ပန်းပွင့်တွေကြားထဲတွင် ထိုးထည့်ထားသော ကဒ်ပြားကို ခြင်သဖြင့် သွန်း ဆွဲယူကြည့်လိုက်တော့-

“ရတီလေး...”

သုံးနှုန်းလေးက ကျောချင်းကပ်ဆိုပေမယ့် ကမ္ဘာကြီး တစ်ပတ်ပြန်လည်ရင် သုံးနှုန်းလေး မျက်နှာချင်းပြန်ဆိုင်ကြမှာပဲ”
သိုင်းခိုင်း

“ဟာ...ကျွတ်”

မနက်တုန်းက ဖုန်းဆက်သောလူ ဖြစ်ရမည်။ သွန်းက ရတီလေးမဟုတ်ပါဘူးလို့ ဒီလောက်ထိ တတွတ်တွတ် ပြောနေရက်ကြားနေ တစ်ရတီလေးတည်း လေးနေတာကတော့ လွန်လွန်းနေပြီ။ အခုလည်းကြည့်... သွန်းရဲ့ကားပေါ်မှာ ပန်းစည်းလာထားကာ သွန်း အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် လုပ်နေပြန်ပြီ။

သွန်း စိတ်တိုတိုနှင့် လှပသောပန်းစည်းကို မယုယနိုင်တော့ဘဲ ကားထဲကို သုတ်ခနဲ လှမ်းပစ်ထည့်ကာ ကားပေါ်တက်လိုက်သည်။ ယခုချိန်မှာ ဤအမည် ဖော်ရခက်သော ပန်းစည်းထက် မောင်က ပို၍အရေးကြီးသည်။

ယခု မောင်ထံသွားပြီး မောင်နှင့် ဈေးလည်ထွက်ရန် ချိန်းထားခြင်း ဖြစ်သည်။

သိတဲ့အတိုင်း မောင်က အမြဲတစေ အလုပ်ရှုပ်နေတတ်သူမို့ ဒီတလုပ်တုန်း သွန်းက အဆင်သင့်ရှိလျှင်ရှိ၊ မရှိလျှင် သူက

တစ်ပြန်ကြီး စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်တတ်သည်။

“တို့...တို့...တို့...တို့”

သွန်းရဲဖုန်းကို ငှက်ကလေး၏ တေးဆိုသံ Ringtone ပြုလုပ်ထားသည်။ ဖုန်းမြည်သံကြောင့် သွန်း ကားကို လက်တစ်ဖက်နှင့် ထိန်းမောင်းကာ ဖုန်းကို ဖွင့်ကာ-

“ဟယ်လို”

“မင်းက အကြင်နာတရား ကင်းမဲ့လွန်းတဲ့ မိန်းမ”

“အလိုလေး”

တစ်ရက်တည်းမှာ နှစ်ခါလောက် ကြားလိုက်ရသောလေသံမှ သွန်း မှတ်မိကာ ရန်တွေ့သံကြောင့် လန့်သွားသည်။

ကားကို လမ်းဘေးသို့ ထိုးရပ်ကာ စခရင်ပေါ်တွင် ပေါ်နေသော ဖုန်းနံပါတ်ကို ကြည့်လိုက်တော့ သွန်းနှင့် စိမ်းသက်လွန်းသော ဖုန်းနံပါတ် ဖြစ်သည်။

“ရှင်...ရှင်...ကျွန်မရဲဖုန်းနံပါတ်ကို ဘယ်လိုရတာလဲ”

“ဒီလိုပဲ အပြစ်လုပ်ထားတဲ့သူက အမြဲတမ်း ကြောက်ကြောက်လန့်လန့် ဖြစ်နေရတာ သဘာဝပဲ”

“ရှင် စကားမများစမ်းပါနဲ့။ ရှင်ပြောတဲ့ ရတီလေးဆိုတာ ကျွန်မ မသိဘူး။ ကျွန်မနာမည်က သွန်းတင့်တယ်။ ဘယ်တုန်းကမှ လည်း နာမည်မပြောင်းခဲ့ဖူးဘူး”

“ဒီလိုပဲ ကြားကောင်းအောင်တော့ ဖိန့်ကြတာပဲလေ။ အရင်တုန်းကလည်း မင်း ငါ့ကို ဒီလိုတွေ ပြောခဲ့တာပဲ။ မင်း ပြောခဲ့သလား... မပြောခဲ့သလား စဉ်းစားစမ်းပါဦး”

“တောက်”

“ထိ”

အသံက သြဇာသံပြည့်ဝသလောက် ထွက်လာတဲ့စကားသံတွေကတော့ အောက်တန်းကျကာ အဆင့်အတန်းမရှိပေ။

သွန်း စိတ်တိုတိုနှင့် ဖုန်းကို ချပစ်လိုက်သည်။ ဒီနေ့တော့ ခေါင်းလျှော်၊ ရေချိုးခဲ့ပါလျက်နှင့် ပြဿဒါးရက်နှင့် လာတိုးနေသလားမသိ။

“တို့...တို့...တို့”

“တောက်...ဒီမှာ ရှင် လူလိုပြောနေတာ နားမလည်ဘူးဘူး။ ကျွန်မ ရှင်ကို သိလည်းမသိဘူး။ သိုင်းဝိုင်းဆိုတဲ့ နာမည်လည်း ကျွန်မအသိတွေထဲမှာ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး”

“အေးပေါ့...တစ်ယောက်ဟောင်းလို့ တစ်ယောက်ပြောင်းပေးတော့ မင်း ဒီစကားကို အမြဲတမ်း ပြောနေကျပဲလေ”

“ရှင်”

“ဒီမှာဟေ့...ငါ ခပ်ရှင်းရှင်းပဲ ပြောမယ်။ ဒီနေ့ ဒီအချိန်က မင်းရဲ့ဘဝအတူထဲမှာ အေးအေးဆေးဆေးနေရမယ် မထင်နဲ့...”

“တီ...တီ”

“ဟင်”

“တောက်”

သူက သွန်းကို အနိုင်ပိုင်းပေး ဦးအောင်ဖုန်းကို အရင်ချပစ်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သွန်းမှာ စိတ်တိုလို့သာတိုရ၊ ဒေါသဖြစ်

လို့သာ ဖြစ်ရသည်။ သင်္ကြန်အမြောက်သာ ဖြစ်သည်။

“တို့...တို့...တို့”

“ဒီမှာ ရှင် တော်တော်ကို တရားလွန်နေပြီနော်။ မဟုတ်ပါဘူးလို့ ပြောနေတာကို လူလိုနားမလည်ဘူးလား”

“သွန်း”

“ဟင်...မောင်”

အား...

သွန်း နောက်တစ်ခေါက်ဝင်လာသည့်ဖုန်းကို ဘယ်သူခေါ်လာသလဲ ငုံ့မကြည့်ဘဲ ဟိုလူထင်က ကောင်းကောင်းလေး ရန်တွေ့နေသမျှ မောင့်အသံကြားမှ ဖုန်းစခရင်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်မိတော့သည်။

“သွန်း...ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ။ မောင်ခေါ်တာတောင်

မကြည့်မိဘူးလား”

“တောင်းပန်ပါတယ် မောင်...မောင့်ဆီရောက်မှ သွန်းအကြောင်းစုံ ပြောပြတော့မယ်နော်”

“သွန်း”

မောင့်ရဲ့ခေါ်သံကို မတုံ့ပြန်တော့ဘဲ သွန်း ဖုန်းကိုချလိုက်သည်။

မောင်ကတော့ စိတ်တွေပူပြီး အလုပ်တွေ ဆက်လုပ်နိုင်တဲ့ မလား။ ထင်တော့မထင်။

မောင်က ခွဲအလုပ်နှင့်သွန်း ဘယ်အရာကို ရွေးမလဲဆိုလျှင် သူ့အလုပ်ကိုပဲ သေချာပေါက်ရွေးမည်။

သို့သော်...

ယခုကိစ္စကိုတော့ မောင့်အား ပြောမှဖြစ်မည်။ အစက မပြောဘူးထားလျှင်တောင် ခု မောင်က အရိပ်အမြှက်သိသွားပြီဖြစ်သဖြင့် ဝိမ်ညာ၍ မရတော့ပေ။

သွန်း မောင်တို့ရုံးရှေ့သို့ ကားရောက်တော့ ကုမ္ပဏီရှေ့ဘက်သို့ ထွက်လာသော မောင့်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“သွန်း”

“ဒါကဘယ်လဲ...မောင်...သွန်းနဲ့ ချိန်းထားတာကိုကော မောင် သတိတော့ရပါတယ်နော်”

“မောင် ဘယ်မှမသွားပါဘူး...မပြောမဆိုနဲ့ ဖုန်းချသွားတာပဲ။ မောင် မကြိုက်မှန်းသိရက်နဲ့ သွန်း တမင် မောင် စိတ်တိုအောင် တမင်လုပ်တာလား”

“အဲဒါက”

“တော်ပြီ...ဟိုဘက်တိုး”

သွန်း ထင်နေတာက မောင် သွန်းရဲ့ကိစ္စကို အလေးမထားဘဲ ကုမ္ပဏီရုံးခန်းထဲမှာ မိန့်မိန့်ကြီး ထိုင်နေလိမ့်မည်ဟု။

ယခုလို မောင် သွန်းအတွက် ပျာယာခတ်နေတာမြင်ရတော့လည်း သွန်း မောင့်ကို သနားသွားသည်။ သွန်း မောင့်အပေါ်မှာ အထင်လွှဲခဲ့သည်မဟုတ်လား။

သုန်မှုန်နေသော မောင့်ရဲ့အလိုကျ သွန်း တစ်ဘက်သို့ တိုးရွှေပေးလိုက်သည်။ မောင်က သွန်းကို ဘာစကားမှမပြောဘဲ ကားပေါ်သို့တက်ကာ မောင်းထွက်ခဲ့သည်။

“မမြတ်တို့ဆီမှာ ချိတ်အသစ်တွေ ရောက်နေတယ်တဲ့”

မောင်... အဲဒီကိုပဲ အရင်သွားကြည့်မလား။ ဖိတ်စာကတော့ သွန်း
ရေးထားတာ အစီအစဉ်ကျမကျ မသိဘူး။ မောင် တစ်ချက်
ပြန်ကြည့်ပေးဦး”

“.....”

“မောင်... သွန်း ပြောနေတာကော ကြားရဲ့လား”

“ကြားတယ်... ကြားတယ်... အဲဒါထက် အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ
ခင်ဗျားကို ကျုပ် မေးစရာရှိသေးတယ်။ ခင်ဗျား ဘာတွေ ရှုပ်ရှုပ်
ယှက်ယှက်လုပ်ထားသလဲဆိုတာ ကျုပ် ရအောင်မေးရဦးမယ်”

“မောင်ကလည်း”

ခပ်တင်းတင်း ပြောလိုက်သော မောင်ရဲ့စကားသံကို စိတ်ဆိုး
ရမည့်အစား သွန်း သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်မိသည်။

အမြဲတစေ ချောမွေ့ခဲ့သော မောင်မျက်နှာသည် ဒေါသ
ကြောင့် သုန်မှုန်နေခဲ့သည်။

သွန်းအပေါ် မောင်က အေးတိအေးစက် ရှိနေခဲ့သည်။ အလေး
အနက်မထားခဲ့ဘူးဆိုသော သွန်းရဲ့ တစ်ဖက်သတ်အတွေးမှာ မှားနေ
ကြောင်း ယခုမှ သိရသည်။

သူငယ်ချင်းတွေကဆိုလျှင်-

“နင်ပဲ ကဲကဲလှုပ်ဖြစ်နေတာ။ မျက်စိတောင် နောက်တယ်။
မိန်းမ ဈေးကျအောင် လုပ်နေတာလေ”

လို့ဆိုတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ မောင်ကို မြင်အောင် ခေါ်ပြချင်
သည်။

“တို့... တို့... တို့”

“ပေး... မကိုင်နဲ့”

“မောင်”

“ဘယ်... ခဲ့ဖြစ်ဖြစ်... ပေး... ဒီကို”

သွန်းရဲ့ဖုန်းလေး ထမြည်လာတော့ သွန်း ဖြေဖို့ ဖုန်းကို
ကိုင်လိုက်စဉ် မောင်က သွန်းရဲ့လက်ထဲက ဖုန်းကို ဆွဲယူသွားကာ
Power ပါ ပိတ်ပစ်လိုက်လေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံကျတော့ မောင်ရဲ့အပြုအမူတွေက အများအမြင့်
မှာ နိုင်လိုမင်းထက်ပြုရာကျပေမယ့် သွန်းအတွက်တော့ သွန်းကို
ကရုဒိတ်လိုက်၊ သွန်းကို ကြင်နာလို့ဆိုပြီး ဝမ်းသာမိပါသည်။

အခန်း (၅)

“အဲဒါပဲ မောင်”
 “အဓိပ္ပာယ်ရှိတာ”
 “ဟင်...အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ...ဟုတ်လား...သွန်းကဖဲ
 ဇောနီကို လိမ်ညာပြောနေတယ်လို့ မောင်က ထင်နေတာလား”
 “အဲဒီလိုပြောတာ မဟုတ်ဘူး...ဘယ်သူ...ရတီလေး...
 ဟုတ်လား...အဲဒီမိန်းမက ဘာလဲ”
 “ဪ...ဒုက္ခပဲ မောင်ရယ်...သွန်းကကော ဘယ်လိုလုပ်
 သိမှာလဲ။ အဲဒီရတီလေး...သိုင်းဝိုင်းဆိုတဲ့ နာမည် ၂ လုံးကိုတောင်
 ဒီနေ့မှ သွန်း ပထမဆုံး ကြားဖူးတာပဲ”
 “သိုင်းဝိုင်း...အဲဒီနာမည်ကို မောင်လည်း အခုမှ ကြားဖူး
 တယ်။ နေဦး...အဲဒီကောင်ဆက်တဲ့ ဖုန်းနံပါတ် မောင့်ကိုပေး”

“ဖုန်းက မောင့်ဆီမှာကို...နေပါဦး...မောင်က ဖုန်းနံပါတ်
 ရတော့ကော ဘာလုပ်မှာလဲ...မသိတဲ့သူဆီတော့ သွားဆက်မနေနဲ့
 ဘော့။ အလကားနေရင်း သံသရာရှည်တယ်။ ကိုယ်လည်း သိတာ
 မဟုတ်ဘဲ”
 “သိသိမသိသိ ဘယ်သူလဲဆိုတာတော့ မေးကိုမေးရမယ်...
 ဘောက်”
 “ဪ...မောင်ရယ်”
 “ခင်ဗျားကလည်း နေရာတကာမှာ အေးတီအေးစက်
 လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့...မဖြစ်သေးပါဘူး။ မောင်နဲ့သွန်း လက်ထပ်ပြီး
 ခင်တော့ သွန်းကို trainကောင်းကောင်း လုပ်ပေးရမယ်”
 “ဟာ...ဘာလို့လုပ်မှာလဲ။ သွန်းတောင် ဘာစာမှ မကျက်
 ခင်တော့လို့ ဂုဏ်ထူးတန်းပါတာတောင် ဆက်မတက်ခဲ့တာ။ ဘာမှ
 ဝယ်မတက်တော့ဘူး”
 “အဲဒီစာကျက်ရမယ့် သင်တန်းပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး။
 ငုမဆက်ဆံရေး၊ ကွန်ပျူတာ၊ အင်္ဂလိပ်စာ အစရှိသဖြင့်ပေါ့”
 “တက်တက်ကြွကြွဖြင့် စီမံကိန်းဆွဲနေသော မောင် မမြင်
 ခောင် သွန်း သက်ပြင်းခိုးချလိုက်သည်။
 မောင်ကတော့ သူဖြစ်ချင်သည့်ပုံစံ မရရအောင် ပုံသွင်းချင်
 တာနှင့် သွန်းက မောင့်ဆန္ဒဟူသမျှကို မလွန်ဆန်နိုင်တာနှင့်
 ထက်ထပ်ပြီးလျှင်တော့ သွန်း ယောက်ျားကြောက်ရသော မိန်းမ
 တစ်ယောက် ဖြစ်တော့မှာပါလား။
 “ကဲ...အဲဒီလူကိစ္စ မောင် ဆက်စုံစမ်းမယ်။ သွန်းက ဒီလူ

ဖုန်းလာရင် လုံးဝ မကိုင်နဲ့တော့။ ဟုတ်ပြီလား...ကဲ...အထည် သွားကြည့်ရအောင်။ မောင် ရုံးမဆင်းခင်အထိ ရုံးကို ပြန်သွားရဦး မယ်”

“အခုတောင် ၃ နာရီထိုးနေပြီ။ ချိတ်က ကြည့်ဦးမှာ... ရွေးဦးမှာနဲ့ အလုပ်က ပြန်သွားရဦးမှာလား”

“အလုပ်က အရေးကြီးတယ်လေ”

ပိုက်ဆံရှင်းပြီးတာနှင့် သွန်းရှေ့က ထထွက်သွားသော မောင် ကို သွန်း မကျေနပ်စွာ ကြည့်လိုက်သည်။ အလုပ်က အရေးကြီး တယ်ဆိုတော့ မောင်နှင့်သွန်းရဲ့ဘဝမှာ ပထမဆုံးပြုလုပ်ရမည့် မင်္ဂလာပွဲကကော အရေးမကြီးတော့ဘူးတဲ့လား။

ပြောလိုက်လျှင် သွန်းနဲ့ မောင်ရဲ့အနာဂတ်ဟု ပြောနေပြီး လက်တွေ့မှာကျတော့ မောင်ရဲ့လုပ်ငန်းခွင်မှာ အောင်မြင်ချင်နေသည့် အတ္တက ပို၍များနေသည်။

- “ဘုတ်”
- “အင့်”
- “အား”
- “ဆောရီး”

စားသောက်ဆိုင်ထဲမှအထွက် အပြင်ဘက်မှ အထဲသို့ ခပ်လောလောဝင်လာသော လူတစ်ယောက်နှင့် ပခုံးချင်းတိုက်မိသွား သည်။

ထိုလူက ဘာတွေ အလျင်လိုအရေးကြီးနေသလဲ မသိ။ ကတိုက်ကရိုက် တောင်းပန်ကာ ဆက်သွားသည်။

သွန်းကလည်း မောင်ကို စိတ်ဆိုးနေသည့်အရှိန်နှင့် ဘာမှ မပြောဖြစ်ချေ။ ကားပေါ်မှာ အတူတူရှိနေရင်း သွန်းနှင့်မောင် ဘာစကားမှ မပြောဖြစ်ကြ။

မောင်အတွေးထဲမှာ အလုပ်ကလွဲလျှင် ဘာမှမရှိ။ ယခုလည်း သူ့ရဲ့အလုပ်ချိန် မထိခိုက်စေရန် ဘယ်ကို ခပ်မြန်မြန် ဆောင်ရွက် နေလဲဆိုတာ ဦးနှောက်က တွက်ချက်နေပေလိမ့်မည်။

ကားက ကုန်တိုက်ရဲ့ ကားပါကင်ထဲသို့ ညင်သာစွာ ထိုးရပ် ခဲ့က်သည်။

“ဆင်းလေ...ဘာလို့ စကားမပြောတာလဲ။ ကောက်နေတာ လား”

“သွန်းက မပြောတာမဟုတ်ပါဘူးနော်...မောင် လွတ်လွတ် ဆပ်လပ်တွေးလို့ရအောင် သွန်းက တိတ်ဆိတ်နေပေးတာ”

- “သွန်းကလည်း”
- “သွား...ဘာမှ သွန်းကမလဲနဲ့”
- သွန်း ချောသလိုလို လေသံဖြစ်သွားသော မောင် ကို မှုတ်စောင်းထိုးကာ ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။
- “တိ...တိ...တိ”
- “ဟော...”

မောင်ရဲ့ဖုန်းဖြည့်သံကြားရသည်။ မောင် ဖုန်းနားထောင်လိုက် သည့် သွန်း ရှေ့ဆက်မသွားဘဲ မောင်ကို စောင့်နေလိုက်သည်။ ကားရဲ့ ဟိုဘက် ဒီဘက်မှာမို့ မောင်ရဲ့စကားသံတချို့ကို ကြားနေရသည်။

“အဲဒါ...ညနေ ၃ ခွဲမှဆို...၃ ခွဲမရောက်ခင် ငါ ပြန်လာမှာပါကွ”

“.....”

“ဘာ... ၁၀ မိနစ်အတွင်း ရုံးကို ရောက်လာမယ် ဟုတ်လား...အဲဒါကို ခုမှ ဆက်ရသလားကွ”

“.....”

“အေး...ငါ အခုပဲလာခဲ့မယ်”

“မောင်”

“သွန်း...မောင် ရုံးမှာ အရေးပေါ်အလုပ်ပေါ်လာလို့ နောက်မှပဲ သွားကြည့်ရအောင်...ရုံးကို ပြန်သွားရအောင်”

ကားပေါ် ခပ်လောလော ပြန်တက်ကာ သွန်းဘက်က ကားတံခါးကို ပြန်ဖွင့်ပေးပြီး မောင်က ပြောသည်။

သွန်း ခေါင်းယမ်းကာ မောင့်ကို မယုံနိုင်စွာ ကြည့်ပြီး-

“ဟင့်အင်း...သွန်း ပြန်မလိုက်ဘူး”

“သွန်း.....”

“မောင့်အလုပ်က အဲဒီလောက်ထိ အရေးကြီးနေတယ်မဟုတ်လား...သွားလေ...သွားပါလား။ သွန်းကို မောင် ခေါ်မနေနဲ့။ သွန်းဘာသာ တက္ကစီနဲ့ အိမ်ပြန်မယ်။ သွန်းရဲ့ကားကို မောင်တို့ရုံးကလွှဲပြန်ပို့ခိုင်းလိုက်”

“သွန်း”

“ဂျန်း”

မောင် ဖွင့်ပေးသော ကားတံခါးကို သွန်း အသံမြည်အောင်

ပိတ်လိုက်ပြီး မောင့်အနီးမှ ခပ်သွက်သွက် ထွက်ခဲ့သည်။ သွန်းနောက်ကို မောင် ပါမလာဘဲ ကားစက်နှိုးသံ ကြားလိုက်ရသဖြင့် သွန်း ဝမ်းနည်းသွားရသည်။

စိတ်ခံစားချက်ရဲ့စေ့ဆော်မှုတို့ကြောင့် ပါးပြင်ပေါ်၌ မျက်ရည်များ အလှူအယက် တွဲခိုင်လာလေသည်။

တကယ်ဆို အထည်ဆိုင်အနီးလည်း ရောက်နေပြီ။ ငါးမိနစ်၊ ဆယ်မိနစ်လေးတောင် မကြည့်နိုင်ဘူးလား။ အလုပ်က အဲဒီလောက်အထိ အရေးကြီးလွန်းနေသလား။

ပြန်စဉ်းစားကြည့်လိုက်တော့လည်း ဘယ်လိုအခြေအနေသို့ ရောက်ရောက် သွန်းသည် မောင့်ရဲ့အလုပ်တွေနောက်မှာပဲရှိနေသော သွန်းတင့်တယ် ဖြစ်နေခဲ့သည်။

သွန်း ဘယ်တော့မှ မောင့်ရဲ့ဦးစားပေး အလေးထားခြင်းကို ခံရတော့ဘူးတဲ့လား။

စောစောတုန်းက သွန်းအတွက် မောင် စိုးရိမ်သောက ဖြစ်နေသည်ဟု ထင်ထားသမျှတို့သည် မောင် သွန်းအပေါ် အနိုင်ယူခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သွန်း ပြန်စဉ်းစားမိလာသည်။

“ဟင်...ဖုန်း...”

မောင်မပါမှတော့ အထည်လည်းသွားကြည့်ချင်စိတ်မရှိ။ သို့ကြောင့် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ယောက် လှမ်းခေါ်ပြီး အချိန်ခြွန်းလိုက်မည်ဟု စဉ်းစားကာ ဖုန်းလွှယ်အိတ်ကို ဖွင့်လိုက်မှ မောင့်ဆီ သွန်းရဲ့ဖုန်းပါသွားမှန်း သတိရတော့သည်။

စောစောတုန်းက သွန်းရဲ့ဖုန်းကို Power off ပြီး ဒက်ရှိဘုတ်

ပေါ်သို့ ဖုန်းကိုတင်ခဲ့သည်။

“ကျွတ်”

ကံကောင်းချင်လျှင် အစုလိုက် အပြုံလိုက်လာတတ်သည်။

ကံဆိုးခြင်းထဲတွင် ကံကောင်းခြင်းတချို့ ပါဝင်နေသည်။ ထို

အရာကတော့ မောင့်ဆီ ဖုန်းပါသွားသဖြင့် မောင့်ရဲ့ ဝတ်ကျွတ်
တမ်းကျ တောင်းပန်သံကို သွန်း မကြားရတော့။

“ဘယ်မှဝင်မနေနဲ့... အိမ်တန်းပြန်” ဆိုတဲ့ အမိန့်သံကိုလည်း
မကြားရတော့။ ပြန်ချင်တဲ့အချိန်ပြန်၊ လုပ်ချင်ရာလုပ်တော့ကော
သူ မြင်တာမှတ်လို့။

သွန်း ဂျစ်ကန်ကန်တွေးကာ ကားပါကင်ထဲမှ ထွက်ခဲ့သည်။

ချစ်သူနှင့်အတူ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစွာ shopping ထွက်မည်
ဆိုသော အစီအစဉ်ပျက်သွားကာ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်သွားတော့
သည်။

အစကတော့ သူ့ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ လုပ်ချင်ရာလုပ်ပစ်မည်ဟု
တေးထားသော်လည်း တစ်ယောက်တည်းရှိကာမှ တွေး၍ ပိုပြီး
ဝမ်းနည်းလာသည်။

ဒီပုံစံအတိုင်း အိမ်ပြန်သွားလျှင်တော့ မေမေက ဆူမည်။
ဆူမည်ဆိုတာကလည်း သွန်းကို စိတ်တို၍မဟုတ်ဘဲ မောင်ရဲ့အလုပ်
လောက် အရေးမထားခြင်းကို တိုမည်။

သူ့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးကို လမ်းပေါ်မှာ
တစ်ယောက်တည်း ချန်ထားခဲ့ကာ အလုပ်ဆီသို့ ခပ်လောလော
ပြန်သွားသော သမက်လောင်းကို ဘယ်မိခင်မဆို ဒေါသဖြစ်ပေလိမ့်

သည်။

မောင်...မောင်...သိပ်ကို ရက်စက်တယ် မောင်ရယ်...
သွန်းကို ခံစားတတ်တဲ့ နှလုံးသားပါတဲ့ လူသားတစ်ယောက်အနေနဲ့
ကောင် မောင် အသိအမှတ်ပြုရဲ့လား မောင်...။

သွန်း တက္ကစီငှားဖို့ ကားစောင့်နေစဉ် မခြိမ်းဘဲ ရန်ကုန်မိုးက
ကောခနဲ...ဒိုင်းခနဲ ရွာချလေတော့သည်။

အခန်း (၆)

He who loves you will make you weep.

မင်းကိုချစ်တဲ့သူကပဲ မင်းကို ငိုအောင်လုပ်လိမ့်မယ်။

“ဟတ်ချိုး...ဟတ်ချိုး”

“တွေ့လား...ခုတော့ ဘယ်သူဖြစ်တာလဲ”

“ဟတ်ချိုး”

“ပြောလိုက်ရင် သူ့လူဘက်ကပဲ ကာကွယ်ပေးချင်နေတာ မွေးထားတဲ့ မိခင်ဘက်လည်း ကိုယ်ချင်းစာတွေးပေးပါဦး ဒေါ်သွန်း တင့်တယ်...ကျွန်ုပ်က တော့ကို ရောဂါဘယ မဝင်ရအောင် က တစိုက်မွေးခဲ့တာ။ ကိုယ်ပေါ်မှာ အစင်းအရာလေးတစ်ခု ထင်ရင် တောင် ကိုယ့်ဆီပဲ ကူးယူချင်လိုက်တာ...ခုတော့”

“သွန်း...သိပါတယ် မေမေရယ်...ဟတ်...ဟတ်...ချိုး...
...ခုကလည်း...ဟတ်...ဟတ်ချိုး”

မောင့်အပေါ် မေမေ မပြိုင်စေရန် ရှင်းပြချင်စေကြီးနေ သော်လည်း ရှင်းပြခြင်းဆီသို့ မရောက်ဘဲ နှာက အဆက်မပြတ် နေလေသည်။

နှာရည်တွေက ယိုနေသလို ခေါင်းကလည်း တဆစ်ဆစ် နှိုးကိုက်လာသည်။

မိုးထဲလေထဲမှာ မိနစ် ၂၀ ခန့်လောက် တက္ကစီ စောင့်နေရ ခြင်း ကားရောက်လာချိန်မှာ လူက မိုးရေတွေ ရွဲရွဲစိုကာ ကြက်စုတ်ဖြစ်နေလေပြီ။

အိမ်သို့ မေမေက မရောက်ခင် အရင်ဆုံး ရောက်ပါစေဟု သတောင်းခဲ့သော်လည်း ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ပြုလုပ်၍လား မသိ။ သတောင်းက မပြည့်ပေ။

မိုးရေတွေ ရွဲရွဲစိုနေသည့် ဝတ်စုံစိုကြီးနှင့် သွန်းကိုမြင်တော့ မေမေ စွေစွေခုန်သွားလေသည်။

“ကားက ဘယ်မှာထားခဲ့တာလဲ...သွားတုန်းက ကားနဲ့ ဟုတ်လား”

“ဟို...ဟို...ဟုတ်ပါတယ် မေမေ...သွန်းရဲ့ကားက နှာနှင့်ရဲ့ရဲ့ရှေ့မှာပါ။ မောင်နဲ့ အထည်သွားကြည့်ဖို့ဟာ အရေး ကြီး အလုပ်ကိစ္စပေါ်လာလို့ သွန်းတစ်ယောက်တည်းပဲ...”

“သွန်းတစ်ယောက်တည်းပဲ စိတ်တိုတို့နဲ့ ပြန်လာခဲ့ရတယ် ဟုတ်တယ်မလား”

မေမေရဲ့ ခပ်ငေါ့ငေါ့စကားသံကို သွန်း မည်သို့မှ မတုံ့ပြန်ရဲပေ။

သွန်းရဲ့ဆံပင်တွေကို ပြောင်စင်အောင် သုတ်ပေးနေရင်းက...
“ဒီထက်ကြာလာရင် မေမေ ဝင်ပါမိတော့မယ် သွန်းတို့တယ်...မေမေ မွေးထားတဲ့သမီးက ကိုယ့်ဂုဏ် ကိုယ့်သိက္ခာကို မထောက် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ကိုယ့်ဘက်က ဘာပဲပေးပေးရ အသက်ရရ၊ အရှင်ရရ ဖြစ်နေတာမျိုးကိုတော့ မေမေ လုံးခွင့်မပြုနိုင်ဘူး”

“ဟို...အဲ့လိုမဟုတ်ပါဘူး မေမေရယ်...မောင့်မှာလည်း အဲ့ဒီလိုစိတ် မရှိပါဘူး။ ခုဟာကလည်း တကယ်အလုပ်ကိစ္စပေါ်လာလို့ပါ”

မေမေ စိတ်တိုတိုင်းပြောခဲ့ဖူးသလို ငါမွေးထားတဲ့သမီး ညည်းပိုက်ထဲမှာ အူဘယ်နှချွေရှိသလဲ ငါ သိတာပေါ့ဆိုသလို သွန်းက မောင့်ဘက်က ဘယ်လောက်ပဲ ကာပြောပြော မေမေ မယုံတာတော့ မဆန်းပေ။

“ဖြူဖြူ...ရေနွေးအပူတစ်ခွက် ယူခဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

ဖြူဖြူက ခပ်သွက်သွက်ပင် ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ပြေးထွက်သွားသည်။

မေမေ့ကို ဖြူဖြူက သွန်းခေါ်သကဲ့သို့ မေမေဟုပင် ခေါ်ဝေါ်သည်။ မေမေက သူ့ကို ခေါ်ခဲ့လို့လားမသိ။ ဖြူဖြူက မေမေ သေသေ၊ ရှင်ဆိုရှင်ဆိုသလောက် မေမေ့အပေါ် ကျိုးနှံ့သော်လည်း

အခြားသူများ မဆိုထားနှင့်၊ သွန်းအပေါ်တောင် အဲ့ဒီလောက် မထုတ်ပေ။

ဖြူဖြူ ရေနွေးအဖြူခွက်နှင့် ပြန်ထွက်လာတော့ မေမေက သွန်းဆေးသေတ္တာထဲမှ ဆေးထုတ်ကာ-

“ရှေ့...သောက်ထား...ဖျားကာမှ ဆေးမထိုးချင်ပါဘူး၊ သောက်ချင်ပါဘူး လုပ်မနေနဲ့...ကြိုတင်သောက်ထား”

“ဟုတ်...”

မေမေ မျက်နှာထားခပ်တည်တည်ထား၍ ပြောနေသဖြင့် သွန်း ဘာမှအတွန့်မတက်ရဲဘဲ မေမေ့လက်ဖဝါးထဲက ဆေးလုံးကို ခြစ်ပြီး သောက်လိုက်သည်။

မေမေက ဖြူဖြူ ဖန်ခွက်ကိုယူ၍ နောက်ဘက်သို့ဝင်သွားမှ-
“သမီး”

“ရှင်...မေမေ”

“သမီးနဲ့မေမေ ဆွေးနွေးမှဖြစ်တော့မယ်”

“.....”

မေမေ ဘာပြောမလဲဆိုတာ သိနေသဖြင့် သွန်း နားမထောင်

အခြားသော သမီးရှင်တွေရဲ့အမြင်မှာ မောင်ဟာ တန်ဖိုးမရှိဘဲ ကြီးသော ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်နေပေမယ့် မေမေ့အမြင်မှာတော့ မောင်ဟာ သာမန်ယောက်ျားတစ်ယောက်။

သူများတွေ မောင့်ကို ချီးကျူးနေချိန်မှာ မေမေက ထိုအရာကို သိသည် ချီးကျူးရလောက်သော အရည်အသွေးမဟုတ်သေးဟု

ပြောချင်ပြောနေတတ်သည်။

“သမီး တကယ်ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလား”

“.....”

“သမီးနဲ့ကျော်ဖုန်းမိုရ်က စရိုက်မတူ အသွင်မတူဘူး အသွင်တူမှ အိမ်သူဖြစ်မှာနော်...သမီး စိတ်ကူးထဲမှာ သူ့တစ်သက်လုံး နေကြည့်...သမီး အခုလို လွတ်လပ်တဲ့ ရှင်သန်မှုရနိုင်ပါ့မလား စဉ်းစားကြည့်...ဒါမှမဟုတ် သူ့ရဲ့ အလေးမထားတဲ့၊ ချည်နှောင်မှုတွေကြားမှာပဲ လှောင်ချိုင့်စံငှက်လို နေရမယ်ဆိုတာ စဉ်းစားကြည့်”

“မေမေ”

“နေဦး...မေမေစကား မဆုံးသေးဘူး...သမီး”

ဝမ်းနဲ့လွယ်မွှေးထားတဲ့ မိခင်တစ်ယောက်တောင် သူ့သမီးကို မချုပ်ချယ်ဘူး၊ အပြစ်မမြင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အခြားတစ်ယောက်ထက် အဲဒီလိုအပြုအမူတွေရဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်အပြုအမူကို ပြုမှုနေတာမြင်ရတဲ့ မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့နေရာမှာကော သမီး ဝင်ခံစားပေးကြည့်ဖူးလား။

“မေမေ...သူနဲ့ သမီးကို မေမေက သဘောမတူချင်တာလား”

“နီးပါ”

တုန်တုန်လှုပ်လှုပ် မေးလိုက်သော သွန်းရဲ့မေးခွန်းကို မေမေက ခပ်အေးအေးဖြေကာ ထိုင်နေရာမှ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။ မေမေဆီက ထွက်ကျလာမည့် စကားလုံးတွေကို သွန်း

ကြားဝုံ ကြားဝုံနှင့် ကြားရတော့မည်။ သွန်း မရောက်ချင်သော အခြေအနေတစ်ခုသို့ ရောက်ရတော့မည်။

လက်ပိုက်ကာ ပြတင်းပေါက်နံဘေး၌ ခပ်နွဲ့နွဲ့ ဖိုရပ်ကာ ရေခဲစက်တွေကို ငေးနေခဲ့သည့် မေမေ ဘာတွေတွေးနေမလဲ။

သွန်း တစ်သက်နီးပါး ဖခင်မဲ့ခဲ့ရပေမယ့် မေမေ နောက်ထပ် ထောင်မပြုဘဲ သူ့ခွန်သူ့အားနှင့် သွန်းကို အရွယ်ရောက်အောင် နီးကျောင်းခဲ့သည်။

လုပ်ငန်းနှင့်၊ သမီးနှင့် ခြေချင်းလိမ်နေပေမယ့် မေမေကတော့ သူ့မပျက်၊ အပြုံးမပျက်။

ခုထက်ထိ ရုပ်ရည်ကော၊ အလှအပကော ရှိနေသေးသော်လည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်မဝင်စားဘဲ သွန်းအပေါ် ပုံအပ်ချစ်ခဲ့တာကို သွန်း သိပါသည်။

“မေမေက သဘောမတူပါဘူး ပြောရုံတစ်ခုနဲ့ သမီး သူ့ကို ခွန်လွတ်မှာလား...စွန့်ကောစွန့်လွတ်နိုင်လို့လား”

“.....”

“ဒါပေမဲ့...ကိုယ့်အသက်အန္တရာယ်ကင်းရှင်းဖို့အတွက် ခြေတစ်ဖက်၊ လက်တစ်ဖက် စွန့်သင့်စွန့်ရမယ်ဆိုရင် ခြေကို စွန့်မလား။ လက်ကို စွန့်မလား။ အသက်ကို စွန့်မလား။ မိခင်တစ်ယောက်လုံး ရှိနေပါရဲ့ ကိုယ့်သမီးကို လေးစားမှုမရှိတဲ့ သာသနာ့လေးတစ်ယောက်နဲ့ မေမေ သမီးကို မေမေစိတ်သဘော အရဆိုရင် လုံးဝ သဘောမတူဘူး။ အေး...တစ်ခုပဲရှိတယ်။ မေမေ သဘောမတူပေမယ့် သမီးက မပြတ်နိုင်ဘူးဆိုရင်တော့ မေမေက

မှန်းတဲ့သူကိုတောင် ချစ်အောင်လုပ်ရတော့မှာပဲ”

“မေမေရယ်”

မေမေ့ရဲ့ခြေရင်းတွင် သွန်း ပုံကျသွားကာ မေမေ့ရဲ့ခြေအဆုံးကို ဖက်ကာ မျက်ရည်တွေကောကျ၊ ဝမ်းနည်းမှုတွေလည်း ဖြစ်ရပါသည်။

မေမေ သိပ်ချစ်လှတဲ့ သမီးတစ်ယောက်က မေမေ ကြည့်မရချစ်မရတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို မပြတ်နိုင်ဘဲ စွဲစွဲလမ်းလမ်းဖြစ်လာတာကို မေမေ ရင်နာနာနဲ့ ကြည့်နေရတယ်ဆိုတာ သမီး သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့...

“သမီး”

“ရှင်”

“အပေါ်ထပ်တက်”

“ရှင်...ဘာ...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

အဆက်အစပ်မရှိ ပြောလိုက်သော မေမေ့ရဲ့စကားကြောင့် သွန်း မော့မေးတော့ မေမေက သွန်းကို ငုံ့မကြည့်ဘဲ ခြံထဲကို လှမ်းကြည့်ကာ-

“မောင်ကျော်ဖုန်းမိုရ် လာနေတယ်။ သမီးကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ပစ်ပစ်ခါခါ တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ခြင်းအတွက် မိခင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ မေမေ ဘယ်လိုမှ လက်ခံလို့မရဘူး။ ဒါကြောင့် သူ မေးတာကို မေမေ ကြည့်ဖြေမယ်။ သမီး လုံးဝ ဆင်းမလာပါနဲ့”

“မေမေ”

“မေမေ...မိခင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ အမိန့်ပေးနေတာနော် သွန်းတင့်တယ်...သွား...ခု အိမ်ပေါ်တက်”

မောင့်ကိုဖြိုလျှင် အလိုလိုပျော့ကျသွားသည့် သွန်းရဲ့စိတ်ကို သွန်းကိုယ်တိုင်လည်း သိနေသည်။ သွန်းကို တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့သော မောင့်ရဲ့အပြစ်ဟာ ချက်ချင်းလက်ငင်း ခွင့်လွှတ်သင့်သောကိစ္စ မဟုတ်သဖြင့် သွန်း အပေါ်ထပ်သို့တက်ခဲ့သည်။

သွန်း ခံစားသလို မောင့်ကို မခံစားရစေချင်ဘူး။

သွန်း နာကျင်ရသလို မောင့်ကို မနာကျင်စေချင်ဘူး။

ဒါပေမဲ့...

နည်းနည်းလေးတော့ မြည်းကြည့်စေချင်တယ်။

လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဥပေက္ခာအတွက် အခြားလူတစ်ယောက်မှာ ဘယ်လောက်ထိ နာကျင်ရသလဲဆိုတာ ခံစားဖူးသူတိုင်း သိပါတယ် မောင်။

အခန်း (၇)

The true is not always verisimilar.

အမှန်တရားသည် အမြဲမှန်နေသည်ဟု အမှန်မပြောနိုင်။

“ရှင်ကလည်း လွန်လွန်းပါတယ် သွန်းရယ်”

“အမ်...”

“ဟုတ်တယ်...အိမ်နဲ့ရဲ့စကားကို ငါလည်း ထောက်ခံတယ် သွန်း...ငါသာ နှင့်အမေနေရာမှာဆိုရင် ကိုကျော်ဖုန်းမိရဲနဲ့ကိစ္စကို ရှေ့မဆက်နိုင်အောင် အာဏာသုံးသင့်ရင် သုံးရတော့မှာပဲ”

ဝဝ သဏ္ဍာချစ်ကပါ အားတက်သရော ထောက်ခံလေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ နှစ်ယောက်စလုံး ငြင်းခုံနေကြသူတို့သည် ယခု ကျတော့ အတိုင်အမောက် ညီနေကြသည်။

အတိုင်အမောက်ညီနေတာကလည်း တခြားကိစ္စတော့မဟုတ်။

မောင်နှင့်သွန်းတင့်တယ်တို့ရဲ့ ရှေ့ဆက်ခရီးလမ်းအကြောင်း ဝင် ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့က မောင် ဘယ်လိုတပ်ခေါက်ပြန်သွားသည်မသိ။ မေမေက မောင်ပြန်သွားပြီးတော့ သွန်းဆီ ရောက်လာသည်။

“သမီးရဲ့ဖုန်း မေမေ့ကို ပေးထား”

“မေမေ”

“ကိုယ်မွေးထားတဲ့ သမီးအကြောင်း မေမေကလွဲရင် ဘယ်သူသိနိုင်မှာလဲ။ သမီးကို လွှတ်ထားလိုက်ရင် တစ်သက်လုံး သူများနိုင်ခံရတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ မေမေ ဝမ်းနဲ့လွယ်မွေးထားရတဲ့ သမီးကို သူစိမ်းတစ်ယောက်က အနိုင်ယူ နေတာကို မေမေ မကြည့်နိုင်ဘူး။ အမှန်တရားဆိုတာ အမြဲတမ်း မှန်နေတယ်ဆိုတာ မရှိဘူး။ မေမေ စိတ်တစ်စက်လေးမှမမှီတဲ့ သမီး ကို မေမေ ဒီတိုင်းလွှတ်မထားနိုင်ဘူး”

“မေမေရယ်...အခုလည်း မေမေခိုင်းတဲ့အတိုင်း လုပ်ပြီး သွားပြီပဲဟာ”

“သွန်းတင့်တယ်”

မေမေထံမှ အေးစက်သောခေါ်သံကြောင့် သွန်း လန့်သွား သည်။ မေမေသည် ဆိုခဲ့ပြောခဲ့သောသူ။ အေး...ပြောပြီဆိုလျှင် လည်း သတိသာထားနေတော့ဆိုသည့်လူမျိုး။

သွန်းရဲ့ အတွန့်တက်ချင်သော စကားလုံးတို့သည် မေမေရဲ့ ခေါ်သံအောက်တွင် နစ်မြုပ်သွားသည်။

မေမေက ခုတင်ပေါ်တွင် တစောင်းထိုင်နေသည့် သွန်းကို

စူးစိုက်ကြည့်ကာ-

“သမီးရဲ့ အဲဒီလိုပျော့ညံ့တဲ့အကျင့်စရိုက်၊ တွေဝေတဲ့အကျင့်စရိုက်၊ လက်သာရာမှာ ပျော်တဲ့အကျင့်စရိုက်တွေ ကြာလေလေ ညည်းအဖေ့နဲ့ တူလေလေပါလား။ မေမေက အနစ် ၂၀ ကျော် ထိန်းကျောင်းလာတဲ့လူပါ...မေမေ့လိုအကျင့်မျိုး သမီးမှာ ဘာလို့ မရှိရတာလဲ”

“.....”

“မာနထားစမ်းပါ... ကိုယ့်အပေါ် ဥပေက္ခာထားတဲ့ ယောကျ်ားတစ်ယောက်ကို ကိုယ်က ဥပေက္ခာထားနိုင်ခြင်းကလည်း အောင်မြင်ခြင်းပဲ။ ဒါက သမီးရဲ့အချစ်ရေးကို ပျက်စီးစေချင်လို့ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်သမီးဖြစ်နေလို့ အခြားသူဆိုရင် ဘာဖြစ်နေနေ ဝင်ပါစရာအကြောင်းကို မရှိတာ”

သူ ဥပေက္ခာပြုထားသလို ကိုယ် ဥပေက္ခာပြုလိုက်ရင် သူနဲ့ကိုယ် ကွဲကြကွာကြရဖို့ရှိတယ်ဆိုတဲ့စကားကို သွန်း ပြောမထွက်တော့။

ထုံးစံအတိုင်း မေမေ စွပ်စွဲခဲ့သလို သွန်းက ပျော့ညံ့တွေဝေ တတ်သူဆိုတော့ မေမေ သွန်းရဲ့လက်ထဲကနေ ဖုန်းယူသွားခြင်းကို သွန်း ဘယ်လိုမှ မလွန်ဆန်နိုင်ခဲ့ပါ။

ညကျလျှင် မောင် ဖုန်းဆက်လာမှာ သေချာပေါက်ဖြစ်နေ သော်လည်း ‘လူကြီးမင်းခေါ်ဆိုသောဖုန်းမှာ စက်ပိတ်ထားပါသည်’ နှင့်သာ တိုးနေတော့မည်။ နောက်တစ်နေ့ကျတော့ လက်ဖက်ရည် ဝိုင်းတွင်-

“အိမ်မွန်တို့ကို မေမေ ဖုန်းဆက်ခေါ်ထားတယ်”

“ရှင်...ဘာဖြစ်လို့လဲ မေမေ”

“ဒီနေ့ သူတို့နဲ့ စိတ်အပန်းပြေအောင် သမီး လျှောက်လည် ချင်လျှောက်လည်၊ ရုပ်ရှင်ကြည့်ချင်ကြည့်...ဖုန်းကိုတော့ မေမေ ဆိုင်ကပြန်လာမှယူ”

“မေမေ...ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ...မေမေ လုပ်နေတာတွေ ကို သွန်း လိုက်လို့မမိဘူး...ဒီနေ့”

“ဘာတွေလုပ်နေသလဲဆိုတာ သမီး သိရက်သားနဲ့ မသိချင် သောင်ဆောင်နေတာ။ မေမေ စီစဉ်တဲ့အတိုင်း လိုက်ခဲ့ပါ။ သမီး နန်းမရှိလို့ တခြားသောဖုန်းတွေ...သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ဖုန်းတွေနဲ့ ဆက်သွယ်ဖို့ မစဉ်းစားနဲ့”

“အခု မေမေ လုပ်နေတာတွေက မောင်နဲ့သမီးကို ခြိတ်တောက်သွားစေချင်တာလား...အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားစေ ချင်တာလား မေမေ”

“မေမေ...ဘာလုပ်သလဲဆိုတာ သမီး နောက်တော့သိမယ်”

“မေမေ”

မေမေက သောက်လက်စ ကော်ဖီပန်းကန်ကို ချခဲ့ကာ အပေါ် ဝပ်သို့ တက်သွားလေသည်။

“နင် မာနမရှိတာ၊ နင် ခပ်အေးအေးနေတတ်တာကို ငါတို့ တွေ သဘောကျပါတယ်ဟာ...ဒါပေမဲ့ ယောကျ်ားတစ်ယောက် အနိုင်ခံရတဲ့အထိ အေးလွန်းရင်ကျတော့ မဟုတ်ဘူး...မဖြစ်သင့်”

“ငါ ဘယ်မှာအေးလို့လဲ...သူ့အပေါ်က စိတ်တိုဒေါသဖြစ်ရ ပေမယ့်”

“နင် မပြောရဲဘူးမလား... စွာစီလန်ပြီး ခပ်ထက်ထက် မိန်းမတစ်ယောက်ဆိုရင် ကိုယ်နဲ့ မင်္ဂလာပွဲအတွက် ဝယ်ဖို့ခြမ်းဖို့ အတူသွားနေစဉ် အလုပ်က ဖုန်းဝင်လာလို့ ကိုယ့်ထက် အလုပ်ကိုပဲ ဦးစားပေးရွေးချယ်သွားတယ်ဆိုရင် အဲဒီနေရာမှာပဲ စာတ်လမ်းပြတ် ခဲ့မှာ”

“ခုလည်း နင့်အမေ စီစဉ်လို့သာ ငါတို့နောက် ပါလာရ တယ်။ နင့်စိတ်က ကိုကျော်ဖုန်းမိုရ်ဆီမှာပဲမလား...အဲဒါကိုက နင် တစ်ပန်းရုံးတာ...သွန်း”

အချစ်မှာ အနိုင်အရှုံးရှိလို့လား အိမ်မွန်...။ ငါက ငါချစ်တတ် သလိုချစ်ပြီး သူကလည်း သူချစ်တတ်သလိုချစ်ခဲ့တာ။ အမြင်ချင်း ခံယူချက်ခြင်း မတူသည့်အခါတွေ ရှိလာခဲ့ရင် တစ်ယောက်ယောက် ကတော့ လျှော့ပေးရတော့မှာ မဟုတ်လား။

သူက လျှော့ပေးဖို့ အလားအလာမရှိနိုင်လို့ ကိုယ်က လျှော့မိ သည့်အခါ ယောက်ျားလေးဘက်က နိုင်ရဖို့ ဖြစ်သွားရောလား။

သွန်း သူတို့တွေနဲ့ စကားမပြောတော့ဘဲ ကြိမ်ကုလားထိုင်ပိုင်း ပေါ်မှာ သက်သောင့်သက်သာ မှီချရင်း ငြိမ်သက်နေလိုက်သည်။

Air-con အခန်းထဲရောက်နေသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အေးမြ နေသော်လည်း သွန်းရဲ့စိတ်ထဲမှာတော့ မအေးချမ်းနိုင်။

သွန်းကို ဖုန်းခေါ်လို့မရသဖြင့် မောင် ဘယ်လောက်ထိ စိတ် ဆိုးဒေါသဖြစ်နေရမလဲ။ စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် နေဟာဆိုပြီး နောက်ထပ်

ဆက်သွယ်လာတော့လျှင်...ဟင့်အင်း...အဲဒီလိုတော့ မဖြစ်ရပါ ဘူး။

“သွန်း ဘာတွေ ခေါင်းယမ်းနေတာလဲ”

“ဟင်...ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလိုပဲ...ဟိုတွေးဒီတွေးနဲ့”

“ဟိုတွေးဒီတွေးတော့ မဟုတ်ပါဘူး...ကိုကျော်ဖုန်းမိုရ်ဆီ စိတ်က ပြေးသွားတယ်မို့လား”

“သဉ္ဇာနော်...ငါ့ကို လာမစနဲ့။ ငါ တကယ်ခံစားနေရတာ”

“တော်ပါပြီ မမရယ်...အသစ်ကနေ ပြန်စရတော့မယ်။

...က...ပြီးပြီဆိုရင်လည်း ထကြ...ပန်းခြံဘက်သွားရအောင်”

“ဟမ်...ပန်းခြံဘက်သွားချောင်းရအောင်”

“နင့်မေကြီးတော်...နဂိုကတည်းက အလွမ်းဓာတ်ခံရိုတဲ့ ဘလေးကို ထိန်းကျောင်းနေရပါတယ်ဆိုတာ သူများအတွဲတွေ

ကြည့်နူးတဲ့နေရာကို ခေါ်သွားရင် ထိန်းမနိုင် သိမ်းမနိုင်တွေ ဖြစ်ကုန် နာ နင် မသိဘူးလား မယ်အိမ်မွန်”

“ဟာ...အဲဒီသဉ္ဇာကလည်း”

“ဟုတ်ပါရဲ့”

သဉ္ဇာချစ်ရဲ့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းစကားကြောင့် သွန်းမျက်နှာ

သွေးသည်။ မေမေ လက်နှင့်ရေးထားသည့်ကိစ္စကို သွန်း ခြေနှင့် တော့ မဖျက်ပါ။

“ငါတို့ ရွှေတိဂုံဘုရား သွားကြရအောင်လေ”

“ဟယ်...ဘုရားတရားတွေ ဘာတွေ သိလာပါလား”

အိမ်မွန်ရဲ့ ခန်းခနဲစကားတွေကို သွန်း မတုံ့ပြန်တော့ပေ။

ဘုရားရောက်လျှင်တော့ မောင့်ဘက်က တစ်ပြန်စီ သွန်းကို စိတ်မဆိုးပါနှင့်။ မောင်နှင့်သွန်းတို့ရဲ့ အချစ်ရေးမှာ အခက်အခဲ ဆူးခလုတ်များ မရှိပါစေနှင့်။ လျှင်မြန်စွာ နီးစပ်ခွင့်ရရပါလိုက်တော့ ဆုတောင်းမည့်အကြောင်းကိုသာ ဒီမိန်းမတွေ သိလျှင်...။

အအအ

အခန်း (၇)

ညနေ မေမေ ဆိုင်ကပြန်လာတော့ သွန်းက တောင်းစရာမလိုဘဲ မေမေက ဖုန်းကို ရှော့ရှော့ရှာရှာ ထုတ်ပေးပါသည်။

ဖြူဖြူက-

“မေမေ မသွန်း မရှိတုန်း အိမ်ကို အစ်ကိုကြီး ခဏခဏ နှိပ်ဆက်တယ်။ ဖြူဖြူက မေမေ မှာထားတဲ့အတိုင်း ဖြေထားလိုက်တာ”

“မေမေက ဘယ်လိုမှာထားတာလဲ”

မနက်က သွန်းမရှိလျှင် မောင် အိမ်ကိုတော့ ဖုန်းခေါ်နိုင်တယ်။ အကယ်၍ မောင်သာ အိမ်ဖုန်းကို ခေါ်မယ်မှန်းသိလျှင် သွန်း စောင့်နေခဲ့ပါသည်။

“မမသွန်း မနေ့က မိုးတွေမိပြီး ဖျားနေတာ ဆေးသောက်ပြီး အိပ်နေတယ်... ညနေမှ ပြန်ဆက်တဲ့”

“ဟင်”

ဒီစကားအရဆိုလျှင် မောင် ဖုန်းဆက်ရုံတင်မက လူတောင် ကိုယ်တိုင်လာတွေ့သင့်နေသည့်ကိစ္စကို ဘာလို့ရောက်မလာတာလဲ။

ညနေ ၆ နာရီရှိပြီ ဒီနေ့အတွက် မောင် ရောက်မလာနိုင်တော့ တာကိုး သိလိုက်ရသည့်ခဏ သွန်း တကယ်ပင် ဖျားချင်ချင်ဖြစ်သွား သည်။

ညထမင်းစားကြတော့လည်း သွန်း တို့ခနန်း ဆိတ်ခနန်း မေမေကတော့ သွန်း ဖြစ်ပျက်နေပုံကို ဘာမှလည်းမပြော။ ဘာမှ လည်း မမေး။

သွန်း အပေါ်ထပ်သို့ လေးကန်စွာ တက်ခဲ့သည်။ ကိုယ့် ခြေထောက်ကို ကိုယ်သယ်ရတာတောင် လေးကန်နေသလို ထင်ရ သည်။

တကယ်ဆို သွန်း နေမကောင်းဘူးဆိုတဲ့စကား၊ သွန်း မိုးမိ၍ ဖျားသည်ဆိုသောစကားမှာ မောင့်ရဲ့ပယောဂတွေ မကင်း။

တကယ်လို့ မေမေသာ အိမ်ပေါက်ဝက ဆီးကြိုဆေးမတိုက် ခဲ့လျှင် သွန်း တကယ် သေချာပေါက်ဖျားမည်။ အချိန်မီ နွေးနွေး ထွေးထွေးနေခဲ့ရ၍ ခေါင်းအုံခဲလိုက်သည်မှအပ ဘာမှမဖြစ်ခဲ့။

တစ်ခါတလေကျတော့ မောင့်ရဲ့ဥပေက္ခာတွေက ပိုလွန်းသည်။
မောင်... ကျွန်မပါးမှာ အနမ်းလေးစွန်းပေပြီ...
မောင်... ဘယ်လိုပင် ရှေ့ဆက်ရမှာလဲ...

မောင်... စက္ကန့်လောက်မှ ဝေးမနေချင်ဘူးကွယ်...

မောင်... တဖြေးဖြေးနဲ့ ဝေးကြရတော့မယ်နော်...

အနိုင်အရှုံးစကားနှင့်ပြောလွန်း မောင်ကနိုင်လွန်း သွန်းက နှုံးရတယ်။ သွန်းရဲ့ ပျော့ညံ့မှုတွေက ပိုလွန်းတာလား။ မောင့်အပေါ် ကြာရှည်စိတ်မဆိုးတတ်ခဲ့တဲ့ သွန်းကပဲ မောင် အနိုင်ယူချင်စရာ ဖြစ်နေတာလား။

“တို့...တို့...တို့”

“ဟင်”

လက်ထဲတွင် ဆုပ်ကိုင်ထားသော ဖုန်းရဲ့မြည်သံတုန်ခါမှု ကြောင့် သွန်းတင့်တယ်တစ်ယောက် နေထိပန်းလေးလို ညှိုးနွမ်းနေရ သမျှ ချက်ချင်း လန်းဆန်းကြည်နူးသွားကာ ဖုန်းခေါ်သူကို ပုံကြည့် လိုက်တော့-

“ဟာ”

မျှော်နေတာက မောင့်ရဲ့ဖုန်း၊ ဝင်လာတာက unknown ။ ဒီလိုမှာ ဘယ်သူနှင့်မှ စကားမပြောချင်သဖြင့် သွန်း ဖုန်းချပစ်လိုက် သည်။

“တို့...တို့”

“အမ်မာ...”

သွန်း ချပစ်လိုက်တာကို အားကျမခံ ထိုဖုန်းကလည်း ဆက် ကြည့်လာသည်။ ၂ ခါ၊ ၃ ခါဆိုတော့လည်း သွန်း နည်းနည်း တွေ့ဝေ လာသည်။

မောင်ကိုင်နေကျ ဖုန်းမဟုတ်ပေမယ့်လည်း သွန်း သူ့အပေါ်

စိတ်ဆိုးနေသည်ထင်၍ တခြားဖုန်းနှင့် ခေါ်လာတာလည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်သည်။

နောက်တစ်ခါခေါ်လာတော့-

“ဟယ်ဟို”

“ဘာလို့ ဖုန်းကို ချချပစ်တာလဲ။ ငါ့ဖုန်းသိလို့ ချလိုက်တာ မဟုတ်လား”

“ဗုဒ္ဓေါ”

ခက်ထန်သောလေသံနှင့် မာကျောသောစကားလုံးတွေကြောင့် သွန်း လန့်ဖျပ်သွားကာ ဖုန်းကို တစ္ဆေသရဲတစ်ကောင်ပမာ ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်း ဘယ်လိုပဲ ရှောင်ပြေးပြေး ငါ့လက်နဲ့က မလွတ်နိုင်တော့ဘူးဆိုတာ ဦးနောက်ထံ ထည့်ထားလိုက်စမ်းပါ ရတီလေး”

“ရှင်...ရှင်ကို ကျွန်မ လူမှားနေတယ်လို့ ပြောထားတယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်မ ရတီလေး မဟုတ်ဘူး...ကျွန်မနာမည် သွန်းတင့်တယ်”

“နာမည်ပဲ ဘယ်လိုပြောင်းပြောင်း...ပြောင်းလို့ရနေတာပဲ။ ခုချိန်မှာတောင် မင်းနာမည်အလုံး တစ်ရာကို တစ်ထိုင်တည်း ရွတ်ပြလိုရတယ်။ နာမည်ဆိုတာ အဓိက,က ပညတ်ချက်ပဲ”

“ကျွတ်...”

သွန်း တကယ်ပင် စိတ်လက်ညစ်သွားရ၏။ ကိုယ့်ဘာသာ စိတ်ညစ်၍ မြစ်ကမ်းပါးထိုင်နေတာ သပွတ်အူကြီး မျောလာတာနှင့် ဆုံနေ၏။

“မင်းရဲ့ရုပ်ကိုတော့ မင်း လိမ်လို့မရဘူးနော်။ မာယာများပြီး ထည့်စားတတ်တဲ့ မင်းရဲ့ရုပ်ကိုတော့ ငါ ဘယ်တော့မှမမေ့ဘူး။ မင်းကို တန်ပြန်ကလဲ့စား မချေရဘဲ ငါ ဘယ်တော့မှ မကျေဘူးနော်”

မင်းရဲ့ရုပ်တဲ့...။

သွန်းရဲ့ရုပ်ကိုတော့ သူ မြင်ဖူးနေသည်ပေါ့။ ဒါဆို ဖုန်းမှားဆင်တာ မဖြစ်နိုင်။ တမင်တကာ ချိန်ရွယ်၍ ပစ်နေသောမြား ဖြစ်၏။

“ရှင်ဘာသာ ကျေတာတွေ...မကျေတာတွေ ပြောနေ။ ကျွန်မကတော့ ရှင်ကို သိလည်းမသိဘူး။ မြင်လည်းမမြင်ဖူးဘူး။ နောက်တစ်ခေါက် ဖုန်းမဆက်ပါနဲ့...ဒါပဲ”

“ဟေ...မင်း အခုဖုန်းချလိုက်ရင် ငါ အခုချက်ချင်း ဖုန်းခေါ်မနော်”

သွန်း ဖုန်းချမည့်ကိစ္စကို သူက ကြိုသိနေသည့်အလား အလျင်အမြင်ခေါ်လေသည်။ ချက်ချင်း ပြန်ခေါ်မှာဟု ခြိမ်းခြောက်သဖြင့် သွန်း ဖုန်းကိုမချရဲ။ လန့်လည်းလန့်လာသည်။

ဘယ်လိုလူလဲ...ဘယ်သူလဲ...သွန်းကတော့ သူ့ကို မသိတာ မချာသည်။ ဇွတ်ကြီးကို ပြောနေတာက သေချာလွန်းနေသည်။

အစောပိုင်းတုန်းက ဖုန်းသရဲဟုထင်ကာ အမှတ်တမဲ့ ရှိနေသူ ဖုန်းစည်းကို သွန်းရဲ့ကားဘေးမှာ လာကပ်တာ၊ အမည်မှား ချွတ်တောင် လူတော့ မမှားနိုင်ဟု ပြောသမျှတို့ကြောင့် မမြင်ရသော်လည်း ထိုလူသားကို သွန်း ပြောပတ်လာပါသည်။

“မင်းကြောင့် ငါ့ဘဝဖျက်ခဲ့ရတာတွေ မင်းက မေ့နိုင်ပေမယ့်

ငါတော့ မမေ့နိုင်ဘူး။ မာယာတွေသုံးပြီး ငါ့နှလုံးသားကို လှည့်စား
ငါ့ဘဝကို ဖျက်ဆီးခဲ့တဲ့ မင်းကို ငါ ရအောင် ကလဲ့စားချေမယ်”

“.....”

“မင်း မှတ်မိသေးလား။ မင်းကြောင့် ငါ အပြစ်မရှိဘဲ
ထောင်ထဲဝင်ခဲ့ရတာ။ ငါ့ဘဝကို ဘယ်လိုမှ မမျှော်လင့်ထားတဲ့
အချိုးအကွေ့ထဲရောက်အောင် မင်း တွန်းပို့ခဲ့တာလေ”

“.....”

“အခုဘယ်မလဲ မင်းရဲ့အဖေ...သမီးတစ်ယောက်ကို ဗန်းဖြူ
ပြီး ငါ့ရဲ့စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို ခြူးယူသွားခဲ့တာလေ”

“.....”

“ဟေ့...ဒီမှာ မင်း ငါပြောနေတာတွေ ကြားလား...ဖုန်းကို
ဘေးချထားတာလား”

သူပြောသမျှကို ချိုသည်ခါးသည် ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်သက်
စွာ နားထောင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ကြာလာတော့ သွန်းထံမှ Re-
ply မလာသဖြင့် တစ်ဖက်လူက ဆောင့်အော်လေသည်။

သွန်းလည်း သူနှင့် ကာရံတူစွာ-

“နားထောင်နေတယ်...နားထောင်နေတယ်။ ရှင့်ပုံပြင်က
သိပ်နားထောင်ကောင်းလွန်းလို့ ကျွန်မတောင် အသံမထွက်နိုင်တော့
ဘူး။ ဘာတဲ့...ကျွန်မအဖေ...ဟုတ်လား။ ကျွန်မမှာ အဖေဆိုတာ
ငယ်ငယ်လေးကစာည်းက ဆုံးသွားတာ။ ညီအစ်မရှိဖို့ နေနေသာသာ
မောင်နှမငတ်လို့ အထီးကျန်ဆန်နေတာ။ ရှင့်ရဲ့စည်းစိမ်တွေ...
ဟုတ်လား။ အသာလုပ်စမ်းပါ...ဒီမှာ ရှင့်ရဲ့ဇာတ်လမ်းကို တခြား

တွေကို သွားပြော...ဒါပဲ”

“ဂျောက်”

တစ်ဖက်လူ ဘာမှဆက်မပြောနိုင်အောင် သွန်း ဖုန်းကို ပါဝါ
ဆွဲဖိပစ်လိုက်သည်။

ဘာတဲ့...မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကြောင့် သူက ထောင်ကျ
ခဲ့ဖူးတယ်တဲ့။ သားအဖနှစ်ယောက်ကြောင့် သူ့စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ
ခြူးယူခံရတယ်တဲ့။

ကျွတ်...ဒီလူ ဖုန်းအကြာကြီး ပြောနေတာနှင့်...ဟင်...
အိမ်ပြန်ဖွင့်မှ...မောင် ဖုန်းဆက်လာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။

လူစိမ်းရဲ့ရန်အေးအောင် ဖုန်းပိတ်ထားခဲ့သော်လည်း မောင်နှင့်
စကားပြောချင်သေးတာမို့ ဖုန်းကို ပြန်ဖွင့်လိုက်သည်။

မောင့်ထံမှ မောင် မှားသွားတယ်...သွန်းရယ်ဆိုတဲ့
ဘောင်းပန်စကားလောက်ကိုတော့ သွန်း ကြားချင်ပါသေးသည်။

“တို့...တို့...တို့”

ဖုန်းဖွင့်ပြီးချင်းချင်း ဖုန်းထဲမြည်လာသဖြင့် ဒီတစ်ခါတော့
ဆူချာအောင်လို့ ဘယ်သူ့ဆီကဖုန်းလဲဟု သေချာကြည့်လိုက်သည်။

ဟိုလူ ဇွဲမလျှော့ဘဲ ထပ်ခေါ်လာမှာစိုး၍ ဖြစ်သည်။

“ဟယ်လို...သွန်း”

မောင်ဖုန်းမို့ ဝမ်းသာအားရ ကိုင်လိုက်သော်လည်း သွန်းအသံ
ပေးဘဲ ငြိမ်နေတော့ မောင့်ထံမှ ခေါ်သံကိုကြားလည်း-

“သွန်း...နေမကောင်းလှူဆို”

“အင်း”

“မောင် မနေ့က”

“မောင်...ပြီးပြီးသားကိစ္စတွေကို ဆက်မပြောပါနဲ့။ သွန်းအဲဒါတွေကို ပြန်မတွေးချင်ဘူး။ မောင် သွန်းကို ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ...ဒါပဲဆိုရင်”

“သွန်း ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ...မောင် ဖုန်းဆက်တော့လည်း သွန်းဖုန်း ဆက်ပိတ်ထားတယ်။ လူလာတွေ့တော့လည်း ဆင်းမတွေ့ဘူး။ သွန်း ဘယ်တုန်းက မောင့်အပေါ် ကြာကြာစိတ်ဆိုးစိတ်ကောက် လုပ်ဖူးလို့လဲ”

“ဘယ်တုန်းကမှ မလုပ်ခဲ့ဖူးတာနဲ့ ခု မလုပ်ရတော့ဘူးတဲ့လား။ မောင့်လုပ်ရပ်တွေကို မောင် သေချာပြန်စဉ်းစားကြည့်ပါဦး”

တောင်းပန်သည့်စကားလုံးကို လိုချင်ပေမယ့် သူက တစ်ဖြန့်စီး သွန်းကို အပြစ်တင်နေသည့်ကိစ္စကိုတော့ သွန်း လုံးဝ သည်းမခံချင်တော့ပေ။

မေမေ ပြောခဲ့သလိုပင် မနေ့က ဆင်းတွေ့လိုက်လျှင် မောင့်ရဲ့ တောင်းပန်မှုအောက်မှာ သွန်းရဲ့မာနတွေ၊ စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်မှုတွေ ကြာရှည်မခံနိုင်တော့ပေ။

ထိုစဉ်တုန်းကဆိုလျှင်လည်း ယခုလိုပဲ သွန်းကို အပြစ်တင်ဦးမှာပဲမလား။

မောင်...မောင်ဟာ တော်တော်အတ္တကြီးတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါလား။ သွန်းနေရာမှာ မောင့်ညီမဆိုရင် မောင့်ညီမအပေါ် လေးလေးစားစား မရှိတဲ့လူကို မောင် ဒီတိုင်းပဲ လက်ပိုက်ကြည့်ရတော့မှာလား။

သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ကိစ္စပဲ...ဘာဖြစ်ဖြစ်ဆိုပြီး နေလိုက်မှာ

ထိုရန်ကင်းစကားတို့သည် သွန်းရဲ့စိတ်နှလုံးထဲသာဖြစ်ပြီး ဆက်တွေ့မှာတော့ နှုတ်ခမ်းကို ပြတ်လုမတတ် ကိုက်ထားမိသည်။ ထပ်ခါထပ်ခါ စော်ကားခံရလျှင် ချစ်သူကို မပြတ်နိုင်တာက နှစ်ဖက်၊ ကိုယ့်ဒေါသကို မထိန်းချုပ်နိုင်တာတစ်ဖက်နှင့် သွန်းပဲ ကျင့်ရမည်။

“သွန်း”

“.....”

“အဲဒီအတွက် သွန်းက စိတ်ဆိုးတယ်ဆိုရင်လည်း ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မောင့်ဘက်ကပဲ တောင်းပန်တယ်...ဟုတ်လား”

ဖြစ်သင့်တာက ထိုကဲ့သို့ ခပ်ကျော့ကျော့ တောင်းပန်သည့် သဘာဝအစား...

“မောင်လည်း အလုပ်ကိစ္စကိုပဲ သတိထားမိလိုက်လို့ ဒီဘက်ဘက်ကို မေ့သွားတာ။ အဲဒီအတွက် သွန်း စိတ်ကျေနပ်တဲ့အထိ မောင် တောင်းပန်ပါတယ်” ဆိုလျှင် တောင်းပန်သူကော တောင်းပန်ခံရသူ မှာ စိတ်ချမ်းသာစွာ ကျေနပ်ကြမည်သာ။

ယခုကျတော့ ဝတ်ကျေတမ်းကျေပုံစံနှင့် သွန်း ကျေနပ်အောင် တောင်းပန်ရသည်။ သူကတော့ မကျေနပ်ဆိုသည့်သဘောပေါ့။

“နော်...အခု...မောင် ဖုန်းဆက်တာကလည်း ကိစ္စရှိလို့”

“.....”

တောင်းပန်ရုံသက်သက်မဟုတ်ဘဲ ကိစ္စတစ်ခုပါ တွဲ၍ပါနေ

သဖြင့် သွန်းမျက်လုံးတွေ အေးစက်သွားခဲ့ကာ-

“ဘာကိစ္စရှိတာလဲ”

“ဖိတ်စာကိစ္စကို သွန်း အဆင်ပြေသလို သွန်းကြိုက်တဲ့ပုံစံ အပ်ခဲ့လိုက်လေ... အဖော်မရှိရင် ဝေဖုန်းကို ခေါ်သွားပါလား”

“ဘာ...ဘယ်လို”

“မောင်... မန္တလေးကို ရုံးကိစ္စနဲ့ တစ်ပတ်လောက် ခရီးထွက် စရာရှိလို့။ မောင်လာအောင် စောင့်နေရင် အချိန်ကြာသွားမယ်လေ။ မောင်ပြန်လာမှ ဖိတ်စာနှစ်ယောက်အတူ သွားယူရအောင်... ဟုတ်လား”

သွန်းဘက်မှာ ဘာမှပြောစရာစကားမရှိတော့လောက်အောင် စကားလုံးတွေ ရှားပါးသွားသည်။ မင်္ဂလာပွဲက ရှေ့လဆို စတော့မည်။

သတိုးသားလောင်းက ဒီမင်္ဂလာပွဲနှင့် သက်ဆိုင်သည့်ကိစ္စရပ်တိုင်းမှာ ပါဝင်မလာတာကတော့ သွန်းက ထိုသတိုးသားလောင်းကို အသေရရ၊ အရှင်ရရ စွဲလမ်းလွန်းသည့်ပုံစံပေါက်နေပြီလား။

အခန်း (၉)

တစ်ခါတစ်ရံပြောသောစကားသည် ဓားထက် နာကြည်း

၏။

Sometimes words hurt than swords.

“ကိုကြီးလုပ်ပုံက ဟုတ်ကိုမဟုတ်ဘူး။ မေမေကလည်း

ပြောနေတာ”

“.....”

မောင့်ရဲ့ညီငယ် ဝေဖုန်းမိုရ်က မောင်နှင့်ပတ်သက်၍ ပြန်လည်ဖောက်သည်ချနေသည်။ သွန်း ဘာမှဝင်မပြောသေးဘဲ သာလေး နားထောင်နေလိုက်သည်။

မောင့်တွင် ဝေဖုန်းမိုရ်ဆိုတဲ့ညီနှင့် မေမြင့်မိုရ်ဆိုတဲ့ ညီမ နှစ်ယောက်ပါ။ မောင်သည် သူ့အိမ်တွင် အကြီးဆုံးသား ဖြစ်သည်။

မောင်ရဲ့ညီနဲ့ညီမများ နှစ်ယောက်စလုံးသည် မိဘထက် မောင်ကို ပို၍ကြောက်ရွံ့ကာ တစ်အိမ်လုံး မောင်ရဲ့ဩဇာအောက်တွင် ကျရောက်နေသည်။

မောင်တို့အိမ်တွင် မောင်မှလွဲ၍ မောင်မိဘနှင့် ညီငယ်၊ ညီမငယ်များသည် သာမန်မိသားစုရဲ့ သမားရိုးကျ နေထိုင်မှုရှိသော်လည်း မောင်တစ်ယောက်တည်းကမူ ချွန်ထွက်စွာ အလုပ်မှာလည်း လောဘကြီး၊ အားလုံးရဲ့ ဂရုစိုက်မှုတွေမှာပါ လောဘကြီးတတ်လွန်းသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ လောဘတွေ များလွန်းသည့်အခါ အတ္တကြီး သည့်ဘက်သို့ ရောက်သွားတတ်သည်။

ဝေဖန်းမိရုံက သွန်းထက် ၃ နှစ်ငယ်ကာ မေမြင့်မိရုံကတော့ သွန်းထက် ၅ နှစ်ငယ်သည်။

သူ့အစ်ကိုကြီးရဲ့အိမ်နဲ့ကြောင့်မို့ထင်သည်။ မနက်လင်းတော့ ဝေဖန်းမိရုံ သွန်းရဲ့အိမ်သို့ ရောက်နေပြီ။

“ကိုကြီးက မမသွန်း သူ့ကို စိတ်ကောက်ပြီး ပုံနှိပ်တိုက်ကို တစ်ယောက်တည်း ထွက်သွားမှာဆိုးလို့ဆိုပြီး မနက် ၇ နာရီကတည်းက ကျွန်တော့်ကို ဖုန်းလှမ်းဆက်နေတာ”

အများအပြင်မှာတော့ ချစ်သူတစ်ယောက်ရဲ့ ဂရုစိုက်မှုကို ခံနေရသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်အဖြစ် ရှိနေသော်လည်း လက်တွေ့မှာ ကိုယ်က သူ့ရဲ့ ဒါလုပ်၊ ဒါစား၊ ဒါသွား...စသော အိမ်နဲ့များကို လွန်ဆန်ခွင့်မရသော အချစ်ရဲ့ အကျဉ်းသားဖြစ်နေသည်။

“မေမေက ဘာပြောနေတာတဲ့လဲ”

မောင်ရဲ့မေမေကို သွန်းက မေမေလို့ပဲ ခေါ်ဖြစ်သည်။ မောင်မကိုယ်တိုင် စကားပြောလျှင် မေမေကလေဟု ထည့်ထည့်ပြောသဖြင့် သွန်းလည်း အန်တီဟု မခေါ်ဖြစ်ချေ။

“ဟိုနေ့က မမသွန်းတစ်ယောက်တည်း ကျွန်ခဲတဲ့ကိစ္စပေါ့... အန်တီမေသစ္စာက ဖုန်းဆက်လာတယ်လေ”

“ဘယ်လို...တို့မေမေက”

“ဟုတ်တယ်လေ...မမသွန်းရဲ့”

မေမေက မောင်မေမေဆီကို ဖုန်းဆက်ခဲ့ပါသတဲ့။ အဲဒါကို သွန်း လုံးဝ မသိ။ မေမေက ဘာကြောင့် မောင်တို့ဘက်သို့ ဖုန်းဆက်ခဲ့ရသနည်း။

“ဘာ...ဘာတွေပြောနေတာလဲ...တို့...တို့လည်း ဘာမှ မသိရပါလား။ မောင်လည်း ဘာမှမပြောပါလား”

ဝေဖန်းကို သွန်း အလောတကြီး မေးလိုက်သည်။ ထိုနေ့က စိတ်မတိုစဖူး တိုနေတာကိုတော့ သွန်းကိုယ်တိုင် မျက်မြင် နေထိုင်တွေ့ပဲလေ။

“မမသွန်းကို ကုမ္ပဏီထိ ချောမော့မခေါ်ခဲ့ဘဲ နေခဲ့မယ် ဆိုတာနဲ့ နေဟာဆိုပြီး ပြစ်ထားခဲ့တာကို မေမေကော ဖေဖေပါ မကျေမကျကြဘူး။ ဒီကြားထဲ မိုးမိလို့ မမသွန်း ဖျားနေပြီလို့ အန်တီမေသစ္စာက ဖုန်းဆက်တော့ ပိုဆိုးသွားတာပေါ့”

“ဘာတွေဆိုးသွားတာလဲ”

“ကိုကြီးရဲ့ လုပ်ရပ်တွေက နည်းလမ်းမကျတာပေါ့။”

ဟုတ်တယ်...တကယ်လည်း နည်းလမ်းမကျဘူး။ မနက်ဖြန် သဘက်ခါလိုပဲ လက်ထပ်တော့မယ်။ ဒီမင်္ဂလာပွဲနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာမှကို လိုက်မပါသေးတာ”

တကယ်ဆို...ဒီမင်္ဂလာပွဲနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဘာမှစိတ်မဝင်စားဘူးလို့ ပြောလိုက်ပါလား။

သွန်းတင့်တယ်က ကျော်ဖုန်းမိုရ်ကို အသည်းအသန် လက်ထပ်ချင်သည့်ဟန် ပေါက်နေသည်ကိုး။

တစ်ခါတလေကျတော့လည်း မောင့်ကို စိတ်ဆိုးလို့မရ၊ စိတ်နာ လို့မရသည့် သွန်းရဲ့စိတ်ကိုလည်း သွန်း မုန်းပါသည်။ တကယ်ဆို ကိုယ့်အပေါ် မလေးနက်သလို လုပ်နေခြင်းအတွက် ခါးခါးသီးသီး ဖြစ်လိုက်ပါတော့လား။ စိတ်နာလိုက်ပါတော့လား။

မောင်...မောင်နဲ့ပတ်သက်ရင် ဘာဆိုဘာမှ မလွန်ဆန်နိုင်တဲ့ သွန်းအကြောင်းကို သိနေတဲ့အတွက် သွန်းဟာ မောင် အနိုင်ယူစရာ သက်ရှိဖြစ်နေသလား။

“ဒါနဲ့...ဒီနေ့ ဝေဖုန်း ကျောင်းမသွားရတော့ဘူးပေါ့... ဟုတ်လား။ မောင် ချောဆွဲထားတာနဲ့လေ”

“ဟုတ်တယ် မမသွန်း...ဒါပေမဲ့ ပါရမီဖြည့်ပေးရမှာပေါ့ဗျာ။ ဒါမှ ကျွန်တော့်အလှည့်ကျရင် မမသွန်းတို့အပေါ်ပဲ အားလုံး ကူညီခိုင်းရမှာ”

“အမယ်...ကျွန်တော့်အလှည့်ဆိုပါလား...မမသွန်းက ဝေဖုန်းကို ငယ်သေးတယ်မှတ်တာ...ဘာဘာညာညာတွေ ရှိနေပြီပေါ့...ဟုတ်လား။ ကြည့်စမ်း...မထင်ရဘူးနော်”

“လူရှိန်အောင်လို့လေ”

“ဟား...ဟား...”

“ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

ဝေဖုန်းရဲ့ဟာသကို သဘောကျစွာ နှစ်ယောက်သား ရယ်လိုက်ကြသည်။

တကယ်တော့ မောင့်အကြောင်းတွေကို မကြားရဲစွာ သွန်းကားလမ်းကြောင်း လွဲခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

သွန်းနှင့်ပတ်သက်သည့် မောင့်ရဲ့ဥပေက္ခာတွေကို သွန်း ခံနိုင်၊ မကြားနိုင်။ တကယ်တမ်း ကြားချင်တာက မောင့်ရဲ့ချစ်ခင် ထူထာမှုတွေက အခြားသော မိန်းကလေးတွေ အားကျမက်မောစရာ ဖြစ်တာမျိုး...

ခုတော့ မောင်က တစ်ခုခုလုပ်လိုက်တိုင်း သွန်းနှင့် သူ့ရဲ့ အနာဂတ်အတွက်လို့တော့ ပြောပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလိုလုပ်ဆောင်မှု တိုင်းဟာ သွန်းကို ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှု မဖြစ်စေဘဲ မွမ်းကျပ်ပိတ်ဆောင်စေတဲ့အကြောင်း သွန်း ဘယ်လိုပြောပြရမလဲ။

“မမသွန်း”

“ဟင်”

“ရောက်ပြီလေ”

“ဪ...ဟုတ်သားပဲ”

ကားရပ်လိုက်တာကိုလည်း သတိမထားမိ။ ဝေဖုန်းမိုရ်ပြောမှ သွန်း အသိဝင်လာသည်။

ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ ပုံနှိပ်တိုက်ရောက်တော့ ဖိတ်စာ

ကို သွန်းအကြိုက်၊ သွန်း နှစ်သက်သည့်အရောင်ကိုပဲ ရွေးချယ်လိုက်ရသည်။

အပြန်ကျတော့ မောင့်အိမ်လည်း ဝင်ချင်သေးတာမို့ မောင့်မိဘတွေ ကြိုက်နှစ်သက်တာတွေဝယ်ဖို့ ဒဂုံစင်တာသို့ ဝင်ကြသည်။

“အိမ်မှာ ဘာတွေလိုအပ်သလဲ မသိဘူး။ ဝေဖုန်း... ကြည့်လေ... မမသွန်းလည်း ဟိုဘက်သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မမသွန်း”

သွန်းလည်း ဟိုကြည့်ဒီကြည့် ဟိုပစ္စည်းကိုင်လိုက်၊ ဒီပစ္စည်းကိုင်လိုက်နှင့် လျှောက်လာသည်။

လူတွေအမြင်မှာတော့ သွန်းပုံစံက တော်တော်ကြီး အခြေအနေဆိုးနေသည့်ဟန်။ ဒါပေမဲ့ ချစ်ခြင်းတရားရှုထောင့်ကကြည့်လျှင် သွန်းကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်ထားသည့် ချစ်ခြင်းတရားအပေါ်တွင် သစ္စာမဖောက်ချင်။

တစ်ယောက်မကောင်းလို့ တစ်ယောက်ပြောင်းရသည် ပြောရအောင်လည်း မောင့်တွင် သွန်းအတွက် မကောင်းဘူးဆိုသည့် အချက်အလက်များ မတွေ့ရ။

ကိုယ့်အပေါ် သိပ်ပြီးဂရုမစိုက်နိုင်တာက အပြစ်တစ်ခု ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်ပေမယ့် ထိုလူရဲ့ စိတ်ရင်းအမှန်ကို သိနေသူတစ်ယောက်အနေနှင့် အပြစ်ဟု မသတ်မှတ်နိုင်။

မိန်းမသဘာဝအရ မုန့်ကိုသာ ဝေစားမည်။ အချစ်ကိုတော့ ဝေမစားနိုင်ပါဆိုသည့်အတိုင်း မောင့်တွင် သွန်းကလွဲလို့ အခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက် ရှိမနေသည့်အတွက်ကြောင့်ပင် သွန်း

မောင်အပေါ် စိတ်ဆိုးလျှင်လည်း ခဏ မုန်း၍လည်းမရ။

“အဲဒါ... ကိုယ်ယူထားတာ”

“ဟင်... ဪ... ဆောရီးပါနော်”

Brand ကြက်ပေါင်းရည်ပါကင်တစ်ဘူးကို လှမ်းဆွဲယူလိုက်တဲ့ တစ်ဖက်မှ ပစ္စည်းရွေးနေသည့် အမျိုးသားက လှမ်းပြောသည်။

ထိုလူက သွန်း မှားယူခဲ့မိသော ကြက်ပေါင်းရည်တစ်ပါကင်ကို ဆွဲယူကာ မျက်နှာတည်တည်ဖြင့် လှည့်ထွက်သွားသည်။ သွန်းခုံးကို အသာတွန့်ကာ နောက်ထပ် တစ်ပါကင်ကို ဆွဲယူပြီး တွန်းလှည်းထဲသို့ ထည့်လိုက်စဉ်-

“ဟင်”

ရဲရဲနီသော နှင်းဆီပန်းတွေနှင့် ထုပ်ပိုးထားသည့် နှင်းဆီပန်းသလှတွေက သွန်းကို ခြောက်လှန့်လိုက်လေသည်။ သွန်း ပစ္စည်းကို တွန်းလှည်းထဲသို့ လျင်မြန်စွာ ထည့်ကာ ဖန်းစည်းကို အလျင်စလို ဆွဲယူလိုက်သည်။

“မင်းရဲ့မင်္ဂလာပွဲ ဘယ်တော့မှ ဖြစ်မြောက်လာလိမ့်မယ်လို့

အောက်မေ့နဲ့ ရတီလေး”

“အို...”

သွန်း ယိုင်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း မျက်စိစူးစူးလိုက်သည်။ ဒီပန်းစည်းကို ဘယ်သူလာထည့်လိုက်တာလဲ။

“ဟင်”

သွန်းနှင့် ပစ္စည်းမှားယူခဲ့မိသော ဟိုလူ...။ ဒီနေရာမှာ သက်ရှိလူသားဆိုလို့ သွန်းနှင့်သူနှစ်ယောက်တည်း

ရှိတာကိုတော့ သွန်း အသေအချာသိသည်။

“မမသွန်း”

“ဝေဖုန်း...ပစ္စည်းတွေ ကောင်တာယူသွားနှင့်...မမသွန်း အခုပြန်လာခဲ့မယ်”

“မမသွန်း”

ပန်းစည်းကြီးကို ပွေ့ပိုက်ကာ အပြေးအလွှား ထွက်လာသော သွန်းကို ဝေဖုန်းမိရ လှမ်းခေါ်သော်လည်း သွန်း လှည့်မကြည့်ဖြင့် ဟိုလူကို မှီပါမလားစိတ်နှင့်...။

အအအ

အခန်း (၁၀)

“ငါတော့ တကယ်ကို လန့်လာပြီ။ အဲဒီလူကို ငါ ဖျတ်ခနဲ မြင်လိုက်တာ။ ပြန်မြင်ရင်တောင် မှတ်မိမယ်မထင်ဘူး”

“ဒါတော့ ရှင်လည်း နမောနမဲ့နိုင်လွန်းပါတယ် သွန်းရယ်။ ဘိုယံနဲ့ ဘေးချင်းယှဉ်ရို၊ မျက်နှာချင်းတောင် ဆိုင်မိခဲ့တဲ့ လူ ဘစ်ယောက်ကို ပြန်တွေ့ရင် မှတ်တောင်မမှတ်မိဘူးဆိုတော့ ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ ထပ်ရှာချင်နေသေးတာလဲ”

အိမ်နံ့က သွန်းကို မှဲကာရွဲကာ ပြောဆိုဖြစ်တင်လေသည်။ ဟုတ်ပါ...သူတို့ ပြစ်တင်ကြိမ်းမောင်းလျှင်လည်း ကြိမ်းမောင်းချင် ရော။

မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်မိတယ်ဆိုပေမယ့် သွန်းရဲ့အာရုံက ဝယ်နေသောပစ္စည်းအပေါ်တွင် ရှိနေသဖြင့် ကိုယ်နှင့် ပြိုင်ပြောဖြစ် သူသည် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ဆိုတာကိုတော့ သိသည်။

ဘယ်လိုမျက်နှာပေါက်လဲ၊ ဘယ်သို့သော အဝတ်အစားလဲ၊ ဝတ်ထားသလဲဆိုတာ ပြန်စဉ်းစားကြည့်သည့်အခါ လုံးဝ စဉ်းစားမှု မရတော့ချေ။

မျက်စိထဲတွင်လည်း သူဝတ်ထားသော အင်္ကျီမှာ အစိမ်းနုလို့၊ အပြာရင့်လိုလိုနှင့် မပေါ်လွင်တော့ချေ။

“နင် ပြောချင်တာက အဲဒီလူဟာ သိုင်းဝိုင်းဆိုတဲ့လူလား”

“အဲဒါပဲရှိတော့တာပဲ...ငါမှ မမှတ်မိတာ။ ခုလာတဲ့သူဟာ သိုင်းဝိုင်းဆိုတဲ့လူလည်း ဖြစ်ချင်မှဖြစ်လိမ့်မယ်။ မဖြစ်ချင်လည်း မဖြစ်ဘူးပေါ့”

“တော် ရှင်းလိုက်မှ ရှင်းခနဲ လင်းခနဲကို ဖြစ်သွားတော့တာ ပဲနော်...ဟွန်း”

သဉ္ဇာချစ်က သွန်းရဲ့စကားကို ခပ်ငေါ့ငေါ့ ပြောလေသည်။ အစတုန်းက ဤကိစ္စကို ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြောမနေတော့ဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေခဲ့ခြင်းဖြစ်သော်လည်း တစ်စထက်တစ်စ ရဲတင်းလွန်းလာသောအခါ သွန်း ကြောက်ရွံ့လာသည်။

“လူမှားတာကော ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ တမင်တကာများ ပုံမှားရိုက်နေသလား”

“ဟင်...ဘာလို့လဲ”

“နင့်ကို သိနေတဲ့လူတစ်ယောက် အထူးသဖြင့် နင့်ကို ချစ်ကြိုက်နေတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပေါ့ဟာ”

“အမလေး...အိမ်နံရယ်...ငါ အရွယ်ရောက်ကတည်းက နင်တို့တတွေနဲ့ပဲ အတူရှိနေခဲ့တာ။ ငါ့အပေါ် ဘယ်သူက တစ်ဖက်

တစ်ဖြစ်သလဲ၊ ဘယ်သူက ကြိတ်ကြွေးနေသလဲဆိုတာ နင်တို့ နေယောက်စလုံး သိကြပါတယ်။ ငါ ထင်တာကတော့ လူမှားတာပဲ”

“လူမှားတယ်ဆိုရင် တစ်ခါလောက်၊ အလွန်ဆုံး နှစ်ခါ လောက်ဆိုရင် တော်ရောပေါ့။ ခုကျတော့ တမင်တကာကို ဝင်လာ ချစ်နေတဲ့ပုံစံ ဖြစ်နေပြီ”

“ဟုတ်တယ်”

“ငါထင်တာကတော့လေ”

“ဟင်...ဘာထင်တာလဲ”

“နင်က ဘာထင်တာလဲ”

သွန်းကော အိမ်နံနှစ်ယောက်စလုံး သဉ္ဇာချစ်ဘက်သို့ ခေါင်းလှည့်သွားသည်။ သဉ္ဇာချစ်က လက်ဖက်သုပ်ပန်းကန်ကို ကာလည်းမဟုတ်ဘဲ ဟိုဘက် ဒီဘက် ရွေ့ကစားရင်း-

“နင်တို့သိတယ်ဆိုရင်လည်း နင်တို့နှစ်ယောက်စိတ်ထဲ ဘာနော်”

“သဉ္ဇာချစ်ရယ်...နင်ပြောနေတာနဲ့ ငါတို့တောင် လန့်လာ ဘာတွေမို့လဲ”

“ပြောသာပြော...စိတ်ချ...ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောဘူး... ဘာလဲ”

သွန်းကော အိမ်နံပါ နှစ်ယောက်စလုံး တိုက်တိုက်တွန်းတွန်း တော့ သဉ္ဇာချစ်က ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်စိကစားလိုက်သည်။ ဘာမှမပြောဘဲ သူလုပ်နေတဲ့အမှုအရာကြောင့် နှစ်ယောက်

စလုံး ပို၍စိုးထိတ်လာခဲ့သည်။

သဉ္ဇာချစ်က သွန်းနှင့်အိမ်နံရံညှိခေါင်းတွေကို ရှေ့သို့ အနည်းငယ် နိမ့်စေပြီး လေသံခပ်တိုးတိုးဖြင့် -

“ဒါ...ကိုကျော်ဖုန်းမိုရ် စပိုင်လွတ်ထားတဲ့လူကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“ဟင်”

“ဘယ်လို”

နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ညှိခေါင်းတွေ မတ်သွားကာ မျက်လုံးတွေလည်း ပြူးသွားကြသည်။ သဉ္ဇာချစ်က -

“နင် သေချာပြန်စဉ်းစားကြည့်စမ်း...နင့်အပေါ်မှာ အမြဲတမ်း အနီးတကပ် မရှိနေနိုင်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်က နင့်အကြောင်း ဘယ်လိုမှမသိနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် သိရအောင်”

“အဲဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ် သဉ္ဇာချစ်”

သွန်း တွေးဆဆနှင့် ပလမ်ချလိုက်သည်။

မောင်က နေ့စဉ်နေ့တိုင်း သူ့ရဲ့အလုပ်ကိစ္စတွေနှင့် မအားလပ်နိုင်သူ။ ဤသို့ ပြုလုပ်ဖို့နေနေသာသာ ရည်းစားကို ယုယုယယ ပြောဖို့ကိုတောင် ကလေးကလားဆန်သည်ဟု သဘောထားသူ ဖြစ်သည်။

နောက် သူမဟုတ်တဲ့ သူစိမ်းတစ်ယောက်ကို သွန်းအနီး ရောက်အောင် ပို့ဖို့ဆိုတာလည်း မဖြစ်နိုင်။

“အဲဒီနေ့က နင်တို့ ကောင်းကောင်းမဆွေးနွေးခဲ့ရလိုက်ဘူး မလား”

“ဘယ်လိုလို့ရမှာလဲ...အမြဲတမ်း သူ့အလုပ်တွေနဲ့ ရှုပ်နေတဲ့ သူတစ်ယောက်က ထုံးစံအတိုင်း ငါတို့နှစ်ယောက် တွေ့ပြီဆိုတာနဲ့ အောက်ဘက်ကအလုပ်က ပေါ်လာပြီ”

ခုထက်ထိလည်း ပြေလည်မှုမရသေးသည့်အပေါ် သွန်း အနပ်ခြင်း မဖြစ်မိသေး။ သွန်းကို စိတ်ပြန်ပြေလာအောင် ချောဖို့ ခြေထောက်ထားနှင့်၊ နှုတ်တောင်မဆက်နိုင်ဘဲ ခရီးထွက်သည်။

လမ်းခရီးတွင်လည်း အားရင်အားသလို ကိုယ့်ကို ဖုန်းဆက် ခြင်းနှင့်၊ ဖုန်းတစ်ချက်တောင် ဆက်မလာ။ ဟိုရောက်တော့လည်း ဆက်ကြောင်း၊ နေကောင်းကြောင်း မဆက်သွယ်။

ခုလည်း မနက်ဖြန်ပြန်လာမည်ဆိုတာ ဝေမြင့်မိုရ်ပြော၍ သိရခြင်းဖြစ်ကာ သူကဖြင့် ဆက်မလာ။ သူ့အိမ်တောင် ဖုန်းဆက်ဖို့ မတီရလျှင် မကြာခင် လက်ထပ်ကြတော့မည့် သွန်းလည်း ကောင်းသလား၊ စိတ်မပူပါနဲ့ဟု ပြောလို့ရသော်လည်း ဘာမှ မပြော။

“နင့်အဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး ငါတော့ အိမ်ထောင်ပြုရမှာ။ နည်းစားထားရမှာတောင် ကြောက်လာပြီ သွန်းရယ်”

ဟု ပြောကြလေသည်။

လူတိုင်းလူတိုင်းဟာ ချစ်ခြင်းတရားနှင့်ပတ်သက်၍ ဂုဏ်ယူ ချင်ကြတာ၊ ကြားဝါလိုကြတာ ဓမ္မတာပင်။ ဒါပေမဲ့ ပြီးပြည့်စုံတဲ့ ချစ်ရေးတွေပဲရှိနေလျှင် အဆင်မပြေမှု၊ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် လမ်းခွဲမှုဆိုတာ ဘယ်ကပေါ်လာရမည်နည်း။

ငြိမ်းချမ်းအေးစက်လွန်းသည့် အခြေအနေတစ်ခုသည်

ပြင်းထန်သော ပေါက်ကွဲမှုတစ်ခုဖြစ်လာဖို့အတွက် အကြောင်းရင်း ဖြစ်နေသည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ဘာကြောင့်ပြောရတာလဲ”

“ဟင့်အင်း...အဲဒါတော့ ငါလည်း မသိဘူး”

“တကယ်တမ်းပြောရရင် ငါ ကြားဖူးတာကတော့လေ အသွင်တူမှ အိမ်သူဖြစ်လာမှာတဲ့။ ဒါပေမဲ့ ကျော်ဖုန်းမိုရ်နဲ့ သွန်းတင့်တယ်မှာကျတော့ တူညီတဲ့အချက် ဘာမှကိုမရှိဘူး”

“လင်းစမ်းပါဦး ဆာမ”

အိမ်မွန်က စကားဝင်ထောက်သည်။ သွန်းကတော့ ဘာမှဝင် မပြောဘဲ သဗ္ဗာချစ်နှုတ်မှ နောက်ထပ် ထွက်ပေါ်လာမည့်စကားများ ကို စောင့်မျှော်နေမိသည်။

အားလုံးရဲ့အမြင်မှာ ထပ်တူကျနေသလောက် သွန်းကတော့ ဘယ်လိုမှ လက်ခံ၍မရနိုင်။

ဘေးစကားတွေ သွေးခွဲစကားတွေလို သွန်း မှတ်ယူထားပါတယ် မောင်။

“ကျော်ဖုန်းမိုရ်က စိတ်ထက်တယ်။ စိတ်မြန်တယ်။ သွန်းက စကားနည်းတယ်။ အေးဆေးတယ်။ ကျော်ဖုန်းမိုရ်က အတ္တတွေ အရမ်းများလွန်းတယ်။ သူ့ရဲ့စိတ်ကလည်း အတ္တကြီးလွန်းလို့ ဓာတ်ဆီပီပါနား ဂတ်စီမီးခြစ် မထားဝံ့သလိုဘဲ တစ်ခုခု မမှားလိုက်နဲ့...မှားလိုက်တာ အချိန်မရွေး ထပေါက်ကွဲနိုင်တာမျိုး”

“ဒါတော့ဟုတ်တယ်”

“အိမ်မွန်...သဗ္ဗာချစ်”

“ဟင်”

“ဘာလဲ”

သွန်း သူ့အချင်းနှစ်ယောက်ကို တည်ငြိမ်စွာ ခေါ်လိုက်သည်။ နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့အကြည့် သွန်းဆီသို့ရောက်လာမှ-

“ငါ တစ်ခုတော့ request လုပ်ထားချင်တယ်”

“.....”

“ငါ့ကို တကယ်ခင်ကြဲတယ်။ ချစ်ကြဲတယ်ဆိုရင် ငါ့ရှေ့မှာ နေရဲ့ရဲ့ မကောင်းကြောင်းတွေ မပြောကြပါနဲ့လား။ နင်တို့ အိမ်ထဲသလို မဟုတ်ကြပေမယ့် ငါ ရှင်းပြတာကိုလည်း နင်တို့သာ မသိဘူး...မေမေလည်း နားလည်မပေးနိုင်ကြဘူး။ တကယ်တမ်းဖက်ကြရမှာက ငါတို့နှစ်ယောက်လေ...ငါတို့နှစ်ယောက် နှစ်ယောက်အပေါ်တစ်ယောက် နားလည်ပေးနိုင်ရင် အဆင်ပြေသွားကြမှာပါ”

“နင် ထင်သလား”

“ဘာကိုလဲ”

“နားလည်မှုဆိုတာ တစ်ဖက်သတ် နားလည်မှုနဲ့ ရေရှည်ခရီး ဆက်လို့ မရဘူးဆိုတာလေ...ထားပါတော့...နင့်ဘက်က ဒီလိုရှိနေ ခင်တို့က ကြားကနေ ငထွားခါးနားနေလို့ ဘာထူးတော့မှာလဲ”

“ငါ... ငါ ပြောချင်တာက”

ကိုယ့်ရဲ့စကားက သူငယ်ချင်းတွေရဲ့စေတနာကို စော်ကားရာ ကျနေပြီဆိုတာ သွန်း သဘောပေါက်ပါသည်။ သို့သော် ဘယ်သို့ သောအကြောင်းတရားတွေကြောင့်နှင့်မှ သွန်း မတွေ့ဝေချင်။

မောင် လက်ထပ်မယ့်သူဟာ သွန်းတစ်ယောက်တည်းဆိုတာ ရယ်၊ သွန်း လက်ထပ်မယ့်သူဟာလည်း မောင်တစ်ယောက်တည်း ပဲဆိုတာကလွဲလျှင် သွန်း ဘာမှမစဉ်းစားချင်။

တစ်ခုပဲ မောင်ရယ်...

တကယ်ဆို အချစ်ပဲလိုနေတဲ့သူက သွန်းတစ်ယောက် တည်းပါ။

၃၃၃၃

အခန်း (၁၁)

သွန်း အပေါ်ထပ်က ဆင်းလာသောအခါ မေမေက ဖုန်းချ ပြန်သည်။ အလိုမကျသလိုဖြစ်နေသော မေမေရဲ့မျက်နှာကြောင့် သွန်း ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်ကာ-

“မေမေ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

မေမေက ဘာမှမပြောသေးဘဲ သွန်းရဲ့ဝတ်စားပြင်ဆင်ထားမှု တစ်ချက် လှမ်းကြည့်သည်။

သွန်းက ထဘီစကပ် စီးညှိရောင်နှင့် အဖြူရောင် ရယ်ဒီမိတ် ခြုံကို ဝတ်ဆင်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ လက်တွင်လည်း အပြင်သွား ကိုိုင်ဆောင်နေကျ လက်ကိုိုင်အိတ် ပန်းခရမ်းရောင်ကို ဝတ်ဆင်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဒါက ဘယ်ကိုလဲ”

“မောင်နဲ့ အပြင်ခဏသွားမလို့ပါ မေမေ”

“ဘယ်အချိန်ရှိနေပြီလဲ... ခုပဲ ၅ နာရီရှိနေပြီ။ မနက်ဖြန်မှ သွားပါလား... ဘာတွေအရေးကြီးနေတာလဲ”

မေမေက အပြင်သို့ မလွှတ်စေချင်သည့်ဟန်နှင့် ပြောလေသည်။

ဟကယ်က သွန်းကိုယ်တိုင် နှစ်ဖက်လောက်နီးပါး မတွေ့ရသည့် မောင်ကို သွားတွေ့ချင်ရုံသက်သက်သာဖြစ်ပြီး မောင်က...

“ဒီနေ့ညနေဘက်ပဲအားမှာ သွန်းရဲ့... မနက်ဖြန်ကျတော့ meeting ရှိသေးတယ်။ အခုသွားခဲ့တဲ့ လုပ်ငန်းခွင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြန် share ရမှာဆိုတော့ မောင် အားမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီလိုလုပ်လေ သွန်း မောင်ရဲ့ရုံးကို ဒီနေ့ညနေ လာခဲ့ပါလား။ သွန်းလာမှ အပြင် ခဏထွက်ကြတာပေါ့”

စကားပုံဆိုရိုးတစ်ခုက ယောက်ျားကြိုက်တော့ ဆိုက်ဆိုက် လာ၊ မိန်းမကြိုက်တော့ မျှော်လိုက်တာဆိုသော်လည်း သွန်းကတော့ ပြောင်းပြန်။

မောင်အလာကို မစောင့်နိုင်ဘဲ မောင်ရဲ့ရုံးကို လိုက်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်းသည် နေရာတကာမှာ ငါက မိန်းမပဲ၊ ငါက အနေသာကြီး ဘာလို့ ကိုယ်က သွားရမှာလဲဆိုပေမယ့် သူ မအားတာကိုတော့ နားလည်ပေးရမည်။

“ဒါနဲ့ မေမေ့မျက်နှာ တစ်ခုခုဖြစ်နေသလိုပဲ... ဘာဖြစ်နေ တာလဲဟင်”

စောစောတုန်းက မဖြေသေးသည့် မေးခွန်းကို သွန်းက ဘယ်အခါမှ မေးလိုက်သည်။

မေမေလည်း ခုမှ သတိရသွားပုံနှင့် -

“ခုတလော ဖုန်းတွေ ဘာဖြစ်နေသလဲ မသိဘူး။ ဖုန်းတွေ ဝင်လာလို့ ကိုင်လိုက်ပြီဆိုရင် ဘာမှမပြောဘဲ ချချသွားတာ တစ်ခါ လည်းမဟုတ်ဘူး။ နှစ်ခါလည်း မဟုတ်တော့ဘူး”

“ဟင်”

သွန်း မလုံမလဲ ဖြစ်သွားသည်။ ကိုယ်နှင့် မသက်ဆိုင်၊ ကိုယ် လည်း ဘာမှလုပ်မထားသော်လည်း ယခုလာနေသော ဖုန်းတွေမှာ သွန်းဆီ တိုက်ရိုက်ဦးတည်လာသော ဖုန်းများဖြစ်သဖြင့် ထိတ်လန့် သွားခြင်းရယ်ပါ။

“ညည်း ဘာတွေရှုပ်ထားတာလဲ”

မေမေက မျက်နှာပျက်သွားသည့် သွန်းကို မသက်သာလိုနှင့် ညည်းမေးသည်။ သွန်း ခေါင်းကို လျင်မြန်စွာ ယမ်းကာ -

“ဟင်အင်း... သွန်း ဘယ်သိပါ့မလဲ မေမေရဲ့... သွန်း ရှုပ်စရာဘာရှိလို့လဲ။ ဪ... မေမေ အဲဒါဆို သွန်း သွားတော့မယ် ဆို။ မမှောင်စေရဘူး... မေမေ စိတ်မပူနဲ့နော်”

“ဟဲ့... ကားယူမသွားဘူးလား”

ဖိနပ်စီးပြီး လှည့်ထွက်လိုက်သော သွန်းကို လှမ်းမေးသည်။ သွန်းမျက်နှာရှေ့ ပြိုဆင်းလာသော ဆံနွယ်များကို နောက်ဘက်သို့ ဘယ်တင်ကာ -

“အပြန် မောင်လိုက်ပို့မှာတဲ့ မေမေ... တာတာ... မေမေ”

မကျေနပ်သလို မျက်စောင်းထိုးလိုက်သော မေမေ့ကို သွန်းချောပြီးလေးပြီးပြကာ လက်ပြလိုက်သည်။ လမ်းထဲနှင့် ကားအော်စီးရမည့်နေရာက သိပ်မဝေးလှသဖြင့် ဘာမှစကားမပြောတော့ခြင်းဖြစ်မည်။

သွန်း ဖုန်းလေးမှာ earphone တပ်ကာ သီချင်းနားထောင်ရင်း လမ်းထိပ်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ စိတ်ကတော့ သီချင်းဆိုတူအာရုံမရောက်ဘဲ မေမေပြောလိုက်သည့်စကားတွင်သာ...

“ဖုန်းကိုင်လိုက်ပြီဆိုရင် ချချသွားတယ်။ တစ်ခါလည်း မဟုတ်ဘူး...နှစ်ခါလည်း မဟုတ်တော့ဘူး” တဲ့။

ဒီကိစ္စကို သွန်းတစ်ယောက်တည်း ဖြေရှင်းလို့မရနိုင်ပေမဖြစ်...မဖြစ်ချေ။

ဒီနေ့ မောင်နှင့်တွေ့လျှင်တော့ ထိုကိစ္စကို ပြောဖြစ်အောင်ပြောရမည်။

ပြောသာပြောရသည်။ မောင်က ဒေါသခပ်ကြီးကြီးရယ်။

ဟိုတစ်ခါ ပြောတုန်းကတောင် ဖြေရှင်းဖို့နည်းလမ်းထက် ဒေါသကြောင့် သွန်းတောင် နေရင်းထိုင်ရင်း ဇာတ်လမ်းရှုပ်ထွေးသလို ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

အင်း...ဒီတစ်ခေါက် ထိုလူ ဖုန်းဆက်လာလျှင်တော့ ဘာပြောချင်တာလဲ...ဘာကြောင့် ဖုန်းဆက်နေနေရတာလဲ သေသေချာချာမေးရမည်။

သွန်းက သူလူမှားနေသော ရတီလေးမဟုတ်ကြောင်း ရှင်းပြရမည်။

မရလျှင်ကော...

ဟုတ်တယ်...မရလျှင်ကော...ထိုသို့ စဉ်းစားလိုက်သောအခါ သွန်း ငိုချင်စိတ်ပေါက်သွားသည်။ မကြာခင် သွန်းနှင့်မောင်က လက်ထပ်တော့မည်။ ဒီကိစ္စက သွန်းတို့လက်ထပ်ပြီးတဲ့အထိ လွဲက်ပါလာလျှင်...ဘုရား...ဘုရား...သွန်းတော့ ဒုက္ခရောက်တော့မည်။

ကျွတ်...တော်တော်ကို နှောင့်ယှက်တဲ့လူပဲ။ ဘာလဲ...မဟုတ်ဘဲ ဇာတ်လမ်းဆင်ကာ ငွေညှစ်ချင်တာလား။

ဖြစ်တော့မဖြစ်နိုင်။ သွန်းတို့သားအမိက အရမ်းချမ်းသာကြွယ်ဝနေသည့်မိသားစုမှ မဟုတ်တာ။

လမ်းထိပ်ရောက်တော့ ကံကောင်းထောက်မစွာ တက္ကစီကို အဆင်သင့် တွေ့ရသည်။ ကားပေါ်တက်လိုက်လျှင်တက်ချင်း မောင့်ထံမှ ဖုန်းဝင်လာသည်။

“ဟယ်လို မောင်”

“သွန်း ထွက်လာပြီလား”

“ဟုတ်...ခုပဲ ထွက်လာနေပြီလေ...မောင်ကော အလုပ်တွေ ပြီးပြီမဟုတ်လား။ သွန်းလာမှ အလုပ်တွေနဲ့ နပန်းလုံးမနေနဲ့ဧ”

ကိုယ့်ချစ်သူရဲ့အကြောင်းကို ကိုယ်သိနေ၍ သွန်း ကြိုတင်ပြောထားရသေးသည်။

တော်ကြာ...ဟိုရောက်သွားမှ အလုပ်ကိစ္စပေါ်လာ၍ ခဏဆိုင်စောင့်ပါဦး၊ ဘာညာနှင့် မောင်က လုပ်တတ်လွန်းသည်။

“မလုပ်ပါဘူး...အခု မောင်က ရယ်ဒီဖြစ်နေလို့ သွန်းထဲ ဖုန်းလှမ်းဆက်တာ။ တံကယ်လို့ သွန်း ထွက်မလာသေးရင် မောင် လာခေါ်မလို့လေ”

“အခု လာပါပြီ”

“အိုကေ...ဒါဆို ဒါပဲနော်...သွန်း”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကြားသားမိုးကြိုး အမြဲတမ်း သွန်းကပဲ စောင့်ရ၊ သွန်းကမဲ မျှော်ခဲ့ရသမျှ ယခုတော့ ပြောင်းပြန်။ မိုးတွေဘာတွေ ရွာတော့မည် သွန်း သဘောကျစွာ ပြုံးပြီး ဖုန်းကို ချလိုက်သည်။ လူတွေ ဘယ်လောက်ပဲပြောပြော မောင့်ရဲ့အပြုအမူ၊ မောင့်ရဲ့လုပ်ဆောင် မှုတွေကို သွန်း ကျေနပ်လျှင် ပြီးပြီမဟုတ်လား။

“ကျောက်မြောင်းဘက်က (-----) ကွန်ဒိုကို မောင်းနော်”

ကားဆရာကို တစ်ဆက်တည်း လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ကားဆရာထံမှ ခေါင်းညိတ်ခေါင်းခါမလုပ်၊ ဘာသံမှမထွက်သော် လည်း သွန်းရဲ့စကားကို ကြားမည်ဖြစ်ရာ ဘာမှဆက်မပြောဘဲ သီချင်းဆီတွင် အာရုံပို့ထားလိုက်သည်။

“မင်း မျှော်လင့်ချက်တွေ ဒီနေ့ ဒီချိန်ကစပြီး ဘာမှ ဖြစ်မလာနိုင်တော့ဘူး ရတီလေး”

“ဟင်...ရှင်...ရှင်”

သွန်းဘက် လှည့်မကြည့်ဘဲ အေးစက်စက် ထွက်ပေါ်လာ သောစကားသံကြောင့် သွန်း အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားကာ ကားသမားထံ ကားနောက်ကြည့်မှန်မှ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ရှင်...ရှင်...ဟိုလူ...ဟိုလူ”

လေသံက သွန်းကို ဖုန်းလှမ်းဆက်သည့် သိုင်းဝိုင်းဆိုသည့် ဆူလှလေသံ။ နောက်ကြည့်မှန်တွင် မြင်နေရသော မျက်နှာက ချစ်ကြမ်းသံမားရပ်။

မျက်နှာ ခပ်ရှည်ရှည်နှင့် ပါးပြင်မေးတို့တွင် မုတ်ဆိတ်မွေး ချော့ ဗလပွ။ ဆံပင်တို့က ကျောဘက်တွင် ရှည်ကျလျက်။

“ရှင်...ရှင်...ကားကို အခုရပ်လိုက်ပါ။ ရှင်ပြောနေတဲ့ ရတီ သေးဆိုတာ ကျွန်မ ဟုတ်လည်းမဟုတ်ဘူး။ သိလည်းမသိဘူး”

“ဘာလို့ရပ်ရမှာလဲ...အခု မင်းရဲ့ချစ်သူဆီသွားနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ့ဘဝကို ပျက်အောင်လုပ်ခဲ့တဲ့ မင်းကို တန်ပြန် ဆက်စားချေဖို့”

“ရှင်...ရှင် လူယုတ်မာ”

ကားက အရှိန်မြင့်သွားသဖြင့် သွန်းကိုယ်ကား ရှေ့ခုံနှင့် ခုန်းခနဲမြည်အောင် တိုက်မိသွား၏။

“အား”

“ရှင်...ပြန်ပေး...ကျွန်မရဲ့ဖုန်းကို ပြန်ပေး”

ရုတ်တရက် ဖြစ်ပေါ်နေသည့်အခြေအနေတွင် လက်ထဲက ခုန်းကို အမှတ်တမဲ့ ကိုင်ထားခြင်းဖြစ်ရာ ကားခုံနှင့် တိုက်မိသော ခုန်းက လျှော့ခနဲ အရှေ့ဘက်သို့ ရောက်သွား၏။

အမှန်ဆို သွန်း ချက်ချင်း ဖုန်းဆက်နိုင်ခဲ့လျှင်...

“ပြန်ပေး...ကားကိုရပ်...ကျွန်မ ရှင်ကို သိလည်းမသိဘူး။

မောင်လို့ပြောနေတယ်နော်”

သူက ကားနောက်ကြည့်မှန်မှ သွန်းကို သနားစဖွယ်အကြည့်ဖြင့် ခပ်ထေ့ထေ့ကြည့်ကာ-

“အရင်တုန်းက ငါ ပျော်ကျပစ်ကျသွားအောင် ဘာလို့မပြောတော့တာလဲ။ ငါက ကျော်ဖုန်းမိုရ်ဆိုတဲ့ကောင်လောက် မချမ်းသာတော့လို့လား။ ဘာတဲ့...မောင်...ဟုတ်လား...ထပ်ခေါ်ပါဦးမောင်လို့”

“ရှင်...ရှင်...မောင့်ကို သိတယ်...ဟုတ်လား”

“တိတ်စမ်း...နောက်ထပ် အဲဒီမောင်ဆိုတဲ့စကား ထွက်ရဲထွက်ကြည့်...ဟောဒီကားကို မှောက်သွားအောင် လုပ်ပစ်လိုက်မယ်။ အချိန်မတန်သေးဘဲနဲ့တော့ မင်းရဲ့အသက်ကို စတေးဖို့တော့ သတ္တိမရှိလောက်ဘူးထင်ပါရဲ့...ဟား...ဟား”

“လူယုတ်မာကြီး”

အအအအ

အခန်း (၁၂)

ဒေါသနှင့် မျက်ရည်တွေကြားမှာ ပြဿနာကို ဖြေရှင်းနိုင်တဲ့ အဖြေမှန် မရနိုင်ပါ။

သွန်းတင့်တယ်ရဲ့ကံကြမ္မာမှာ မျက်စိတစ်မှိတ် လျှပ်တပြက်အတွင်း အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်။

ကိုယ့်လက်ထဲတွင် ဖုန်းရှိနေရဲ့နှင့် အရေးရယ်အကြောင်းရယ်တွင် လက်နှေးတတ်ခြင်း၏ အပြစ်တစ်ခုကြောင့် ကိုယ့်လက်ထဲက ခုန်းက ရန်သူ၏လက်အတွင်းသို့ ရောက်သွားခဲ့သည်။

“တို့...တို့...တို့”

“ဟင်”

သွန်းရဲ့ဖုန်းမြည်သံကြောင့် သွန်းအကြည့်တွေက ကားရှေ့ဘက်သို့ရောက်သွား၏။ ကား၏အရှိန်မှာ မိုင်ကုန်မောင်းနှင်နေတာမို့

လူတောင် ဟိုဘက်ယိမ်းလိုက်၊ ဒီဘက်ယိမ်းလိုက်ဖြစ်နေရာ ဖုန်းရဲ့ ရာရှေ့ဘက်သို့ လက်လှမ်း၍မရ။ ကုန်းယူ၍မရ။

သွန်း ရောက်မလာ၍ မောင့်ထံမှ မောင် ဖုန်းခေါ်ခြင်း ဖြစ်မည်။

“ဒီမှာ...ဒီမှာ...ကျွန်မကို ဖုန်းပေးပြောပါ”

“ငါက ရူးလို့ မင်းကို ဖုန်းပေးပြောရမှာလား”

“ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်...နောက်ရက်မှာ ရှင် ဘာဖြစ် ချင်သလဲ...ဘာကြောင့် ခုလိုလုပ်သလဲ အေးအေးဆေးဆေး ဆွေးနွေးလို့ရပါတယ်။ ကျွန်မ ရှင် ချိန်းတဲ့နေရာကို ရောက်အောင် လာခဲ့ပါ့မယ်။ ခုတော့ ကျွန်မကို ဒီနေရာမှာပဲ ချပေးခဲ့ပါ။ ကျွန်မ တောင်းပန်တာပါ”

“.....”

“ရှင်ကို ကျွန်မ သိလည်းမသိခဲ့ဘူး။ မြင်လည်း မမြင်ဖူးခဲ့ပါ ဘူး။ နောက်ပြီး ကျွန်မနဲ့ ကျွန်မရဲ့ချစ်သူက မကြာခင်မှာ လက်ထပ် ကြတော့မှာ။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကို မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့နော်”

“ဟား...ဟား...ဟား...ဆက်ပြော”

“ဟင်”

“ဆက်ပြောပါဦး...နားထောင်ကောင်းလွန်းလို့ ဒီမှာ... ဒီလို စကားလုံးတွေကို အလွတ်ကျက်ထားပြီး နောက်ထပ်ယောက်ျား ဘယ်နှယောက်ကို လှည့်စားဦးမှာလဲ။ ပြောစမ်းပါဦး...ဒေါ်မာယာ ရှင်ရဲ့”

သွန်းရဲ့တောင်းပန်ခြင်းတွေမှာ အရာမရောက်ပေ။ အဆက်

ပြတ် မြည်နေသောဖုန်းမှာ နောက်ဆုံး အင်အားကုန်ခန်းသွားသည့် နယ် ရပ်တန့်သွား၏။

“ကျို...”

“ဝူး...ဝရော”

“အမလေး”

ထိုလူက ကားကို လမ်းတစ်ခုသို့ အကြမ်းပတမ်း ချိုးကွေ့ ထိက်သဖြင့် သွန်း ပုံပျက်ပန်းပျက် ယိုင်သွားသည်။

ထိုလူက ပါးနပ်သူပီသစွာ ဖုန်းကို ဖျတ်ခနဲ ကောက်ယူကာ ထားကို လက်နှစ်ဖက်လွှတ်ကာ စက္ကန့်အတွင်း ဖုန်းကို ဖွင့်ကာ အိတ်ထုတ်၍ ကားပြင်သို့ လွှတ်ပစ်လိုက်သောအခါ -

“ရှင်...ဘာလုပ်တာလဲ။ ရှင် ဘာလုပ်တာလဲ...ကျွန်မကို

ခုရပ်ပေး”

“ဆုတောင်းလေ”

“ရှင်...ရှင်”

သွန်း ဖုန်းကို နှမြောတယ်ဆိုတာထက် ဒီလူနှင့် ရှေ့ဆက်ပါ သွားလို့ လုံးဝ မဖြစ်တာကို သတိရကာ သေလျှင်သေပလေစေ ဆိုသည့်အတွေးနှင့် ကားမောင်းနေသော ထိုလူကို ဝင်တိုက်ခိုက် လိုက်သည်။

ကားလှော့ခံကိုလည်း ဖွင့်မရသဖြင့် သွန်း ငြိမ်သက်နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်ရာ ကြာရှည်မငြိမ်သက်နိုင် ကာပေ။

သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် ရှေ့ဆက်ပါသွားလျှင် သွန်းရဲ့ဘဝက မတွေးဝံ့စရာ။ သေသွားတာကမှ ဂုဏ်မပျက်၊ ဘဝ

မပျက်၊ နာမည်မပျက်။

“ဟာ...ဟေ့...ဟေ့...မင်း ဒါဘာလုပ်တာလဲ။ မင်း သေချင်နေတာလား”

“ကားကိုရပ်နော်...မရပ်ရင် သေချင်သေသွားပလေ့စေ”

“ဟား...ဟား...အသာလုပ်ပါ ဆရာမရယ်...ခင်ဗျားက ခင်ဗျားအသက် မနှမြောသလို ကျုပ်ကလည်း ကျုပ်ရဲ့အသက်ကို နှမြောလိမ့်မယ် ထင်နေတာလား။ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ မင်းသေလို့ လုံးဝ မဖြစ်ဘူး။ မင်းသေသွားရင် မင်းကို လက်စားမချေလိုက်ရတဲ့ စိတ်နဲ့ ငါ မကျွတ်လွတ်မှာဆိုလို့”

ယိမ်းထိုးခါယမ်းနေသည့် ကားရှေ့ဘက်သို့ အတင်းတွန်းထင် ကာ သူ ကားကို ကောင်းမွန်စွာ မောင်းနှင်၍ မရစေရန် သွန်းကြံစည်နေသလို သူကလည်း သွန်း သူ့ကို နှောင့်ယှက်၍မရစေရန် အစွမ်းကုန် ကာကွယ်နေခြင်း ဖြစ်၏။

ကားက လူရှင်းသောလမ်းပေါ်ကို ရောက်နေ၍သာ တော်သည်။ ဟိုဘက်လမ်းသို့ ပြေးလိုက်၊ ဒီဘက်လမ်းသို့ ပြေးလိုက် နှင့် လူးလွန်နေလေ၏။

“မင်းကို ငါ နာအောင်မလုပ်ချင်ဘူးနော်...အခု အသာလေး နေစမ်း”

“နာအောင်လုပ်ရုံမကဘူး...သတ်ပစ်လိုက်။ ကျွန်မကတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ရှင်နောက်ကို လိုက်လိမ့်မယ်မထင်နဲ့”

“ကျိ”
“ဒုန်း”

“အား”

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကားရှေ့ဘက်သို့မကြည့်ဘဲ သူ တစ်ပြန် ကိုယ်တစ်ပြန် စကားများနေကြစဉ် ကားသည် တစ်စုံ တစ်ရာနှင့် တိုက်မိသွားလေသည်။ သွန်းရဲ့ကိုယ် ကားရှေ့ခန်းသို့ ကျော်လွန်ကာ ဒက်ရှ်ဘုတ်နှင့် တိုက်မိတာပဲ သိလိုက်ရ၏။

ပြင်းထန်သော နာကျင်မှုအရှိန်နှင့် လူက ခဏအတွင်း သတိ စစ်သွားလေတော့သည်။

ဟိုလူ...ဟိုလူကော ဘာဖြစ်သွားပြီလဲ။ ကားကော... ကားကော မှောက်သွားပြီလား။ မောင်ကော သွန်းကို အချိန်မီရောက် လာ၍ ဒေါသဖြစ်နေပြီလား။ မေမေကော မမှောင်စေရဘူးဟု သတိပေးပြီး ရောက်မလာသေးသည့်အတွက် စိတ်ပူနေပြီလား။

သွန်း မည်သည့်အချိန်ကာလအထိ သတိလစ်သွားသလဲ မသိ။ သတိပြန်ရလာသောအခါ-

“ဟင်”

သွန်းရဲ့လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်ဘက်တွင် တင်းကျပ်စွာ ခုပ်နှောင်ထားခဲ့ရကာ ပါးစပ်တွင်လည်း တိပ်အပြားကြီးကြီးဖြင့် ထိပ်ထားသဖြင့် အသက်ရှူဖို့ ကြီးစားလိုက်တိုင်း နာကျင်နေရသည်။

လက်နောက်ဘက်ကလည်း လှုပ်လိုက်တိုင်း ပို၍ တင်းကျပ် သွားသလို နာကျင်နေ၏။

သွန်းတို့ရဲ့ခရီးဆက်ခြင်းက ခုထက်ထိ ပြီးသွားပုံမရ။ သွန်းက မိုလုက ကားနောက်ခန်းတွင် နေရာ ထိုလူက ရှေ့ဘက်တွင်... နာကျင်လွန်းသဖြင့် သွန်း မျက်ရည်တွေ တွင်တွင်စီးကျနေ

ကာ သွန်း သတိရလာတာ ထိုလူ သိစေရန် တစ်ခုခု ကြံရသည်။
ခေါင်းစောင်းလိုက်စဉ် မခံရပ်နိုင်လောက်အောင် နာကျင်သွား
ရသဖြင့် စောစောတုန်းက တိုက်မိခိုက်မိခဲ့သည့်အရှိန်ကြောင့် ဖြစ်
မည်။

“ဒုန်း...ဒုန်း”

လက်မလှုပ်နိုင်၊ ပါးစပ်မလှုပ်နိုင်သော်လည်း ခြေထောက်
လှုပ်နိုင်တာကို သတိရစွာ ရှေ့ကားခုံကို ခြေထောက်နှင့် တဒုန်းဒုန်း
မြည်အောင် ကန်ပစ်လိုက်သည်။

“ဪ...မင်း သတိရပြီလား”

“အင်...အင်”

သွန်း ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ ပါးစပ်တွင်
ကပ်ထားသော တိပ်ကိုခွာပေးရန် အမူအရာဖြင့်ပြကာ မျက်ရည်တွေ
ဖြင့် အသနားခံသော်လည်း-

“မင်းက စကားများလွန်းတယ်။ ငါ ကားကို အေးအေး
ဆေးဆေးမောင်းလို့ မရဘူး။ နာရီပက်လောက် သည်းခံလိုက်”

“ဟင်...အင်...အင်း”

သွန်း ခေါင်းကို ခပ်သွက်သွက်ယမ်းကာ တောင်းပန်တိုးလှူ
သော်လည်း ထိုလူက နောက်သို့ လှည့်မကြည့်တော့။ သွန်းရဲ့အော်သံ
တွေကို မကြားရစေရန် သီချင်းကို အကျယ်ကြီး ဖွင့်လိုက်သည်။

အနောက်တိုင်း ဟေးသီချင်းတစ်ပုဒ်က ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်
လာလေသည်။

သွန်း မှောင်မည်းနေသော ကားအပြင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်

သည်။ လျင်မြန်သော ကားအရှိန်ကြောင့် မြင်ကွင်းတို့သည် လျင်မြန်
စွာ ပြောင်းလဲနေသည်။

တံရိပ်ပေါ် ကျန်ခဲ့သောမြင်ကွင်းတွေကြောင့် ပို၍ ထိတ်လန့်
ဘန်လှုပ်နေရသည်။ ဘယ်နေရာကို သွားနေတာလဲ။ ခုကော
ဘယ်နေရာကို ရောက်နေတာလဲ။

နောက်ထပ် ဘယ်ထိခရီးဆက်ဦးမှာလဲ။

ဒီချိန်လောက်ဆိုလျှင် သွန်း လမ်းပေါ်မှာ ပျောက်နေတဲ့
အကြောင်း မောင်ကော မေမေတို့ပါသိ၍ ပျာယာခတ်နေလောက်
ပြီ။

အဆုံးစွန် ဘယ်မှာရှာ၍မရလျှင် လူပျောက်...ပေမည်။
လူပျောက်တိုင်လျှင် ရဲတွေ ရန်ကုန်မြို့တွင်း နေရာအနှံ့ ဖြန့်ကြက်
စွာဖွေတော့မည်။

ဒီလိုဆိုလျှင် ဒီလူ ရန်ကုန်မြို့တွင်း၌ ခိုအောင်းနေမည်
ဟုတ်။ ဒါဆိုလျှင် လှည်းကူးလား၊ ထောက်ကြွဲလား၊ ဒါမှမဟုတ်
ခဲခူးထိလား။

မည်းမှောင်နေသောကြောင့် ဘယ်နေရာသို့ ရောက်နေသလဲ
မသိနန်း၍မရ။ သေချာတာက လှည်းကူး၊ ထောက်ကြွဲသို့ ကျော်လွန်
လာလောက်ပြီ။

ညနေ ၅ နာရီခွဲကဆိုလျှင် ယခု အမှောင်ရိပ်အား ကြည့်ခြင်း
အားဖြင့် ၃ နာရီ၊ ၄ နာရီလောက် ရှိတော့မည်။

ဘုရား...ဘုရား...

သွန်းတော့ အမည်မသိလူတစ်ယောက်ရဲ့ ဖမ်းဆီးခြင်းကို ခံရ

ကာ ဘဝပျက်မှာလား။ ဒုက္ခရောက်မှာလား။

“ကျိ...”

“ရောက်ပြီ...ဆင်းတော့”

ချစ်နွယ်ပိတ်ပေါင်းတို့ ထူထပ်နေသည့် ခြံတစ်ခြံ၏ရှေ့တွင် ကားကိုရပ်ကာ အမိန့်ပေးလေသည်။ မီးမရှိ ဘာမရှိနှင့် မည်းမှောင် တိတ်ဆိတ်နေသော ပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်ကာ ပါးစပ်တွင် တိပ်သာ ကပ်မထားလျှင် သွန်း စူးစူးဝါးဝါး အော်မိမည်လားမသိ။

“ဟင်...ဟင်အင်း”

“ဟာ...ဒီမိန်းမတော့”

သွန်း ရုန်းကန်နေသည့်ကားမှ ထိုလူသည် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲခေါ်လေရာ ဒဂ္ဂတ်တိုက် ထိုလူရဲ့နောက်သို့ ပါသွားလေသည်။

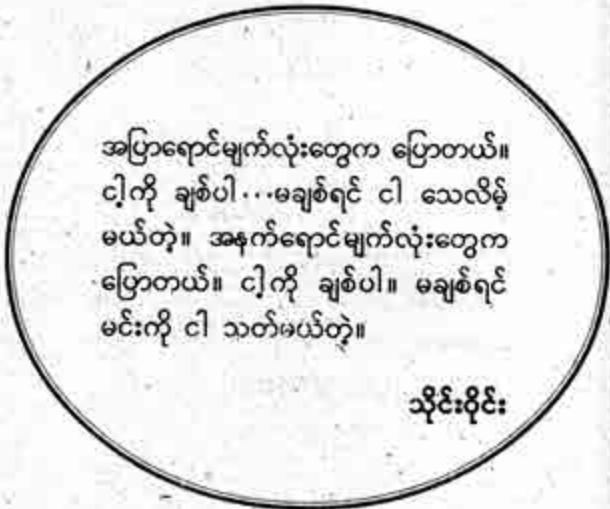
၀၀၀၀

အကြည့်တစ်ချက်

အချစ်ကို နာမည်တပ်
စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်နဲ့
တကယ်တော့
နင်နဲ့ငါက မချစ်တတ်သူချင်းလေ။

အချစ်ရဲ့ပြယုဂ်
နှူးညှို့မှုနှင့်သီကုံး
ရင်ခုန်နှုန်းတွေမြန်လို့
ခြေဖျား လက်ဖျား အေးရုံနဲ့
အချစ်ဖြစ်သတဲ့လား။

ဖျတ်ခနဲ အကြည့်ချင်းဆုံ
လှိုက်ခနဲ ဒီရင်တွေဖို
အကြည့်တစ်ချက်
တဒင်္ဂမှာ...တဒင်္ဂ အကြည့်တစ်ချက်
စိုးမိုးလွန်းတဲ့ သူပုံရိပ်
ဪ...ဒါဟာ အချစ်တဲ့လား။ ။

အပြာရောင်မျက်လုံးတွေက ပြောတယ်။
ငါ့ကို ချစ်ပါ...မချစ်ရင် ငါ သေလိမ့်
မယ်တဲ့။ အနက်ရောင်မျက်လုံးတွေက
ပြောတယ်။ ငါ့ကို ချစ်ပါ။ မချစ်ရင်
မင်းကို ငါ သတ်မယ်တဲ့။

သိုင်းစိုင်း

အပိုင်း (၂)

အခန်း (၁၃)

သင်၏အတွင်းစိတ်ဓာတ်နှင့် သင်၏ပိုက်ဆံအိတ်ကို မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမှ အဆုံးထိ မမြင်ပါစေနဲ့။

Never let any one see the bottom of your purse or your mind.

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ 'ကျော်ဝင်းမောင်' နှင့် စကားပြောနေသော်လည်း အကြည့်က ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နှင့် ပုံရိသအားလုံးကို ဖမ်းစားထားနိုင်သော မိန်းမပျိုဆီတွင် တန်နေသည်။

သူက ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့် စီးပွားရေးအသိုင်းအဝိုင်းနှင့် ပတ်သက်စရာအကြောင်းတရား မရှိသော်လည်း-

"ငါနဲ့ အဖော်လိုက်ခဲ့စမ်းပါ သိုင်းဝိုင်းရာ...ခါတိုင်း ဒယ်ဒီနဲ့မာမိပဲ အဲဒီလိုပွဲတွေ သွားကြတာ။ ခုက ပါတီပွဲသက်သက်ဆိုတော့ ဒယ်ဒီက ငါ့ကို လွှတ်တာ...အဖော်လိုက်ခဲ့ပါကွာ...နော်"

ကျော်ဝင်းမောင်လည်း သူ့ကဲ့သို့ပင် ဆရာဝန်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ကျော်ဝင်းမောင်နှင့်သူက ဆေးကျောင်းမှာတုန်းကလည်း အတူတူ။ ပို့စတင်ကျတော့လည်း အတူတူဖြစ်သည်။

ပိုစတင်ကျစက သူက မော်လမြိုင်တွင် တာဝန်ကျပြီး ကျော်ဝင်းမောင်က ချောင်းဆုံမှာ တာဝန်ကျသည်။ နောက် ပြန်ပြောင်းကြတော့ ရန်ကုန်မြို့နယ်အတွင်းက တိုက်နယ်ဆေးရုံမှာ အတူတူကျကြသည်။

ဘယ်သွားသွား တာတွဲတွဲဖြစ်၍ ဆေးရုံဝန်ထမ်းအချင်းချင်းပင် သူတို့နှစ်ယောက် သို့လောသို့လော ထင်ကြသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ခုခေတ်တွင် လိင်တူများ ချစ်ကြိုက်သည့်ခေတ်။ လက်ထပ်ကြသည့်သတင်းများကလည်း Social network တွင် လျင်မြန်စွာ ဖျံ့နှံ့နေသည်မဟုတ်လား။

ထို့ကြောင့် တပူးတတွဲတွဲဖြစ်နေသော သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဘာလိုလို ထင်နေကြခြင်းဖြစ်၏။ သူတို့နှစ်ယောက်ကတော့ ဘတ်ဝန်းကျင်ရဲ့စကားများကို သိပ်ဂရုမစိုက်ကြ။

"အဲဒါ...ငါလည်း ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားတာကွ"

"သိပ်လှတယ်ကွ"

"ဟမ်...ဟေ့ကောင်"

"ဘေးနည်းနည်းဖယ်စမ်းပါ...မင်းခေါင်းက ကွယ်နေတာ"

ထို:"

"သိုင်းဝိုင်း...မင်း"

ကျော်ဝင်းမောင် ဘာပြောသလဲ သူမသိ။ ပြုံးရွှင်နေသော မဒီ

လေး၏မျက်နှာကွယ်နေသဖြင့် ကျော်ဝင်းမောင်ကို ခေါင်းတိမ်းခိုင်းလိုက်သည်။

ကျော်ဝင်းမောင်က သူ့ကို စကားဆို၍ မရသဖြင့် သူဘယ်သူ့ကို ကြည့်နေသလဲ သိချင်စွာ နောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ဪ...

သူတို့နောက်ဘက်ဝိုင်းတွင် တက်ကြွရွှင်လန်းနေကြသည့် ယောက်ျားဖျို၊ မိန်းမဖျိုများကို တွေ့ရသည်။ ထိုထဲမှ အနီရဲရဲဂါထံကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် မိန်းကလေးကတော့ အထူးပေါ်လွင်လှသည်။

ဂါဝန်နီနီရဲရဲက ခေတ်မီမီ ဒီဇိုင်းဖြင့် ချုပ်ထားတာမို့ ဝင်းနှစ်သော ပန်းသား၊ လက်မောင်းသားတို့ကို အထင်းသား မြင်တွေ့စေရသည်။

ပြုံးရယ်လိုက်တိုင်း လင်းလက်သွားသော သွားတန်းလေးတွေကလည်း ဆွဲဆောင်မှုရှိလှသည်။ အတော်ပြုံးရယ်နိုင်လွန်းသူ ဖြစ်သည်။ ခုထက်ထိ ပါးစပ်ပိတ်တာကိုလည်း မတွေ့မမြင်ရသေးပေ။

ရွှေအိုရောင်ဆံပင် ပျော့နွဲ့နွဲ့တို့ကို နောက်ဘက်တွင် ခပ်မြင့်မြင့် စည်းနှောင်ထားခြင်းကြောင့် ဝင်းဝါသော ဂုတ်မိုးတို့မှာ အသည်းယားစဖွယ် တွေ့မြင်ရသည်။

“ဟေ့ကောင်...တော်ပြီ...တော်ပြီ...မင်း များနေပြီနော်”

သိုင်းဝိုင်းက တစ်ဖက်သို့ လုံးလုံးလျားလျား လှည့်နေသော သူငယ်ချင်းဖြစ်သူရဲမျက်နှာကို သူ့ဘက်သို့ရောက်အောင် လှည့်ရင်း

အော်...

“တောက်...တော်တော်လှတဲ့ ကောင်မလေး”

“ပိတ်...အဲဒီစကား ငါ ပြောရမှာ။ ဘယ်သူလဲ...သိလား”

“နိုး...မသိဘူးလေ”

“ညံ့ပါ့ကွာ”

“အမ်”

ကျော်ဝင်းမောင်ရဲ့မျက်နှာက အီလည်လည်ဖြစ်သွားသည်။ သူလည်း ဘယ်သိမည်နည်း။ ဖခင်ဖြစ်သူက သွားဆိုလို့သာ သွားရသည်။ ပါတီရှင်က ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ဝါလဲဆိုတာ ကောင်းကောင်းမသိ။

လူတွေကတော့ ကိုယ့်အသိတွေလျှင် ထည့်ခံကြ၊ စကားကြာကြာနှင့်မို့ အိမ်ရှင်နှင့်စည့်သည် ခန့်မှန်းရခက်နေသည်။

“ဒီလောက် ချစ်စရာကောင်းပြီးလှတာ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူး”

မတ်တတ်ထရပ်ကာ ကိုယ်လေးသိမ့်သိမ့်ခါအောင် ရယ်လိုက်မိန်းကလေးကိုကြည့်ရင်း ပါးစပ်က မနေနိုင်စွာ ထွက်သွားသည်။

“မောင်ရင်တို့က...”

“ဪ...အန်ကယ်လ်”

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တစ်ဖက်ဝိုင်းသို့ မျက်စိအစာအေးစဉ် ဘေး၌ရပ်လာသော လူတစ်ယောက်ကို သတိမထားမိ။ အသံကြောင့် နှစ်ယောက်စလုံး မော့ကြည့်လိုက်မိတော့

ခန့်ခန့်ချောချော အမျိုးသားကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်ရသည်။
ကျော်ဝင်းမောင်က ယောင်ဝါးဝါးနှင့် မတ်တတ်ထရပ်လိုက်

တော့ သူလည်း လိုက်ထရပ်ရ၏။
လူကြီးသည် စီးပွားရေးသမားတစ်ယောက်၏ဟန်ပန်အပြည့်

နှင့် ဖြစ်၏။
“ကျွန်တော်က ဦးဝင်းမောင်ဆွေရဲ့သားပါ အန်ကယ်လ်”

“အိုး... Sure ! ကိုဝင်းမောင်ဆွေ အငယ်စားပဲကိုးကွ-
အန်ကယ်လ်က ဒီပါတီကို ကျင်းပပေးတဲ့သူ ဦးကျော်နီမင်းဒင်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်လ်...တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်
ခင်ဗျာ”

“ထိုင်...ထိုင်ကြ...ကိုဝင်းမောင်ဆွေနဲ့ အန်ကယ်လ် အတူ
လုပ်ထားတဲ့အလုပ်တွေက အတော်များတယ်။ ခင်လည်း အရမ်းအ
ကြတယ်။ သူ့မှာ သားတစ်ယောက်ရှိတာ...အဲဒီသားက ဆေးယူ
ကလွဲရင် ဘာမှစိတ်မဝင်စားတာအားလုံး တွေ့တိုင်းပြောနေကြ-
မောင်ကျော်ဝင်းမောင်ကိုတော့ လူချင်း ခုမှတွေ့ဖူးကြတယ်ဆို
တော့...ဒါနဲ့ သူက”

စကားပြောကြရင်း သူ့ကို သတိထားမိဟန်နှင့်မေးသော
ကျော်ဝင်းမောင်-

“ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းပါ အန်ကယ်လ်...ကျွန်တော့်အ
ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပါ...နာမည်က သိုင်းဝိုင်းတဲ့”

“အိုကေ... အိုကေ... တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်
မောင်ရင်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်ကယ်လ်...ကျွန်တော်လည်း တွေ့ရတာ
ဝမ်းသာပါတယ်ခင်ဗျာ”

တကယ်တော့ ဟန်နှင့်ပန်နှင့် လုပ်ရယ်ပြုံးကြ၊ နှုတ်ဆက်ကြ
ခြင်းကို သူ မုန်းပါသည်။ အထူးသဖြင့် စီးပွားရေးလောက,က
လူတွေ ဖြစ်သည်။

“ဪ...အန်ကယ်လ်...သမီးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်။
အဲဒါကိုင်ခိုင်းက အင်္ကျီနီနဲ့ မိန်းကလေးလေ...ခဏနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်ကယ်လ်”
ဦးကျော်နီမင်းဒင်က သူတို့နှစ်ယောက်အနီးမှ ထသွားသည်။

နှစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အကြည့်ချင်းဆုံသွားကာ-
“ပျားဆွဲတဲ့ မုတ်ဆိတ်ပဲ”

“ဘိုးတော်က အလိုက်သိတယ်နော်”
“ရှုး...တိုးတိုး...ဟိုမှာလာနေပြီ”

နှစ်ယောက်သား တိုးတိုးနှင့် အတင်းတုပ်နေကြစဉ် ဦးကျော်နီ
မင်းဒင်နှင့် သူ့သမီးက စကားတပြောပြောနှင့် သူတို့ဝိုင်းသို့ ရောက်
လာသည်။

ပြုံးအလှပိုင်ရှင်ဖြစ်သော မိန်းကလေးသည် ယောက်ျားပျို
နှစ်ယောက်ရှေ့တွင် ရောက်နေသော်လည်း ရှိုးတိုးရှုန်တန်မဖြစ်ဘဲ
အလှပပြနေသဖြင့် သိုင်းဝိုင်း သူ့ရင်ဘတ်ကို မသိမသာ ဖိထားမိ
သည်။

“ဘေဘီ...ဒါ...ဒယ်ဒီသူငယ်ချင်းရဲ့သား မောင်ကျော်ဝင်း
မောင်တဲ့။ ဒါက သူ့သူငယ်ချင်း သိုင်းဝိုင်းတဲ့...နှစ်ယောက်စလုံး

ဆရာဝန်တွေပဲ။ မောင်ကျော်ဝင်းမောင်...ဒါက အန်ကယ်လ်သမီး ရတီလေးတဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့...တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်...ရတီလည်း တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

သူ့ရှေ့သို့ရောက်လာသော လက်တစ်ဖက်ကြောင့် သူ ခဏ ကြောင်သွားသည်။ နောက် ထိုလက်ကို အသာထွေးဆုပ်ကာ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

နူးညံ့နုထွေးသော လက်တစ်ဖက်နှင့် ထိတွေ့လိုက်ရစဉ် လူ တစ်ကိုယ်လုံး ဓာတ်လိုက်သလိုဖြစ်ကာ တုန်တက်သွားသည်။

သိဝိမင်းကြီးဟာ ဥမ္မာဒန္တိရဲ့အလှကြောင့် ရူးသွပ်သွားခဲ့သလို သူလည်း ရူးသွပ်သွားချင်သလိုလို။

“ဪ...ဆောရီး”

ကောင်မလေးက မျက်နှာနီနီဖြင့် လက်ကို ရုန်းလိုက်မှ သူ အကြာကြီး ထွေးဆုပ်ထားကာ မလွတ်မိသည်ကို သတိရပြီး လျင်မြန်စွာ လွှတ်လိုက်သည်။

ကောင်မလေး သူတို့ဘေးက လှည့်ထွက်သွားတဲ့အခါ သူ ရင်ထဲတွင် လှစ်ဟာသွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

မြင်မြင်ချင်းတွေ့၍ ချစ်ကြိုက်ခဲ့ခြင်းအပေါ် သူ ယုံကြည်မှု မရှိ။ အထင်မကြီးခဲ့သော်လည်း သူကတော့ လက်တွေ့ရင်ဆိုင်လိုက် ရပါပြီ။

“ကဲ...မောင်ရင်တို့လည်း ဖြေးဖြေးသုံးဆောင်ဦးနော်... အန်ကယ်လ်မိတ်ဆွေတွေကို သွားဧည့်ခံလိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်ကယ်လ်”

ဦးကျော်နီမင်းဒင်က သူတို့နှစ်ယောက်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး တခြား သောရိုင်းတွေကို လိုက်ဧည့်ခံနေသည်။

တော်တော်လှမ်းသည့်နေရာတွင် ရောက်နေသော ကောင်မ လေးထံ လှမ်းကြည့်လိုက်စဉ် ကောင်မလေးကလည်း သူ့ကို ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်တာနှင့် တွေ့ဆုံလေသည်။ နှစ်ယောက်သား တွယ်ငြိမိ သောအကြည့်အောက်တွင် ရုန်းထွက်ဖို့ သတိမရကြတော့ပေ။

အခန်း (၁၄)

Men always want to be a woman's first love.
What women like is to be a men's last romance.

ယောက်ျားတွေက မိန်းမတွေရဲ့အချစ်ဦး ဖြစ်လိုကြတယ်။
မိန်းမတွေရဲ့ဆန္ဒကား ယောက်ျားတွေရဲ့နောက်ဆုံးအချစ်အဖြစ် ခံယူ
လိုကြတယ်။

“မင်းဟာက လွန်လွန်းပါတယ် သိုင်းဝိုင်းရာ...တစ်ကြိမ်
တစ်ခါပဲ တွေ့ရုံနဲ့ ဒီလောက်ထိဖြစ်နေတာတော့ မဟုတ်ဘူး
ပါဘူး”

ကျော်ဝင်းမောင်က သူ့ကို မညှာမတာ ဝေဖန်လေသည်။

“ဟ...အချစ်ဆိုတာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါ တွေ့မြင်ရုံနဲ့ မပေါ်စေ
ဖွားရဘူးလို့ ဘယ်သူက မိန့်ဆိုခဲ့လို့လဲ။ ပြောစမ်းပါဦး...တချို့
မတွေ့မမြင်ဖူးဘဲနဲ့ ချစ်ကြိုက်ကြတာတွေ”

“တော်စမ်းပါ...ဝတ္ထုလည်းမဖတ်ဘဲ ဝတ္ထုထဲက စာသား
မိမိ လာရွတ်မနေနဲ့...အဲဒါပဲ...လူပျိုကြီးတွေ အရူးအမဲသားကျွေး
သလိုပဲဆိုတာ”

“ဟေ့ကောင် ၂၈ နှစ်က လူပျိုကြီးတော့ မဖြစ်သေးပါဘူး
ဇနီး...ဒါမှ အရွယ်ကောင်းလို့ခေါ်တာ”

“ဖွတ်”

အမြင်ကတ်ဖွယ်လုပ်ပြသော ကျော်ဝင်းမောင်ရဲ့လက်မောင်း
ထဲ သူ လှမ်းထိုးလိုက်သည်။ မျက်စိထဲ ပြုံးရယ်နေသော အလှ
တော်သမီးလေးကိုပဲ တစ်ချိန်လုံး မြင်ယောင်နေမိခဲ့သည်။

“ကြည့်စမ်းပါရစေဦး...ပြုံးနေလိုက်ပုံများ သွားပေါက်ခါစ
လေးလေးကျလို့”

“သွားစမ်းပါကွာ”

ဒီကောင်နား ကြာကြာနေလျှင် စနောက်၍ ပြီးတော့မည်
တတ်သဖြင့် လူနာဆောင်ဘက် လျှောက်လာခဲ့သည်။

အလှပဂေးလေးကို တွေ့မြင်ခဲ့တာ တစ်ပတ်လောက်ရှိပြီဖြစ်
သော်လည်း ရုပ်သွင်မှာ မှေးမှိန်သွားသည်မရှိဘဲ ဘယ်အချိန်တွေး
သွား ပြန်ပြန်မြင်ယောင်နေသည်။

“ဆရာ”

“.....”

“ဆရာ”

“ဟင်...ဆရာမ”

တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့ခေါ်သံကြောင့် လန့်ဖျပ်ကာ လှည့်ကြည့်

မိတော့ သူနာပြုဆရာမလေး နော်အယ်လာ ဖြစ်နေသည်။

ဆရာမလေးသည် ဆေးစာအုပ်ကို ရင်ခွင်ထဲတွင် ပိုက်ကာ

“ခေါ်နေတာကြာပြီ...အင်း...တို့ဆရာတော့ မရိုးတော့ဘူး နော်...ဟင်း...ဟင်း”

“ဟာဗျာ...ဆရာမကလည်း ဘာမှမရှိပါဘူး”

“အယ်...ဘာမှလည်း မမေးရသေးဘဲ ဘာမှမရှိပါဘူးတဲ့”

“ဟာဗျာ”

သူ မျက်နှာနီနီဖြင့် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိဖြစ်သွားစဉ် ဆရာမလေးက သဘောကျစွာ ရယ်နေပြီး ပြီးမှ ရယ်ရိုက်သပ်ကာ-

“ဪ...မေ့တော့မလို့...ဒီနေ့ ဆရာကျွတ်အောင်မလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာမ...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဆရာဟုမ်းခစ် မလိုက်တာတော့သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အကူအညီတစ်ခု တောင်းမလို့...ကျွန်မတို့ရပ်ကွက်ထဲက အမယ်ကြီးတစ်ယောက်ကို အခမဲ့ လိုက်ကြည့်ပေးနိုင်မလား ဆရာ... ဒါနဲ့လေးပေါ့”

“ဒီမှာ ဆရာမရယ်...ဆရာမ အကူအညီတောင်းတိုင်း ကျွန်တော် ပြင်းခဲ့ဖူးလို့လား။ စိတ်ချ...ကျွန်တော် လာခဲ့မယ်နောက်ဆို အကူအညီတောင်းဖို့လည်း စကားပလ္လင်ခံမနေနဲ့... ကျွန်တော် ကုမယ်”

“ကျေးဇူးပါ ဆရာ...ဒီလောက်သဘောကောင်းတဲ့ ဆရာမကောင်မလေးချောချောလေးနဲ့ အမြန်ဆုံး ဖူးစာဆုံပါစေနော်”

“ဆရာမကတော့လေ”

မျက်စိထဲတွင် ရတီလေးကို ပြေးမြင်ကာ ရင်တုန်ပန်းတုန်နှင့် ဘာလိုလို ဖြစ်သွားမိ၏။ ဪ...သူ့ရဲ့စွဲလမ်းမှုကလည်း ကြောက်ရောပါလား။

သူ့၌ မိဘများမရှိတော့သော်လည်း မိဘတွေ ထားပေးခဲ့သည့် အမွေမှာ ဆယ်သက်ဟု ပြော၍မရနိုင်သော်လည်း တစ်သက်စားမကုန်ပါ။

ထိုစီးပွားကို တိုးပွားအောင်လုပ်ပေးမယ့် ဦးလေးရှိနေသဖြင့် သူဝါသနာပါသော ဆေးလောကတွင် နေထိုင်ခွင့်ရနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ငွေကြေးဥစ္စာ မမူမပင် မတောင့်မတ မကြောင့်မဲ့ဖြင့် နိုင်ငံခြားတွင် ဘွဲ့ဒီဂရီတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု သွားယူခွင့်ရှိသော်လည်း သူ ဖြစ်ချင်တာက ဆေးကုခွင့်ရသော ဆရာဝန်။

ဘွဲ့ဒီဂရီတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခုယူကာ ဂုဏ်ဒြပ်နှင့် လိုက်ဖက်စွာ မာန်ကြီးဟန်ကြီး တစ်ခွဲသားနှင့်လည်း သူ မနေလိုပါ။

ဆေးကုနေရလျှင် ပျော်ရွှင်ကျေနပ်နေသူ ဝိသုစွာ အယုတ်အလတ်မရွေး ကုသခွင့်ရသော အဆုံးစွန် ကိုယ့်အိတ်ထဲကတောင် နိုက်ထုတ်ကုသပေးနေရသောဘဝကို ပို၍ မက်မောသည်။ ဒါမှ သည်း သူ သင်ခဲ့သောပညာတွေကို လက်တွေ့အသုံးချခွင့်ရခြင်းဟု ခံယူမိသည်။

အချစ်ရေးသာ ထည့်သွင်းမစဉ်းစားလျှင် ယခုဘဝသည် ပျော်ရွှင်စရာ အကောင်းဆုံးဘဝ။ နောက်ထပ် ဘာဆိုတာမှ မလိုအပ်တော့လောက်အောင် ပြီးပြည့်စုံသည့်ဘဝ ဖြစ်၏။

သူမကော...

သူမကော...ဒီရဲ့ဘဝလေးကို လက်ခံနိုင်ပါ့မလား။

တစ်ခါတလေ နယ်မှာ တာဝန်ကျသည့်အခါ အစားဆင်းရဲ အနေဆင်းရဲဖြစ်ရသည့်ဘဝကို သူမကော ပျော်နိုင်ပါ့မလား။

ဟာ...

ကိုယ့်ဘာသာ နယ်ချဲ့တွေးမိသော အတွေးအပေါ် သဘောကျ ကာ ရယ်လိုက်မိသည်။

မင်းက အဲဒီလောက်အထိ ကိုယ့်အပေါ် စိုးမိုးထားတဲ့သူပါ မိန်းကလေးရယ်...

ညနေဘက်ရောက်တော့ ဆရာမနော်အယ်လာကို ကတိပေး ထားသည့်အတိုင်း သူ ထိုရပ်ကွက်သို့ ထွက်ခဲ့ပါသည်။

မကြာခဏ လိုလျှင်လိုသလို လာရောက်ကုသပေးသော သူ့ကို ရပ်ကွက်သူ/ရပ်ကွက်သားတို့သည် မျက်မှန်းတန်းမိကြသည်။

“နေကောင်းလား အဒေါ်”

“ဟုတ်ကဲ့...ကောင်းပါတယ် ဆရာ။ ဆရာ့ကို မတွေ့တာ ကြာပြီနော်”

“အဲဒါ...မကောင်းဘူးလားဗျာ...ကျွန်တော့်ကို ဒီမှာ ခဏ ခဏတွေ့နေရတယ်ဆိုရင် မကျန်းမာတဲ့လူတွေ လာကုပေးနေရတယ် ဆိုတော့ ကျွန်တော် မလာရတာက အားလုံး ကျန်းမာနေရတယ်လို့ မှတ်ယူရမှာပေါ့”

“ဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ်... ဒါပေမဲ့ မကြာခဏတော့ လာလည်ပေါ့ ဆရာရယ်”

ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်ဖြစ်သော်လည်း ရိုင်းစိုင်းကြမ်းတမ်းတဲ့ များများ ရှားသည်။ ကိုယ့်အလုပ်၊ ကိုယ့်တာဝန်တွေနှင့် လည်ပတ် ကြသဖြင့် ရှုပ်ဖြစ်ဖို့၊ စကားများဖို့ အချိန်ရှိဟန်မတူ။

ကျေးဇူးတရားသိကာ ငယ်သူမို့၊ ကြီးသူမို့ မခွဲခြားဘဲ လေးလေးစားစား ဆက်ဆံတတ်တာကလည်း သဘောကျစရာ။

အားလုံးအပေါ် အချစ်ပဲ မြင်နေသဖြင့် အပြစ်တင်၍မရတာ သဘာဝပင်။ ကိုယ်ပိုင်ဆေးခန်းလေး မဖွင့်ဖြစ်သော်လည်း ဤကဲ့သို့ ပြုလျှင်ကြုံသလို ကုသနေရသည်နှင့်ပင် အချိန်မအားလပ်နိုင်ပါ။

ထိုသို့ မအားလပ်သည့်ကြားကပင် နောက်ထပ် တွေ့စရာ မကြောင်းတရားတစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။

လေးလေးကိုတော့-

“ကျွန်တော်တော့ မသိဘူး...လေးလေးတို့ကတော့ စီးပွား ရှားလုပ်နေတယ်ဆိုတော့ လုပ်ငန်းတစ်ခုနဲ့တစ်ခု ချိတ်ဆက်မိမှာ ပါ”

“ဒါပေါ့...အဲဒါဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဦးကျော်နီမင်းဒင်ဆိုတဲ့လူကို သိလား...လေးလေး”

“နီး...ကြားတောင်မကြားဖူးဘူး...လုပ်ငန်းတစ်ခုနဲ့တစ်ခု ဆက်စပ်နေတယ်ဆိုတာက လုပ်ငန်းတူတာမျိုးပါ။ ဥပမာ... အိမ် ဆောက်ပစ္စည်းဘက်က လူတွေက လျှပ်စစ်ဘက်...အိမ်ခြံမြေဘက် က လူတွေနဲ့ ဆက်စပ်တတ်ပေမယ့် အလှူကုန်လုပ်ငန်း၊ ဆေးဝါး လုပ်ငန်းကလူတွေနဲ့ မဆက်စပ်ပါဘူးကွာ”

“အဲဒါတော့ ကျွန်တော်လည်း မသိဘူးလေ”

“နေပါဦး...တစ်ခါမှ အလုပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး စိတ်မဝင်စားတဲ့ သူက ခုကျမှ ဘာလို့ စိတ်လိုလက်ရ လာမေးနေတာလဲ...ဘာကို ရှိလို့လဲ”

လေးလေးက မသင်္ကာသလို မေးလာသည်။

ဟုတ်ဘယ်...။

မေမေတို့ထားပေးခဲ့သည့် လုပ်ငန်းအပေါ် သူ ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိပေ။ လေးလေးကိုယ်တိုင် အစ်မဖြစ်သူရှိကတည်းက အတူတကွ လုပ်ဆောင်ခဲ့သည့်အလုပ်မို့ ဖေဖေနှင့်မေမေကွယ်လွန်သွားသည့်အခါ လုပ်ငန်းဘက်၌ ယိမ်းယိုင်မှုမရှိသော်လည်း ယောက်ျားလေးဖြစ်သော သူ့ကိုမူ စိတ်ဝင်စားစေချင်သည်။

“ကျွန်တော် အဲဒါတွေကို စိတ်လည်းမဝင်စားဘူး။ နားလည်း နားမလည်ချင်ဘူး...လေးလေး”

ဟု အပိတ်ပြောခဲ့သည်။ ယခုကျတော့ လေးလေးက မေးလာချေပြီ။

“အဲဒါ... နောက်တော့ လေးလေး သိရမှာပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော့်ကို တစ်ခုပဲ စုံစမ်းပေး။ ဦးကျော်နီမင်းဒင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျော်ဝင်းမောင်တို့အဖေနဲ့တော့ လုပ်ငန်းတူ ပါတနာတွေတဲ့”

“အိုကေ...စုံတော့စုံစမ်းကြည့်ရတာပေါ့”

အခန်း (၁၅)

ယနေ့ အခြေအနေဆိုး၍ နက်ဖြန် မျှော်လင့်ချက်ကင်းခဲ့စေဦး၊ ဘာဖြစ်သေးသနည်း။ သန်ဘက်ခါ၌ အံ့သြလောက်အောင် ကောင်းချင်ကောင်းနေပေလိမ့်မည်။

“လေးလေး...ဘာပြောတာလဲ။ ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး”
စောစောက တစ်ခေါက်ကြားပြီးပြီဖြစ်သော်လည်း နားမရှင်း ဖြင့် နောက်တစ်ခေါက် ထပ်မေးလိုက်သည်။

“မင်း ဘာကိုစွဲရှိလို့ စုံစမ်းခိုင်းလဲဆိုတာတော့ လေးလေး သိဘူး။ ဒါပေမဲ့ စုံစမ်းလို့ သိခဲ့ရသလောက်ကတော့ သတင်း ကောင်းတစ်ခုမှ မပါဘူး”

အံ့ကျိုးဆက်ကို ထပ်မပြောဘဲ လေးလေးက သူ့ကို အကဲခတ် လိုကြည့်သည်။ သူကလည်း လေးလေးကို တုံ့ပြန်ကြည့်မိသည်။

ပုံမှန်အားဖြင့်ဆိုလျှင် သူနှင့်လေးလေး မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ဆုံဖို့က ရှား၏။

သူက ဒေးဂျူတီ၊ နိုက်ဂျူတီတွေနှင့် မအားလပ်နိုင်သလို လေးလေးကိုယ်တိုင်ကလည်း ကုမ္ပဏီရဲ့စာရင်းအင်းတွေကြောင့် သူနှင့် မျက်နှာချင်းသိပ်မဆိုင်ဖြစ်။

ထမင်းစားလျှင်လည်း စားတဲ့လူက အရင်စားနှင့်တာဖြစ်ပြီး တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စောင့်ကာ မျက်နှာချင်းဆိုင် စားကြ တာမျိုး မရှိသလောက်။

ယခုကတော့ သူသိချင်သောကိစ္စရှိသဖြင့် ဆေးစာအုပ်ကို တစ်ရွက်မှ မလှန်ဖြစ်ဘဲ လေးလေးအားမည့်အချိန်ကို စောင့်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

“သတင်းကောင်းဟုတ်တာ မဟုတ်တာ ကျွန်တော်ခေါင်းဆံ မှာ အဲဒီလောက် မထည့်ထားဘူး...လေးလေး”

“မထည့်ထားလို့တော့ မရဘူး သိုင်းဝိုင်း...လေးလေး ပြောပြီးပြီဆိုရင်တော့ မင်းခေါင်းထဲမှာ ထည့်ကိုထည့်ထားရမယ်”

အမိန့်သံဖြင့် ပြောနေသော်လည်း ကိုယ်စားထောင်မှဖြစ်တာ သူ ဘာမှမပြောဘဲ ဆက်ပြောဖို့သာ တိုက်တွန်းလိုက်သည်။

“အဲဒီဂျော့နီမင်းဒင်ဆိုတဲ့လူက အရင်တုန်းက စီးပွားရေး လောကမှာ တော်တော်ရေပန်းစားခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်ပိုင်း လောင်းကစားဖျော်လာတော့ စီးပွားရေးလည်း ကျဆင်း...လူလည်း နာမည်ပျက်”

“.....”

“ဆင်ပိန်ကျွဲလောက်ဆိုသလို လက်ရှိကာလမှာ အရမ်းကြီး သိုးကျမသွားသေးပေမယ့် ထိန်းထားနိုင်တယ်”

“ဪ”

“ဘာနဲ့ ထိန်းထားတယ်လို့ မင်းထင်လဲ သိုင်းဝိုင်း”

“မသိဘူးလေ”

ဘူးပဲခံလိုက်သည်။ တကယ်လည်း သိမှမသိတာကိုး။ စီးပွား ရေးလောကနှင့် မပတ်သက်ချင်၍ ကိုယ့်လုပ်ငန်းတောင် နားလည် အောင် မလေ့လာခဲ့တာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနိုင်မှာတဲ့လဲ။

သူကတော့ တွေးခေါ်ထားတာ ရှင်းသည်။ စိတ်ဝင်စားလို့မရ သည့် အလုပ်တစ်ခုကို ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်တောင် စိတ်မဝင်စား။ ဒါက လေ့လာသူအတွက်လည်း အကျိုးမရှိနိုင်။

“သူ့သမီးနဲ့”

“ဗျာ”

“.....”

“လေးလေး ဘာပြောလိုက်တယ်...သူ့သမီးနဲ့...ဟုတ်လား။ အဲဒါ ဘာစကားလဲ”

“သူ့သမီးက တော်တော်ကို လှတယ်လို့ပြောကြတာပဲ။ ဆေးလေးတော့ မမြင်ဖူးပါဘူး။ အဲဒီသမီးအချောအလှတစ်ယောက် နို့နေလို့ အဲဒီမျက်နှာနဲ့ လူတချို့က သူ့ကို ငွေလှည့်ပေးကြတယ်။ လူတချို့ကတော့ အမည်မတပ်ဘဲ ထောက်ပံ့ကြတယ်။ သူ့အတွက် တော့ သူ့သမီးရှိနေသရွေ့ ရေမခမ်းတော့ဘူးပေါ့ကွာ”

“.....”

“ဘယ်လောက်ပဲ ရေမခမ်းဘူးလို့ထင်ထင် လူတောင် အရွယ် လွန်ခြင်းဆိုတာ ရှိသေးတယ်မဟုတ်လား။ သူ့သမီးကကော အဲဒီ ငယ်ရွယ်နုပျိုခြင်းမှာ ရပ်တန့်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ အာမခံလို့ ရပါ့မလား။”

“လေးလေး။”

ဆက်မကြားချင်တော့သလို သူ ခေါ်လိုက်သည်။ စည့်ခံပွဲတွင် ဝိုင်းတိုင်းဝိုင်းတိုင်းအတွက် အပြုံးပန်းတွေ လိုက်ဝေငှခွဲခြင်းအပေါ် သူ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုတတ်ခဲ့ပြီ။

ဪ...ဒါကြောင့် ဦးကျော်မီမင်းဒင်က သူတို့နှင့် သူမကို ခေါ်၍ မိတ်ဆက်ပေးခဲ့ခြင်းကိုး။ ထိုသို့ဆိုလျှင် သာမန်ဆရာဝန် တစ်ယောက်ဖြစ်သော သူ့ကို သူမ မျက်စိထဲ၌ တွေ့ပါမလား။

“လေးလေးနဲ့ကော မခင်ဘူးပေါ့။”

“မခင်ပါဘူး...နာမည်တောင် မင်းပြောလို့ သိရတာ။ ဒါပေမဲ့ ပေါ်ပြူလာဖြစ်တဲ့ လူတွေဆိုတော့ သိပ်တော့ မစုံစမ်းရဘူး ပေါ့လေ။ နေပါဦး...မင်းနဲ့ သူတို့နဲ့က ပတ်သက်စရာ...သိစရာ အကြောင်းမရှိဘဲ ဘယ်လိုပတ်သက်သွားရတာလဲ။”

လေးလေးက သူ့ကို သင်္ကာမကင်းသည့်ဟန်နှင့် မေးလေ သည်။ အင်းပေါ့လေ...တကယ်တမ်း ကျော်ဝင်းမောင်နှင့် လိုက် မသွားခဲ့လျှင်တော့ သူနှင့် ရတီလေးက တွေ့စရာ၊ ပတ်သက်စရာ အကြောင်းတရား လားလားမှ မရှိပေ။

ဒါပေမဲ့ ဖူးစာရှိလာလျှင်တော့ သိကြားမင်းဖျက်လျှင်တောင် ပျက်စရာအကြောင်း မရှိပေ။

သူက သူ့ရဲ့အတွေးကို သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်သည်။

လေးလေးက-

“ဘာရယ်တာလဲ...သိုင်းဝိုင်းနော်...မင်းကို လေးလေး ဘာခြားနေရာမှာ အလိုလိုက်မယ်။ ဒီသားအဖနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ အလိုမလိုက်နိုင်ဘူး။ ချစ်စမ်းပါ...မင်း ဘယ်သူနဲ့ ချစ်ချစ်ကြိုက် ကြိုက် လေးလေး ဘာမှမပြောဘူး။”

“ဟာ...လေးလေးကလည်း စည်းတွေကျော်ကုန်ပြီ။ ကျွန်တော်နဲ့ သူနဲ့က ဘာမှမဟုတ်သေးပါဘူး။”

“ဘာမှမဟုတ်ဘူး အပြတ်မပြောဘဲ ဘာမှမဟုတ်သေးပါဘူး ဆိုတာက ဟုတ်လာဖို့ ၇၅ ရာခိုင်နှုန်းရှိနေတဲ့သဘောပေါ့...ဟုတ် လား။”

“ဟာ...လေးလေးကလည်း”

စကားကို ကတ်သီးကတ်သတ် ပြောနေသော လေးလေးကို သူ ဘာမှဆက်မပြောနိုင်။

ကျော်ဝင်းမောင်ကိုတော့ သူမနှင့်ပတ်သက်ပြီး ပြန်ပြောပြမိ တော့-

“ဘာရယ်...မင်းက လေးလေးကို သွားစုံစမ်းခိုင်းရတယ် ဟုတ်လား...သေရောပေါ့ သိုင်းဝိုင်းရာ...ငါတစ်ယောက်လုံးရှိနေ တာကို မင်းက ဘယ်နှယ်...လေးလေးကို”

ကျော်ဝင်းမောင်က သူ့ကို ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ကြီး ပြောလေသည်။

“ငါက သိချင်နေတာကိုးကွ...မင်းကို စုံစမ်းခိုင်းရင် မင်းက ငါ့ကို ဟားဦးမယ်”

“ဟားစရာလား...တစ်ခုပဲ”

“ဘာတစ်ခုပဲလဲ... ကျော်ဝင်းမောင်”

“မင်း ရုတ်လေးတို့နဲ့ မပတ်သက်တာ ပိုပြီးကောင်းမယ် သိုင်းဝိုင်း”

လက်ထဲတွင် ဆုပ်ကိုင်ထားသော ကော်ဖီကို ဆုပ်ကိုင်သည့် ဘက်မှာ တင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

လေးလေးက မပတ်သက်နှင့် လို့ တားတာကထားပါ။ ကျော်ဝင်းမောင်ကပါ မပတ်သက်တာ ပို၍ကောင်းမည်ဆိုတော့...

“မင်း ငါ့ကို အဲဒီလိုမကြည့်နဲ့ သိုင်းဝိုင်း... မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ယောက်ျားလေးတိုင်း လွတ်လပ်စွာ သဘောကျနိုင် တယ်ဆိုပေမယ့် ငါ့သူငယ်ချင်း သဘောကျနေတဲ့ မိန်းကလေးထံ ယောင်လို့တောင် စိတ်နဲ့မဖြစ်မှားဘူး။ ဒါကတစ်ပိုင်း... နောက် တစ်ပိုင်းကတော့ မင်းနဲ့သူ လုံးဝ ပတ်သက်လို့ မရနိုင်ဘူး”

“ဘာလို့မရနိုင်ရတာလဲ”

“ဘာလို့လဲဆိုတော့ မင်းတို့ ငါတို့ လိုချင်မက်မောတဲ့ ခြောက်ပြစ်ကင်းသဲလဲစင် မိန်းကလေး မဟုတ်လို့ပဲ”

“ကျော်ဝင်းမောင်”

သူမကို လေ့တိုက်တာမပြောနှင့်၊ ပါးစပ်က မကောင်းပြော တာကို မခံမရပ်နိုင်စွာ သူငယ်ချင်းအရင်းခေါက်ခေါက်ဖြစ်သော ကျော်ဝင်းမောင်ရဲ့အင်္ကျီစကို ဆွဲဆုပ်ကာ-

“မင်း ဒီစကားကို ဒီနေရာမှာပဲရပ်... မိန်းကလေး တစ်ယောက်က အားကိုးရှာချင်တာ အပြစ်လား။ အားနဲ့တဲ့ မိန်းမ သားဆိုတဲ့ သူတို့မှာ ကြိုက်တဲ့သူကို အားကိုးရှာချင်ကြတာ ထုံးစံပဲ။

တစ်ယောက်မကောင်းလို့ တစ်ယောက်ပြောင်းလို့ကော ဘာဖြစ်လဲ”

“မင်း သောက်ရူးပဲ”

ကျော်ဝင်းမောင်က အင်္ကျီစကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် သူ့လက် အား အတင်းခွဲထုတ်ကာ အင်္ကျီတွေ တွန့်ကြဲမသွားအောင် ပြုပြင် သည်။ ဟိုခါဒီခါလုပ်ရင်း-

“မင်းကတော့ မင်းရဲ့ဆေးကုသခြင်းလုပ်ငန်းအပေါ်မှာပဲ professional ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မယ်။ စီးပွားရေးအသိုင်းအဝိုင်းနဲ့ ဆိုင်ရင်တော့ မင်းသိတာ ဘာမှမရှိဘူး”

“မင်းကော ဘယ်လောက်ရှိနေလို့လဲ”

“ငါက မရှိပေမယ့် ဒယ်ဒီရဲ့လုပ်ငန်းတွေကိုတော့ စိတ်ပါရင် ပဲသလို လေ့လာခဲ့တယ် သိတယ်။ နားလည်တယ်။ အကြောင်းသိ ဓာတ်သိ တော်တော်များများဆို သူတို့သားအဖကို ဝေးဝေးက ရှောင် ကြတယ်။ ခုချိန်မှာ ကန်တော့ပါရဲ့... လူဝေးတဲ့အဆင့် မရောက် သေးပေမယ့်”

“ကျော်ဝင်းမောင်”

“ငါ ဆုံးအောင်ပြောမှဖြစ်မယ် သိုင်းဝိုင်း... မင်းနဲ့ အဲဒီ မိန်းကလေး ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ မင်းရဲ့ ဆရာဝန်ဂုဏ်ကို သူ မမက်မောပေမယ့် မင်းဦးလေး ထိန်းသိန်းထား တဲ့ မင်းရဲ့အမွေတွေကိုတော့”

“မင်းပါးစပ် ပိတ်ထားစမ်း”

“ဒုန်း”

“ဝွမ်း”

သူငယ်ချင်းအရင်းခေါက်ခေါက်ကို မထိုးရက်သဖြင့် ရှေ့ချစ်
ရိုသော စားပွဲခုံကို လက်သီးနှင့် ထိုးချပစ်လိုက်ရာ ဆိုင်တွင်
လူအားလုံးရဲ့အကြည့်က သူတို့နှစ်ယောက်ဆီ ရောက်လာသည်။
ကျော်ဝင်းမောင်က ခေါင်းတယမ်းယမ်းဖြင့် -

“မင်းတော့ သွားပြီ... သိုင်းဝိုင်း၊ ဘာမှမဟုတ်ဘူး
မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက်နဲ့ မင်းရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကိုတော့
မထိန်းသိမ်းနိုင်တော့ပါလား”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“သိုင်းဝိုင်း”

နောက်ဘက်မှခေါ်၍ ကျန်ခဲ့သော ကျော်ဝင်းမောင်ကို သူ
လှည့်မကြည့်ဘဲ ထွက်လာခဲ့သည်။ ရင်တွင်း၌ ဗလောင်ဆူအောင်
ခံစားနေရသည်။

တစ်ကြိမ်တစ်ခါတည်း တွေ့ခဲ့ရုံဖြင့် တစ်လောကလုံးနှစ်
ယှဉ်ပြိုင်ထိုးသတ်ရဲလောက်အောင် ခွန်အားတွေရနေတာ ဘာကြောင့်
လဲ...။

အခန်း (၁၆)

ကံကြမ္မာက အများနှင့်တစ်ယောက်ဖြစ်နေသော သူ့ကို
ကြည့်ရက်နိုင်၍ထင် သူမနှင့် ဒုတိယအကြိမ် တွေ့ဆုံရန် ဖန်တီး
ပေးခဲ့သည်။

သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း သူမကို မြင်မြင်ချင်း ချစ်မိတာတော့
ပဲ။ နောက်ထပ် ဆုံတွေ့ရန် ဘယ်လိုဖန်တီးရမလဲ မစဉ်းစား
တတ်။

ကိုယ်လုပ်နေသည့်လုပ်ငန်းနှင့် သူမရဲ့လုပ်ငန်းက ဆက်စပ်
လုံးဝကိုမရှိ။ ကိုယ်လုပ်နေတဲ့ ဆေးရုံသို့ သူမက မျက်စိလည်
သမ်းမှားရောက်လာစရာ မရှိသလို သူမ လုပ်နေသော ကုမ္ပဏီ
အသိုင်းအဝိုင်းသို့ တိုးဝင်သွားကြည့်ဖို့ သူမမှာ ဆန္ဒမရှိပေ။

လည်း တက်မလာပေ။

သူ့ဘေးမှာ သင်းလှုံသော ရေမွှေးနံ့နှင့်အတူ-
“ထိုင်မယ်နော်”
“ဟင်”

ချိုသာသော ခွင့်တောင်းသံကြောင့် မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ
သူ ယခုန်ချင်ပစ်လောက်အောင် ဝမ်းသာသွားသည်။
သူမ...။

သူ အရူးတစ်ပိုင်း ဖြစ်နေရသော သူမ...။
သူမက ယနေ့တော့ ပန်းနုရောင်ဝတ်စုံလေးနှင့် စူးည့်စွာ လှပ
နေသည်။ သူမရဲ့အပြုံး၊ သူမရဲ့အလှတွေအောက်မှာ သူ အသက်ရှူ
မှားသွားခဲ့သည်။

မမျှော်လင့်ဘဲ ဆုံဆည်းခွင့်ပေးခဲ့သော ကံကြမ္မာကို ထိုင်ရှိခိုး
ချင်လောက်အောင် ကျေးဇူးတင်သွားရသည်။ တခြားသောပိုင်းတွင်
လူတွေပြည့်နေသဖြင့် သူမက သူ့ပိုင်းသို့ ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်တည်း ရှိနေသောပိုင်းသို့
မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း လာထိုင်နေရသော်လည်း သူမ
ဟန်က ရှိုးတိုးရှုန်တန် လုံးဝ မဖြစ်။

“ကိုယ့်ကို မမှတ်မိဘူးလား”
“ရှင်”

သူမကို ဘယ်လိုစတင်မိတ်ဆက်ရမလဲ မသိသဖြင့် ထွက်
သွားသည့်စကားလုံးတွေမှာ အစီအငေါ် မတည့်ချေ။ သူမက
ဒ်ပေါက်ပန်းကန်ကို မတို့မထိသေးဘဲ သူ့ကို စူးစမ်းသလို မော့

ကြည့်သည်။

သူမရဲ့မျက်နှာထက် ပန်းပုပ်ညာရှင်တစ်ယောက်ရဲ့လက်ရာ
တို့ဖြင့် ပြီးပြည့်နေသည်။ နှုတ်စင်းစင်းလေး၊ မေးသွယ်သွယ်လေး
ဖြင့် မျက်နှာထက် ကာခြယ်များကို သူ့နေရာနှင့်သူ ခြယ်မှန်းထား
သည်။

ဝတ်ဆင်ထားသော ဂါဝန်ပန်းရောင်မှာလည်း အနည်းငယ်
ထွက်သည်ဟု ထင်ရသော်လည်း အပေါ်ထပ်မှာ လည်ဆွဲခပ်ကြီး
ပြီးကြောင့် အမြင်မရိုင်းဘဲ ပို၍လှပသွားသည်။

ကိုယ်ကပ်ဂါဝန်က ဒူးမရောက်တရောက်မို့ သွယ်လှသော
အထောက်နှင့် ဒေါက်ဖိနပ်အနက်ရောင်တို့အထိ သူ့မျက်စိထဲ
အလွတ်နီးပါး ရသွားခဲ့သည်။

“ကျော်ဝင်းမောင်နဲ့ ရတီလေးတို့ရဲ့ပါတီပွဲကို လာခဲ့ဖူးတယ်
...”

“ကျော်ဝင်းမောင်...ဟင်အင်း...အဲဒီနာမည်ကို မကြားဖူး
ဘူး...ဒါပေမဲ့ ရှင့်ကိုတော့ မြင်ဖူးသလိုလိုပဲ”

သူဟာ စဉ်းစားသလိုနှင့်ကြည့်ပြီး ပြောသဖြင့် ‘ကျော်ဝင်း
မောင်’ ဆိုလျှင် သူမ မှတ်မိနိုင်စရာမရှိသဖြင့် အန်ကယ်လီ
ဝင်းမောင်ဆွေသားဟု အစဖော်ပေးမှ-

“အိုး...မှတ်မိပြီ...မှတ်မိပြီ...ဆရာဝန်နှစ်ယောက်ဆိုတာ
...”

“ဟုတ်ကဲ့...အခုလို မှတ်မိပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါ
တယ် ညီမ...အစ်ကိုနာမည်ကို ပြန်မိတ်ဆက်ပေးပါဦးမယ်...”

သိုင်းဝိုင်းပါ”

ခပ်တည်တည်နေတတ်သူက ခုတော့ ပြောင်ချော်ချော်စကား
တွေဆိုလို့။ သူမကို ခါးညွတ်၍ လက်ကမ်းပေးသော သူ့ကိုကြည့်
ကာ တခစ်ခစ် ရယ်လေသည်။

နှစ်သက်မြတ်နိုးလှသည့် သွားတန်းညီညီညာညာလေးတွေက
ဝင်းလက်လာပါသည်။ သူမက ပါးစပ်ကို လက်ဝါးနှင့်ကာကာ
ရယ်ခြင်းကို ရပ်တန့်ကာ-

“ရတီရဲ့အားနည်းမှုပါ”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ...အဲဒီနေ့ကလည်း လောလောနဲ့ တွေ့ခဲ့
ကြတာမဟုတ်လား...ခုကော”

“ခု...ခုဆိုတော့ ပိုးဥက ရတီနဲ့ state တုန်းက ကျောင်းခေ
ဘက်လေ ဒေါက်တာရဲ့”

“ဟိုး...ဟိုး...stop...ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တာလဲ”

“ဒေါက်တာမို့ ဒေါက်တာခေါ်တာပဲဟာ...ဘာမှားလို့လဲ”

သူမက သူ့ကို ကလီသလိုပြောကာ ရယ်ပြန်သည်။ အတော်
ရယ်နိုင်သည့် ကောင်မလေး။

သူ့မျက်နှာကို ခပ်တည်တည်ထားကာ ရှုတည်တည်နှင့်ကြည့်
တော့ သူမကလည်း မျက်နှာကို အတင်းတည်ပြန်လေသည်။

သို့သော် မျက်လုံးတို၌ အပြုံးရိပ်များ စွန်းထင်းကာ သူ့ကို
စနောက်ရတာကို သဘောကျနေသည့်ဟန်။

ထိုတဒဂ်လေးမှာ သူနှင့် သူမရဲ့ ရင်းနှီးမှုသည် စိမ်းသက်မှုထ
နေ လွန်မြောက်သွားခဲ့သည်။ ထိုလောက်ထိ သူမက လူစု

ဆင်းသင်းဆက်ဆံရေး ကြေညက်သူ။

သူကဲ့သို့ ခပ်အေးအေးနေတတ်သော မိန်းကလေးဆိုလျှင်
နေရာမှာ သူပြုံးပြ၍ ကိုယ်ပြုံးပြရသည့်အဆင့်။ သူပြော၍ ကို
ပြောရသည့်အဆင့်ထက် ပိုမည်မထင်။

“တက္ကသိုလ်တက်တော့ ပိုးဥက ဆေးဝင်တယ်လေ...
စတော်တာကိုး။ ရတီကတော့ ရိုးရိုးမေဂျာပဲ ယူခဲ့တာ”

“ဪ...ဒါက အရေးမကြီးပါဘူး”

“ဒါက အရေးမကြီးပါဘူးဆိုတော့ ဘာကို အရေးကြီးလို့လဲ
မရာရဲ့”

“သိဘူးလေ”

ဟော...။

ရယ်ပြန်ပြီ။ သူပြောသမျှစကားတို့သည် သူမအတွက် ရယ်
စရာသက်သက်များ ဖြစ်နေရောသလား။

ဒါမှမဟုတ် သူမရဲ့အပြုအမူက အရမ်းကို ပေါ့ပြက်ပြက်၊
အလေးမထားသည့်ဟန်များပေါက်နေသလား။

အဲဒီလိုတော့လည်း ကောက်ချက်မဆွဲနိုင်။

လူတစ်ယောက်ရဲ့ အပြုအမူကို သေချာစွာ မသိဘဲ
ကောက်ချက်ချခြင်းသည် မှားယွင်းသော ကောက်ချက်ဆွဲမှုမျိုး
ဖြစ်နိုင်တာမို့ သူ့ထိုအတွေးတွေကို ဖျောက်ပစ်လိုက်သည်။

တကယ်တော့ လေးလေးသာမက ကျော်ဝင်းမောင်သည်ပင်
သူမနှင့် စကားများစွာ ပြောဖူးသူမဟုတ်။ စကားမပြောဖူးရုံမက
ရင်းတောင်မရင်းနှီးသေးတဲ့သူတွေက ဒီမိန်းကလေး ဘယ်လို

မိန်းကလေးပါလို့ ကောက်ချက်ဆွဲ၍ ဘယ်ဖြစ်မည်နည်း။
 သူ့အတွက်တော့ သူမရဲ့ပွင့်လင်းဖော်ရွေသော ဆက်ဆံရေး
 ကြောင့်ပင် ရင်းနှီးသောအဆင့်သို့ တက်ရောက်ခွင့်ရခဲ့သည်။
 လူဆိုတာ မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် အသက်ရှင်နေတာမဟုတ်ဘူးလို့
 ဘယ်သူပြောသလဲ။ မျှော်လင့်ချက်တို့ရဲ့ မနက်ဖြန်မှာ သူနှင့်သူမ...
 ကျွန်တော်နှင့်ကျွန်မ...။

အအအ

အခန်း (၁၇)

ဟုတ်မှန်သောစကားကို ကြားရသူအဖို့ ကောင်းသော်လည်း
 ပြောရသူအဖို့ စိုးရိမ်ရ၏။

Telling the truth does good to him who hears,
 harm to him who speak.

- “ဘာနေတာလဲ”
- “စာဖတ်နေတာလေ”
- “ဘာစာလဲ”
- “ဆေးစာပေါ့”

သိုင်းဝိုင်းတစ်ယောက် ဝက်သက်ပေါက်နေပြီ။ ဘယ်တုန်းက
 မှ အင်တာနက်ကိုသုံးဖို့ ဆန္ဒမရှိခဲ့သော်လည်း သူမက facebook၊
 viber သုံးသည်ဆိုသဖြင့် account ဖွင့်ကာ သူမနှင့် စကားပြော
 ခွင့်ရအောင် ကြိုးစားခဲ့သည်။

သူစိမ်းတစ်ယောက်သာ လုပ်ခဲ့လျှင် မင်းကွာ ဆရာဝန် တစ်ယောက်ဖြစ်ရဲ့နဲ့ ကလေးကုလားဟု ကဲ့ရဲ့ကောင်း ကဲ့ရဲ့မည် ဖြစ်သော်လည်း ကိုယ်တိုင်ကျတော့-

“စာကြမ်းပိုးလေးပေါ့...ခစ်...ခစ်”

“ကလေးမနော်...လူကြီးကို နောက်စရာလား”

“ခင်လို့နောက်တာပဲ...မနောက်ရဘူးလား...အဲဒါဆိုရင် လည်း မနောက်တော့ပါဘူး”

“ဟာ...ဟေ့...အဲလိုမဟုတ်ဘူးလေ”

သူမဘက်က ဝမ်းနည်းသည့်လေသံနှင့် ပြောတော့လည်း သူ မနေတတ်ချေ။ ခုတော့ သိုင်းဝိုင်းရဲ့ နေ့ရက်တို့သည် ကျောက်ရုပ် မဆန်တော့ဘဲ အသက်ဝင်လာခဲ့သည်။

ခါတိုင်း ကျော်ဝင်းမောင်နှင့် အမြဲတမ်း တတွဲတွဲရှိနေတာနဲ့ လူတွေက အတင်းအဖျင်း ဆိုကြသည်။ ယခုလို တစ်ယောက်စီ ခွဲနေ ကြပြန်တော့လည်း-

“ဘာတွေကောက်နေကြတာလဲ”

ဟုမေးပုံက ကိုယ်တွေက ဂျီပုန်းတွေလိုလို။ လူတွေလည်း အတော်ကိုခက်သည်။ ကိုယ့်ထမင်းကိုစားပြီး သူများအတင်းလည်း တုတ်ချင်သူများ ဖြစ်သည်။

“မင်း မကြိုက်ရင် ငါ ဘာမှမဝေဖန်တော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဆက်ဆံရေးကိုတော့ ငါ့ကို ပြောပြ...သိုင်းဝိုင်း ငါလည်း အကောင်းဆုံး အကြံပေးနိုင်တာပေါ့”

ဟု ဆိုလာသည်။

လေးလေးတော့ မသိသေး။ သိလျှင်တော့ ကျော်ဝင်းမောင်လို ခွဲပြည်အေး လေချိုသွေးတရားတွေ ဟောလိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။

“ဖုန်းခေါ်မယ်လေ...ရလား”

“အင်း”

သူ့ရဲ့တောင်းဆိုမှုကို သူမက ရှေးရှေးရှုရှု ခွင့်ပြုလေသည်။

“အခုဆို ရတီနဲ့ ဖုန်းမပြောဘဲ ဘယ်လိုမှကို အိပ်လို့မပျော် တာ”

“အမလေး...အဲဒါတော့ ပိုလွန်းတာပါနော်...အိပ်လို့မပျော် ဘူးဆိုပေမယ့် အိပ်ပျော်သွားတာပဲမဟုတ်လား။ စားလို့မဝင်ဘူး၊ ထမင်း ၃ နပ်ပဲ စားဖြစ်တယ်တဲ့...ဟွန်း”

“ဪ...တကယ်ပါဆို”

“ယုံပါဘူးနော်”

“ယုံအောင် ဘာလုပ်ပြရမလဲ”

“ဖားခုန်ခုန်ပြလေ ခစ်...ခစ်”

“ဟာ”

ဒီကောင်မလေးကတော့ တကယ်ပါပဲ။ သူ့ရဲ့ချစ်ခြင်းတရား တွေကို နည်းအမျိုးမျိုးနှင့် ခြုံယူနေတော့သလား။ သူမ ရယ်သံလေး တွေကို ချစ်သည်။ သူမရဲ့ ပြုံးသော မျက်နှာလေးကို ချစ်သည်။

တစ်နေ့ကုန်ထိုင်ပြီး တစ်မိမိမိကြည့်လျှင် တသိမ့်သိမ့်အချစ် တွဲ တိုး၍သာလာတော့သည်။ သိုင်းဝိုင်းဆိုတဲ့လူတစ်ယောက်က ခေါ်လေးဆိုတဲ့ သူမရဲ့အချစ်ပင်လယ်အောက်ကနေ ဘယ်လိုမှ ရုန်းထွက်၍မရ။ ရုန်းထွက်ဖို့ ကြိုးစား၍ မရနိုင်။

“တစ်ခုလောက် မေးကြည့်မယ်နော်”

“တစ်ခုမကဘူး...ဆယ်ခုမေး”

“အတည်မေးမို့”

“ဒီကလည်း အတည်ဖြေမလို့ပါနော်”

“ရတီမှာ ချစ်သူရည်းစား ရှိပြီလား”

သူ အရဲစွန့်မေးလိုက်သည်။ သူမထံမှ အသံတိတ်သွားသည်။ သူ့အသက်။ သူ့အရွယ်နှင့် အချိန်ကို ကြာရှည်ဆွဲမထားချင်။ ကိုယ့်တွေ့အရွယ်ကလည်း အစီကလီ ထုရမည့်အရွယ်မဟုတ်တော့

“ဟင်...ရတီမှာ ချစ်သူရှိနေပြီလား”

“ဘာ...ဘာလို့မေးတာလဲ”

“သူမထံမှ တိုးတိတ်စွာ ပြန်လည်မေးခွန်းထုတ်လာသည်။ သူ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။ သူမနှင့်ကိုယ့်ရဲ့တွေ့ဆုံချိန်ကိုက လက်ချိုးရေ၍ရသည်။

သူမတို့ရဲ့ပါတီမှာ တစ်ခေါက်၊ ပိုးဥရဲ့မွေးနေ့မှာတစ်ခေါက် နောက် လက်ဖက်ရည်အတူသောက်ခဲ့ကြသည်က တစ်ခေါက် နေပေါင်း တွေ့ဆုံခဲ့ချိန်က ၃ ခေါက်သာ။

ဒီကြားထဲမှာ ဖုန်းကတော့ မကြာခဏ ပြောဖြစ်ပါသည်။

“သိချင်လို့ပေါ့...ဟင်...ရှိပြီလား”

“ပြောမိရင် အသေသတ်...ဟင်း...ဟင်း”

“ဟာ...ဟေ့...ဟေ့”

သူမက ပြောပြီး ဖုန်းကို ချသွားသည်။ သူ မချင်မရဲခေါ်မှု ကျန်ခဲ့ရသည်။ သူ လိုင်းဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ သူမ ရှိနေသေးတာ

“စိတ်ဆိုးသွားတာလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။ သူမဘက်မှ မည်သည့်တုံ့ပြန်မှုမှ ရောက်လာသေးချေ။

“စိတ်မဆိုးဘူးဆိုရင် တစ်ခုခုပြန်ပြောကွာ”

“မိုး”

“မိုးဆိုတာက စိတ်မဆိုးဘူးလို့ပြောတာလား။ မပြောဘူးလို့ပြောတာလား”

သူမက ဘာမှပြန်မပြော။ လိုင်းပေါ်က ဆင်းသွားသည်။ နိုင် မထိုင်နိုင်စွာ ဖုန်းခေါ်တော့ ဖုန်းက စက်ပိတ်ထားပါသည်။

ရတီရယ်...ကိုယ့်ကို ရူးအောင်ပြုစားနေတာလား။ မင်းရဲ့ နည်းအရယ်တွေက ကိုယ့်အပေါ် ခါးခါးသီးသီး ဖြစ်မနေတာကို ခံယူ တွေ့ပါတယ်။

မျှော်လင့်နေတဲ့ ကိုယ့်ကို ဥပေက္ခာတွေတော့ မပေးပါနဲ့ကွာ။ နှိပ်ဘဝမှာ မင်းနဲ့တွေ့မှ အချစ်ဆိုတာ သီးပွင့်ရတာ။ ပထမဆုံးနဲ့ နောက်ဆုံးအကြိမ် ဖြစ်ချင်တယ်။

“ငါ ဖုန်းဆက်တာလည်း ဆက်လို့မရဘူး ကျော်ဝင်းမောင်။ ငါ့ကို စိတ်ဆိုးသွားတာများလား မသိဘူး”

နောက်ဆုံး ကျော်ဝင်းမောင်ကိုပဲ ရင်ဖွင့်မိတော့သည်။ ကျော်ဝင်းမောင်သည် သူ့ပြောပြသမျှကို ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေသည်။ ဘာမှတော့ ဝင်မပြောသေး။

“သူ ငါ့ကို လိုက်လိုက်လျော့လျော့တော့ ပြောနေတာ။ ဒါပေမဲ့ ဒါက သူလည်း ငါ့ကို စိတ်ဝင်စားနေလို့ဆိုတာ တစ်ထပ်မှတ်ယူလို့မရဘူးလေ။ Social ကောင်းတဲ့သူတိုင်းက ဒီလိုပဲဆိုတာ။”

“အဲဒီတော့”

“ဟာ...မသိလို့ မင်းကို မေးနေတာပေါ့ကွ”

“ငါကကော ဘယ်လိုလုပ်သိနိုင်မှာလဲ”

“ကျွတ်”

ဒီကောင် ဘုတောတောနေသလားဟူသော အကြည့်အကဲခတ်ကြည့်သော်လည်း ထိုသို့ဟုတ်ဟန်မတူ။ ကျော်ဝင်းက သည် ဘာအကြံဉာဏ်မှ မပေးသေးဘဲ ဘောလ်ပင်လေးကို ကစားနေသည်။

“ခက်တာက သူနဲ့ငါတွေ့ကြုံဆိုတာလည်း သိပ်မလွယ်ဘူး ငါက ဝန်ထမ်းဖြစ်နေတာက ဆိုးတယ်”

“ဒီထက် ဆိုးစရာရှိသေးတယ်”

“ဘာလဲ”

“မင်းကို တရုတ်ပြည်လွတ်ဖို့ နာမည်စာရင်းသွင်းထားတာ သိပြီးပြီလား”

“ဘာ”

“ဟော...ခုထက်ထိ မသိသေးဘူးလား။ မင်းတော့ အဲဒါဆေးရုံအုပ်ကြီးက တရုတ်ပြည်မှာလုပ်မယ့် workshop တစ်ခုမှာ မင်းတက်ဖို့အတွက် စာရင်းပေးထားတာ”

“အဲ...အဲဒါ ငါလည်း ဘာမှမသိရပါလား။ မင်းက ဘာ”

“မမှပြောတာလဲ...မသွားဘူး”

“မင်း ဘယ်တုန်းက လုပ်ငန်းခွင်နဲ့ပတ်သက်လို့ ငြင်းပယ်ခဲ့ဖူးလို့လဲ သိုင်းဝိုင်း...ဒါက ကိုယ်ရေးကိုယ်တာအလုပ် မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာအလုပ်မှာသာ မင်းမှာ လုပ်မယ်၊ မလုပ်ဘူး ဆုံးဖြတ်ခွင့်ရှိတာ။ အများနဲ့ စုပေါင်းလုပ်တဲ့အလုပ်မှာ အများရဲ့ဆန္ဒနဲ့ပဲ သွားရမယ်”

“မင်းက ငါ့ကို အမိန့်ပေးတာလား”

“ငါက အမိန့်ပေးတာမဟုတ်ဘူး။ မနေ့က အဲဒီကိစ္စပြောဖို့အတွက် မင်းကို ဖုန်းဆက်တာ အခါတစ်ရာမကဘူး။ လူကြီးမင်းနဲ့ ပတ်သက်နေတာ။ ဟော...ဒီနေ့ကျတော့လည်း အလုပ်ကိစ္စထက် မင်းရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စအတွက် ရှုပ်နေပြန်တယ်”

“.....”

“စောစောတုန်းက ဆရာမနော်အယ်လာ အကူအညီလာတောင်းတော့ မင်း ငြင်းပစ်တယ်။ ဘယ်တုန်းက မင်း ငြင်းဖူးလို့လဲ။ ဆရာဝန်ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့ မင်းရဲ့ ကြွေးကြော်မှုတွေ ဘယ်ပျောက်ကုန်တာလဲ။ မချစ်နဲ့၊ မကြိုက်နဲ့လို့ ငါ မတားပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ့အကန့်နဲ့သူတော့ မင်း ထားသင့်တယ်”

“.....”

“ငါ့မှာ အဲဒီလို မင်းကို အမိန့်ပေးခွင့် မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းမတစ်ယောက်အတွက်နဲ့ ကိုယ့်ရဲ့လုပ်ငန်းခွင်ကို ထိခိုက်စေတာမျိုးတော့ငါ ခွင့်မလွှတ်ချင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်း အကူအညီတောင်းတဲ့”

ကိစ္စကို ငါ ကူညီမယ်။ မင်း သူနဲ့ လူချင်းတွေပြီးမှ ချစ်စကား ကြိုက်စကားပြောပါ။ အချစ်ရေးကိစ္စဆိုတာ လွယ်မယောင်နဲ့ခင်တိမ်မယောင်နဲ့နက်တဲ့သဘော ရှိတယ်။ မင်း ကံကောင်းပါစေည့် ငါ ဆုတောင်းပေးပါဌာယ်”

ကျော်ဝင်းမောင်က သူ့စကားကို အဆုံးသတ်ကာ ဂျှဉ်းတုတ်ကို လက်ပေါ်တင်ပြီး ထွက်သွားသည်။ စိတ်ဆိုးတာလည်း ပျောက်သွားပုံမရပေ။

စိတ်ဆိုးချင်လည်း ဆိုးပစေတော့။ လူဆိုတာ အတ္တသမားပဲ။ ကိုယ့်ရဲ့ကိစ္စ အဆင်မပြေဘဲ အခြားသူရဲ့ကိစ္စအတွက် ခေါင်းထည့်မထားချင်တာက သဘာဝဆိုလျှင် မင်းရဲ့စိတ်ကို ပြောင်းသွားအောင် ဘယ်လိုအရာတွေက နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးပစ်သလဲ မေးလာခဲ့လျှင်တော့...။

၃၄၃၄

အခန်း (၁၈)

“စားစားသွားသွား ရတီရဲ့စိတ်နဲ့ပဲ ရှင်သန်နေရတာ။ ကိုယ်က ရတီကို ခွဲမရလောက်အောင် ချစ်နေပြီ ရတီရယ်” စစ်ပြဲများစွာကို အောင်နိုင်သော စစ်သူကြီးပင်လျှင် ချစ်သူ သို့ရောက်လျှင် ပီဘီ ကလေးငယ်အဖြစ် သေးသွားသည်တဲ့။ ဆိုလျှင် သူလိုလူအတွက်တော့ ပြောစရာမရှိနိုင်တော့။

“ရတီမှာ ချစ်သူမရှိသေးဘူးမလား”

“.....”

“ဟင်...ကိုယ့်ကို ဘာမှမပြောဘဲ ဒီတိုင်းတော့ ငြိမ်မနေပါ တစ်ခုခုတော့ ပြောပါဦး... ချစ်နိုင်ဘူး၊ မုန်းတယ် တစ်ခုခု”

ရတီသည် ဘာမှမပြောသေးဘဲ နှုတ်ခမ်းကို ခပ်ဖွဖွကိုက်ကာ မျက်လွှာချပြီး ငြိမ်သက်နေသည်။

ယနေ့တော့ အဖြူရောင်ဝတ်စုံလေးနှင့် စနိုးဝိုက်မင်းသမီးလေးလို ဖြူဖြူစင်စင်လေး လှပနေသည်။ ပခုံးထက်၌ ကွေ့ကွေ့ဝိုက်ဝိုက် ဖေးတင်နေသော ဆံနွယ်ခွေခွေလိပ်လိပ်လေးတို့သည် သွယ်လှသော ရတီမျက်နှာပေါက်လေးနှင့် လိုက်ဖက်သည်။

“ရတီက အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေးကို နှလုံးသားနဲ့ထက်ဦးနေတာနဲ့ ပိုပြီး စဉ်းစားတဲ့သူပါ အစ်ကို”

“အဲ...အဲဒီတော့”

“အစ်ကိုနဲ့ ရတီ ရှေ့ဆက်လို့ရမရဆိုတာ ရတီမှာထက် အစ်ကိုပေါ်မှာ ပိုပြီး မှုတည်ပါတယ်”

“ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ ရတီ”

ရတီရဲ့စကားကို နားမလည်သဖြင့် သူ ပြန်မေးလိုက်သည်။ ရတီက သူ့ကို လုံးဝမကြည့်ဘဲ လှမ်းမြင်နေရသည့် ပတ်ဝန်းကျင် မြင်ကွင်းတွေဆီ အကြည့်ပို့ထားသည်။

ခါတိုင်း အပြုံးပန်းတွေ ဝေဆာသလို ယနေ့မှာတော့ အထူးတည်ငြိမ်နေပြန်သည်။

ကျော်ဝင်းမောင်ရဲ့အကြံပေးချက်အတိုင်း ရတီနှင့် အပြင်မှာ ဆုံတွေ့ခွင့်ရရန် အချိန်ယူလိုက်ရသည်။ ကျော်ဝင်းမောင်က သူ့ထံ စိတ်အနည်းငယ်ခွိုးနေသော်လည်း ဂျူတီတော့ အစားဝင်ပေးပါသည်။

“ဆရာဝန်ဆိုတာ ရတီတို့မြန်မာနိုင်ငံမှာ လူတိုင်းကြိုက်ကြ

ရုဏ်ပုဒ်တစ်ခုပါ။ ငွေကြေးရှိသူတချို့ဆိုရင် ဆရာဝန်ဆိုတဲ့ ခုဒ်ပုဒ်ကို မက်မောပြီး သမီးရှင်ဘက်က စတင်ကမ်းလှမ်းတဲ့အထိ

“.....”

ဆိုလိုရင်းမရောက်သေးသဖြင့် သူ ဘာမှဝင်မပြောဘဲ သက်စွာ နားထောင်သည်။ ရတီနှုတ်ခမ်းထက်၌ သူ နားလည်ရ သောအပြုံးတစ်ပွင့် ပျက်ခနဲ ဖူးပွင့်လာကာ သူ့ကို ခပ်စိုက်စိုက် ခြည့်ပြီး-

“အဲဒီလို လူတိုင်းက မက်မောတဲ့ ဆရာဝန်ရုဏ်ပုဒ်ကို ရတီ တော့ မမက်ဘူး”

“ဟင်”

“အထင်မကြီးလို့ မဟုတ်ဘူးနော်...အထင်ကြီးတာကတော့ ဦးပါတယ်။ အကယ်၍ အစ်ကိုက အစိုးရဝန်ထမ်းတစ်ယောက် မဟုတ်ဘဲ ကိုယ်ပိုင်ဆေးခန်းထိုင်တာမျိုးဆို တစ်မျိုးပေါ့”

“အဲဒါက ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“ဆရာဝန်တစ်ယောက်ရဲ့မိန်းမတော့ ရတီမလုပ်ချင်တာ နဲ့ပဲ...အစ်ကို”

“ရတီ အဆင့်တွေ ကျော်နေပြီလို့ ကိုယ်ထင်တယ်။ တကယ်တမ်း ရတီပြောရမှာက အဲဒီစကား မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်က ချစ်တယ် ခြားထားတဲ့စကားအပေါ်မှာ လက်ခံမလား...စဉ်းစားမလား။ အဲဒါ အဓိကထားရမှာမဟုတ်လား”

“.....”

“ဆရာဝန်တစ်ယောက်က ဘာဖြစ်နေလို့လဲ...မြင့်မြတ်တဲ့ အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်နေတဲ့လူကို ရုတီက လက်မခံချင်ဘူးဆိုတော့”

“ဒေါသကြီးလှချည်လား အစ်ကို”

သူနှင့်ရုတီရဲ့အသွင်မှာ ပြောင်းသွားသည်။ ရုတီသည် သူ့လေးစားသော အလုပ်တစ်ခုကို မလေးစားနိုင်သူတစ်ယောက်ဆိုတာနှင့် သူ့စိတ်ထဲ ဘယ်လိုဖြစ်သွားသည်မသိ။

ချစ်တာတော့ တာနောယကွဘီလူး အာခံတွင်းထဲမှာ ထည့်ထားရလောက်အောင် ချစ်သည်။

“စဉ်းစားပါဦးမယ်ဆိုတဲ့စကားကိုပဲ လောလောဆယ် ရုတီ သုံးချင်ပါတယ်။ အစ်ကိုလည်း အစ်ကိုရဲ့စကားအပေါ် ပြန်လည် သုံးသပ်လို့ရတာပေါ့”

“ဘာလို့ ပြန်သုံးသပ်ရမှာလဲ ရုတီ...ချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့စကားကို မချစ်ပါဘူးလို့ ပြန်ဘွားခတ်ခွင့်ရှိလို့လား။ အဲဒီလို ဘယ်နည်းနဲ့ မလုပ်နိုင်ဘူး။ ရုတီလည်း စဉ်းစားပေးပါ။ ကိုယ် ရှေ့တစ်ပတ် အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ခရီးထွက်စရာရှိတယ်”

ရုတီက သူ့ဆုပ်ကိုင်ထားသောလက်ကို အသာခွာချကာ-

“ရုတီတို့ရဲ့ဆွေးနွေးပွဲ မအောင်မြင်ဘူးလို့ သတ်မှတ်ရတော့မှာပေါ့”

“ရုတီ”

ရုတီက သူ့ကို နှုတ်မဆက်ဘဲ ထွက်သွားလေသည်။ သောက်ထားတာတွေရှင်းပြီး သူ့ထွက်ခဲ့သော် ရုတီကို မတွေ့ရတော့ မမျှော်လင့်ဘဲ သူနှင့်ရုတီကြားမှာတင်းမာသော အခြေအနေ

တစ်ခု ဖြစ်သွားလေသည်။

လူတိုင်းက ဆရာဝန်တစ်ယောက်ရဲ့ချစ်သူ ဖြစ်ခွင့်ရချင်သည့် အချိန်မှာ ရုတီက ဆရာဝန်ရဲ့ဇနီး မလုပ်ချင်ပါဆိုတော့ မင်း သိပ်ကို တော်ပါတယ်ဟု ဂုဏ်ပြုပေးရမလား။ လေးစားပါတယ်ဆိုပြီး လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရမှာလား။

ညနေကျမကျ ကျော်ဝင်းမောင်ကို ဖုန်းဆက်ချိန်းလိုက်သည်။ အရက်တွေ သောက်နေတာမြင်လိုက်သောအခါ-

“မင်း အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ သိုင်းဝိုင်းရာ...ဒီမိန်းမနဲ့ တွေ့ကာတည်းက မင်း ပျက်စီးခဲ့တာ”

“ငါ အဲဒါတွေ မသိဘူး...ကျော်ဝင်းမောင်ရာ၊ ရုတီက ငါ့ကို ဆရာဝန်တစ်ယောက်မို့ လက်မခံနိုင်တာတဲ့...အေ...ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ...ငါ ဘာလုပ်ရမလဲကွာ”

“ဘာမှမလုပ်နဲ့...က...ကွာ”

“ခွပ်”

“လေးလေး”

“အန်ကယ်လ်”

“မ...ဘက်လိုက် မိုက်ဘက်ပါတယ်တဲ့...ပညာတွေသင်ထားရဲ့နဲ့ တွင်းတူးပြီး မိုက်တယ်ဆိုတာ မင်းလိုကောင်ပဲ...ထို့”

“တော်ပါတော့ အန်ကယ်လ်ရာ...ဒီချိန်မှာ ဒါတွေပြောနေလို့လည်း ဒီကောင် ဘာမှသိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

လေးလေးသည် ဆိုဖာထက်တွင် မူးပြနေသော တူဖြစ်သူကို ဆိုးရရုံနှင့် မကျေနပ်နိုင်ဘဲ တစ်ခုခု ထပ်လုပ်ချင်သည့်ပုံ။

ဘယ်တုန်းကမှ အရက်ကို အကြိုက်မသောက်ခဲ့သော သိုင်းဝိုင်းကတော့ လူစိတ်ပင်ပျောက်နေသည်။ ကျော်ဝင်းမောင် ချောမော့၍ခေါ်ကာ အခန်းတွင်းသို့ ပို့ပေးလိုက်သည်။

ထင်တာက အန်ကယ်လ် မရှိ၍ ဒီကောင် စိတ်ထင်တိုင်း သောင်းကျန်းနေသည်ဟု။ ယခုကျတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက် နိုင်တော့လောက်အောင်ပါလား။

“အဲဒါ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ မောင်ကျော်ဝင်းမောင်”

“ကျွန်တော်လည်း တားနိုင်သမျှ တားခဲ့တာပဲ အန်ကယ်လ်။ ဒါပေမဲ့ အခုချိန်မှာ ဒီကောင်က အဆိပ်တက်နေပြီ။ သူ့နဲ့ရတီလေး ကွဲအောင်ပြောတဲ့လူမှန်သမျှ သူ့နဲ့သူ ဖြစ်နေတော့တာ”

“သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့အခြေအနေက”

“အန်ကယ်လ်မြင်တဲ့အတိုင်းပဲလေ”

“တောက်...ငါ ဒီလောက် အတန်တန်တားနေရက်နဲ့ ဆက်ဖြစ်အောင် ပြန်ဆက်တယ်။ ခုလည်း သတင်းတစ်ခု ကြားခဲ့ရ တယ်။ ဒါတွေ ဒီကောင့်ကို ပြောပြရင်လည်း ငါတို့က လုပ်ကြံပြော တယ်ဖြစ်ဦးမယ်”

“ဘာသတင်းကြားခဲ့ရတာလဲ...အန်ကယ်လ်”

ဟု ကျော်ဝင်းမောင် မေးလိုက်သည်။

လူတွေ...လူတွေ...အချစ်နှင့် မတွေ့ခင်ကတော့ ဘာဖြစ် ညာဖြစ် အပြောကြီးခဲ့သမျှ ပထမဆုံးတွေ့တဲ့ အချစ်ကျမှ ကောင်း ကောင်းမကောင်းကောင်း အရက်သမားစကားနှင့်ပြောရလျှင် မူးရင် ပြီးရောဆိုသလို ဘာမှဝင်ပြော၍ မရပါလား။

ဒီထက် ဆက်ပြောလျှင်လည်း မကောင်းတော့။ သူလည်း ကိုယ့်နည်းတူ ပညာတတ်။ စဉ်းစားတွေးခေါ်ဉာဏ် ရှိတဲ့သူ။

အန်ကယ်လ်က ဒေါသမပြယ်သည့်မျက်နှာနှင့်-

“ဦးဘကျော်တို့ဆီမှာ ဦးကျော်နီမင်းဒင်က သိန်း ၂၅၀၀ ပေး ရမယ့်ကိစ္စလေ”

“ဗျာ...သိန်း ၂၅၀၀ ဟုတ်လား...အန်ကယ်လ်...အဲ... ဆဲဒီလောက်ထိ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အန်ကယ်လ် ဘယ်ကကြားခဲ့တာ လဲ”

“ဘယ်ကမှ ကြားခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီကိစ္စကို စီးပွားရေး လောကက လူတိုင်း မကြားချင်မှအဆုံး တစ်ဆင့်စကားတစ်ဆင့်နဲ့ နားထဲရောက်လာတာ။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးဆိုတော့ လောင်းကစားကိစ္စ ပဲပေါ့။ မင်းကတော့ မင်းနဲ့ ပတ်သက်မှုမရှိတော့ ဘယ်သိမလဲ။ ဦးဘကျော်ဆိုတဲ့လူကလည်း လောင်းကစားနဲ့ပတ်သက်ရင် နာမည် ကြီးတဲ့လူ...အချို့ကြီးမှ ကိုင်တဲ့သူ။ ဒီတော့ တွေ့ကြုံပြီပေါ့”

“ဒါတော့ထားပါ...ဒါပေမဲ့ ဒီပိုက်ဆံတွေကို”

ဘယ်လိုဆက်ကြမလဲဆိုတဲ့စကားကိုတော့ သူ ဆက်မမေး ဖြစ်တော့။ ဆင်ပိန်ကျွဲလောက်ဆိုပေမယ့် ယခုမှ နာလန်ပြန်ထူခါစ ဖြစ်သော ဦးကျော်နီမင်းဒင်တို့တွင် ဤငွေကိုဆပ်ရန် ဘယ်နည်းနှင့်မှ မဖြစ်နိုင်တာ သူ စဉ်းစားမိသလို စီးပွားရေးသမားတိုင်းကလည်း စဉ်းစားမိမည်။

“အင်း...ဒီလိုအဖေကို ရထားတဲ့ ရတီလေးလည်း ဝင်ကြွေး လို့ ပြောရမှာပေါ့ အန်ကယ်လ်”

“မင်းလေသံက ဒီကလေးမကို သနားတဲ့လေသံပေါက်နေ သလား မောင်ကျော်ဝင်းမောင်။ သနားတယ်ဆိုရင်တောင် သနား ကိုက်တဲ့သူမှ သနားရတာကွ။ သူ့ကိုယ်တိုင် သူ့အဖေနဲ့ ဝိုင်းတွေမှာ လိုက်ထိုင်နေတာ သနားစရာ ဘာရှိလို့လဲ။ ဒီလို သားအဖ နှစ်ယောက် ဖြုန်းသုံးပုံနဲ့ မိလီယန်နဲ့ ချမ်းသာတဲ့ သမက်ဖြစ်စေဦး တော့ ကုဋေရှစ်ဆယ် သူဌေးသားလိုပဲ ခွက်ဆွဲတောင်းရမှာက အသေချာပဲ မောင်ကျော်ဝင်းမောင်”

“ဗျာ...သူလည်း ကစားသမား...ဟုတ်လား အန်ကယ်လ်”
ကျော်ဝင်းမောင် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။

အခန်း (၁၉)

When money speaks the truth is silent.

ငွေကြေးစကားပြောသောအခါ သစ္စာတရားဟာ ဆိတ်ဆိတ် နေတယ်။

သိုင်းဝိုင်းသည် အားလုံး မထင်မှတ်ထားသော လုပ်ရပ်တစ်ခု ကို လုပ်ဆောင်လိုက်သည်။ သူ နိုင်ငံခြားသို့သွားစဉ်က ရတီလေးတို့ သားအဖ ရင်ဆိုင်နေရသော ပြဿနာကို မသိခဲ့။ ပြန်ရောက်လာ သည့်အခါမှ-

“ရတီတော့ သေသွားရင် ကောင်းမှာပဲ အစ်ကိုရယ်”

သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်ငိုရွိုက်ကာ ပြောလိုက်သောစကား ကြောင့် သူ ပြူးပြူးပျာပျာ ဖြစ်သွားသည်။

“ရတီ”

“ဒီမှာ ဘာတွေဖြစ်နေသလဲ...အစ်ကို သိလားဟင်”

“ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ...အစ်ကိုမရှိတဲ့အတောအတွင်းမှာ ရတီတို့ ဘာဖြစ်ကြတာလဲ။ အစ်ကို့ကို ခင်တယ်ဆိုရင် ပြောပြပါ။ ဒါမှ အစ်ကိုလည်း ကူညီနိုင်မှာပေါ့”

ဘာမှမသိသော သိုင်းဝိုင်းကတော့ ရတီလေးရဲ့ မာယာ ကျော့ကွင်းအောက် တိုးဝင်သွားမိလေသည်။

ဆရာဝန်ဆိုတာ စီးပွားရေးသမားတစ်ယောက်လောက် မက်မောစရာမရှိသော်လည်း သိုင်းဝိုင်းတွင် သူတို့သားအဖ၏ ပြဿနာကို ဖြေရှင်းပေးနိုင်လောက်သည့်အင်အားရှိကြောင်း ရတီ လေး စုံစမ်းသိရှိခဲ့ရသည်။

အစောပိုင်းကာလက သာမန်ဆရာဝန်တစ်ယောက်မို့ ခေါက် ပစ်ခဲ့ဖူး ဖြစ်သည်။ ယခုတော့ လိုအပ်သည့်နေရာတွင် အသုံးချ၍ ရနိုင်သဖြင့် အသုံးချရတော့မည်။

အချိန်ဆွဲ၍မဖြစ်။ အကြွေးရှင်က ဝမ်းတိမ်ပေးထားသည့် ကာလမှာ မကြာခင် ပြည့်တော့မည်။ ပြည့်လျှင် အိမ်ခြံမြေသာမက သူမဘဝပါ သိမ်းခံရမှာက သေချာသည်။

အဓိကက လူဖြစ်သည်။ ကိုယ်က လူတစ်ယောက်၏ အပိုင် သိမ်းစရာ အရပ်တစ်ရပ် မဖြစ်သေးသရွေ့ ကိုယ်က အရပ်များစွာ ကို ကစားခွင့်ရှိသေးသည်။

ကိုယ်သာ လွတ်မြောက်ခွင့်ရလျှင် မကြာခင် စီးပွားရေးသည် ပြန်လည်ထောင်မတ်နိုင်သည်။

သို့အတွက် မည်သူ့ကို အသုံးချ၍ရမည်နည်း။ ဦးနောက်က ကွန်ပျူတာနှင့် တွက်ချက်သလို လျှင်မြန်စွာ တွက်ချက်ကြည့်လိုက် သည်။

လတ်တလော တွဲနေသည့်လူအားလုံးက သူမတို့အကြောင်း သိနေ၍ ဝေးဝေးရှောင်နေကြသည်။ မည်သို့မှ အကူအညီတောင်း၍ မရ။

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ပိုးဥနှင့် ပြန်တွေ့တော့မှ-

“ကိုကြီးက စီးပွားရေးကို စိတ်မဝင်စားလို့သာ ဆရာဝန် လည်း လုပ်စရာလည်း မလိုဘူး။ တစ်သက်ထိုင်စားလို့ရတယ်”

သူပြောလိုက်တော့မှ သိုင်းဝိုင်းရဲ့ နောက်ခံ background ကို လေ့လာမိသည်။ မိဘမရှိ၍ အိုကေ။ ကိုယ်တွေကို ဝင်ရောက် နှောင့်ယှက်မည့်သူ မရှိ။

စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကို ဦးလေးဖြစ်သူက ဦးစီးနေသည်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ တူဖြစ်သူကိုတော့ တော်တော်ချစ်၍ အလိုလိုက်သည်ဆို တော့ မဆိုး။

ကိုယ်တွေကို အခက်အခဲ အကျပ်အတည်းကနေ လွတ်မြောက် အောင် လုပ်ပေးနိုင်မည့်သူဆိုတာ သေချာသည်။ အဘယ်ကြောင့် ထိုသို့ သေချာနေသလဲဆိုလျှင် သိုင်းဝိုင်း သူမအပေါ် စွဲစွဲလမ်းလမ်း ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကို ရိပ်မိနေသည်ကိုး။

လူကသာ ငယ်သည်။ အချစ်ရေးနှင့်ပတ်သက်လျှင် ဆရာ တစ်ဆူဖြစ်နေသဖြင့် ဘယ်ယောက်ျားက ဘယ်လိုအကြည့်နှင့်ကြည့် လဲ။ ဘယ်ယောက်ျားက ဘယ်လိုစိတ်ရှိသလဲဆိုတာ သိသည်။

ယခုတော့ သားကောင်က မုဆိုး၏ကျောကွင်းအတွင်းသို့ လိုလိုလားလား တိုးဝင်လာသည်။

“ဟင်္တော်...အစ်ကို ကူညီနိုင်တဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကို ရယ်...နောက်ပြီး တောင်းလည်းမတောင်းရက်ပါလူး”

သူ့ရင်ခွင်မှ ရုန်းထွက်ကာ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သိုင်းဝိုင်းက ရတီလေးရဲ့ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ကာ-

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ရတီ...ကိုယ် ကူညီနိုင်တယ်၊ မကူညီနိုင်ဘူးဆိုတာ ရတီ အခက်အခဲကို ပြောပြမှ ဆုံးဖြတ်လို့ ရနိုင်မှာမဟုတ်ဘူးလား”

ရတီက သူ့လက်နှစ်ဖက်မှ အတင်းရုန်းထွက်ကာ တစ်ဖက်သို့ တိုးသွားသည်။

ကမ်းစပ်နံဘေးတွင် ရပ်တန့်နေကြခြင်းမို့ လေအေးအေးက တဖြူးဖြူး တိုက်ခတ်နေသော်လည်း မအေးချမ်းနိုင်ပေ။

“ရတီ”

“.....”

သူ့ရဲ့ခေါ်သံကို ကြားသော်လည်း လှည့်မကြည့်သဖြင့် သူ မချင့်မရဲဖြစ်သွားကာ ရတီရှေ့ဘက်သို့ ရောက်သွားတော့-

“ဟင်”

တိတ်ဆိတ်စွာ အသံတိတ်မျက်ရည်များ ကျနေသောကြောင့် သူ ရင်တွေပူလောင်လာသည်။

သူ နှစ်သက်ခဲ့သော အပြုံးလေးတွေ၊ သွားတန်းလေးတွေကို

မတွေ့မမြင်ရတော့ဘဲ သူ မတွေ့မမြင်ချင်သည့် မျက်ရည်များ တွေ့ရသဖြင့် သူ ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ ရတီကို ကျုံးဖက် လိုက်သည်။

“ရတီ...အစ်ကို စိတ်တွေ အရမ်းပူလာပြီကွာ...ဘာဖြစ်တာလဲ။ အစ်ကိုကို ပြောပြပါ...ဒါမှ အစ်ကိုလည်း ဖြေရှင်းလို့ရမှာပေါ့”

“အစ်ကိုရယ်...အဟင်”

ရတီက အားကိုးရာတစ်ခုခုနယ် သူ့ကို တုံ့ပြန်ဖက်ကာ တစ်ကိုက် ငိုတော့သည်။ သူ့ရင်ခွင်၌ မျက်ရည်စများ စွန်းထင်းလာသည်။

သူ မရှိသည့်အတောအတွင်းမှာ ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ။ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့တာလဲ။ ရတီကို ဘယ်သူက...ဘယ်သူက မတော်တရားပြုခဲ့တာလဲ။ ဘွာ...လွဲပါစေ...ဖယ်ပါစေ။

“ရတီ”

“ဒီရဲ့အခက်အခဲကို မဖြေရှင်းနိုင်ခဲ့ရင် ရတီ မချစ်မနှစ်သက်ဘဲ သူနဲ့ တစ်သက်လုံး အတူနေရတော့မယ် အစ်ကို”

“ဘာ...ဘာပြောတယ်”

သူ ရတီရဲ့မျက်နှာကို ကပျာကယာ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ရတီကလည်း မျက်ရည်တွေ ပေပွနေသည့် မျက်နှာနှင့် သူ့ကို တုံ့ပြန်မော့ကြည့်ကာ-

“ဟုတ်တယ်...အစ်ကို...ဟုတ်တယ်”

“ဒါ...ဘာစကားလဲ”

“ရတီက မိန်းမသားပါ အစ်ကို...ကိုယ်ချစ်မြတ်နိုးတဲ့သူကို

သာ ကိုယ့်ရဲ့ဘဝကို ပေးအပ်ချင်တာပါ။ ကိုယ် မချစ်မနှစ်သက်တဲ့ သူ့ကို ဘဝမပြောနဲ့၊ အထိအတွေ့တောင် မပေးအပ်ချင်တဲ့သူပါ။

“ဒါ...ဒါဆို”

သူ့ရင်ခွင်တွင်း၌ လုံးလုံးလျားလျား ရောက်နေခြင်းထဲ သိုင်းဝိုင်း ပျော်ရွှင်စွာ ရတီကို ကျုံးဖက်လိုက်သည်။

ရတီက သူ့ကို တုံ့ပြန်ဖက်ကာ ရင်ခွင်တွင်း၌ မျက်နှာ အပ်ပြီး-

“ဒါပေမဲ့ ဒီရဲ့ပြဿနာကို မဖြေရှင်းနိုင်ရင်တော့”

“ပြဿနာ...ဒီရဲ့ပြဿနာကိုပဲ အစ်ကို သိချင်တာ။ ဘာ ပြဿနာမို့ ရတီက သူ့ကို လက်ထပ်ရမှာလဲ...အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ”

“ရတီတို့နဲ့ စပ်တူလုပ်တဲ့အလုပ်တစ်ခုမှာ ရတီတို့ အဖြစ် မကင်းလို့ သိန်းထောင်ပေါင်းများစွာ ဆုံးရှုံးခဲ့ရတယ် အစ်ကို... အဲဒီအတွက် အကြွေးကို ဆပ်နိုင်ရင်ဆပ်...မဆပ်နိုင်ရင် လူ... လူကိုလည်း”

“တောက်...ဒါ သက်သက်မဲ့ အနိုင်ကျင့်တာ”

သိုင်းဝိုင်း မခံမရပ်နိုင်အောင် ဒေါသဖြစ်သွားသည်။

ငွေကြေးမဆပ်နိုင်၍ လူသိမ်းတာပါဆိုတဲ့ မြေရှင်ပဒေသနာ ခေတ်ကော ချစ်တီးခေတ်ပါ ကုန်သွားပါပြီ။

ဘာလဲ...အဲဒီလူက ချစ်တီးလက်သစ်လား။

“ရတီ ဘာလုပ်ရမလဲ...ရတီ ဘာလုပ်ရမလဲ...စဉ်းစား မစဉ်းစားတတ်တော့ဘူး။ အစ်ကို့ကို ရတီ ချစ်တာက သန့်စင်တဲ့ ချစ်ခြင်းတရားနဲ့ပါ။ ဒါကြောင့် အစ်ကို့ကို ရင်ဖွင့်ပြရုံကလွဲပြီး ဖုတ်

ဘာအကူအညီမှ မယူနိုင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရတီရဲ့အချစ်ကို အရောင်လည်းမဆိုးနိုင်သလို တန်ဖိုးလည်း အဖြတ်မခံနိုင်ဘူး။ ရတီချစ်တာ အစ်ကိုရဲ့ဂုဏ်လည်း မဟုတ်ဘူး။ အစ်ကိုရဲ့အသိုင်းအဝိုင်းလည်း မဟုတ်ဘူး။ အစ်ကို့ကိုပဲ ချစ်တာ”

“ရတီရယ်”

ကျေနပ်ပီတိဖြစ်သည့်စိတ်ဖြင့် ရတီရဲ့မျက်နှာလေးကို အငမ်း မရ နမ်းမိသည်။ သူ နှစ်သက်ခဲ့သော ပါးပြင်လေးတွေ ပြုံးလိုက် တိုင်း ချစ်စရာကောင်းသော နှုတ်ခမ်းလေးတွေ...နောက် မျက်ခွံမို့မို့ လေးတွေ...

ယခုတော့ သားရွှေဥထမ်းကိန်း မြင်ရသလို အချစ်အတွက် အသက်ပေးဖို့မလိုပေမယ့် စည်းစိမ်တော့ ပေး၍ရနိုင်ပါသည်။

အအအ

အခန်း (၂၀)

“ဒါ...လုံးဝ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး သိုင်းဝိုင်း...မင်းက သူတို့ သားအဖအကြောင်း ဘာသိလို့ ကြားကနေ သူ့ရဲကောင်း ဝင်လုပ်ခင် တာလဲ။ ဒီမှာ ဘာတွေဖြစ်နေသလဲ အရင်မစုံစမ်းဘဲ ချက်ချင်းကြီး အဲဒီမိန်းကလေးစကားကို ယုံပြီး ပုံအပ်ပစ်တာတော့ မင်း လွန်လွန်း နေပြီ။ အသိဉာဏ် မရှိဘူးလား။ မစဉ်းစားတတ်ဘူးလား။”

“ကျွန်တော်လည်း မေးပါရစေဦး လေးလေး...ရတီမှာ ဘာ အပြစ်ရှိလို့ လေးလေးက အသားလွတ်မုန်းနေရတာလဲ”

“ဘာ...ဘာကွ”

သူ့ရဲ့မေးခွန်းက ဒီလောက်ထိ ဒေါသထွက်စရာမရှိပေမယ့် လေးလေးက ရှုမူရဲ့ရဲရဲဖြစ်သွားကာ-

“မင်းသာ ဒီရဲ့နာမည်ကို သယ်မလာခဲ့ရင် အဲဒီနာမည်တွေနဲ့ ငါ ပတ်သက်စရာ ဘာအကြောင်းမှမရှိဘူး။ မင်းက မစုံစမ်းခိုင်းခဲ့ ရင် ငါက သူတို့အကြောင်း သိနေစရာ ဘာမှမရှိဘူး။ ဘာအပြစ်ရှိ လို့လဲဆိုတာ ငါ ထပ်ပြောဖို့ လိုသေးသလား”

“ဒါပေမဲ့ အဲဒီရဲ့အပြစ်တွေကို ကျွန်တော် ခွင့်လွှတ်နိုင်တယ် လေးလေး...အိမ်ထောင်မကျခင် သူ့ရဲ့အတိတ်မှာ ဘာတွေရှိခဲ့ဖူးခဲ့ အိမ်ထောင်ကျပြီးသွားရင် ကျွန်တော်အရိပ်အောက်မှာ သူ အေးအေး ချမ်းချမ်းနေရင် ကျွန်တော် ကျေနပ်တယ်။ အဲဒီလို ရတီ မကောင်း ကြောင်း ဝေဖန်နေတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ကျွန်တော် ပေါင်းရမှာမဟုတ် ဘူး။ ကျွန်တော် ပေါင်းရမယ့်သူ...ကျွန်တော် ကျေနပ်ရင် ပြီးပြီ”

“ကဲကွာ...ပြီးချင်ဦး...ကဲကွာ”

“ခွပ်...ခွပ်...ခွပ်”

“မင်းက မွဲချင်တဲ့ခွေး ပြာပုံတိုးနေတဲ့ကောင်...စောင့်နေ... အဲဒီလို မင်း လုပ်ခွင့်ရမလားဆိုတာ”

“လေးလေး ကြိုက်သလိုတား...ဘယ်ဥပဒေနဲ့တားမလဲ။ တားပါ”

မျက်နှာမှာ လက်သီးဒဏ်ရာကြောင့် ညိုမည်းဖူးယောင်နေ တာတောင် သိုင်းဝိုင်း စိန်ခေါ်နေသေးသည်။

ယခုချိန်မှာ သူက အချစ်သူရဲကောင်းကြီး။ သူနှင့်ရတီရဲ့ဘဝ ကို ခွဲမည့်သူသည် သူ့ရဲ့ရန်သူ

အလုပ်မှာလည်း သူနှင့်ကျော်ဝင်းမောင် အဆင်မပြေတော့ ခေ။ ကျော်ဝင်းမောင်ဘက်က မပြေတာမဟုတ်ဘဲ သူက မပြေတာ

ဖြစ်သည်။

အစောပိုင်းက ကျော်ဝင်းမောင်က စဉ်းစဉ်းစားစားလုပ်ဖို့ ပြောသည်။

“ငါတို့တွေ မင်းသိထားတာထက် ပိုပြီးသိထားတယ် သူငယ်ချင်း...ဒါပေမဲ့ မင်း စိတ်ဆိုးမှာစိုးလို့ မပြောတော့ပါဘူး။ မိတ်ဆွေကောင်းဆိုတာ ကိုယ့်မိတ်ဆွေ ဒုက္ခဆင်းရဲထဲသို့ မရောက်အောင် ကူညီရမယ်ဆိုပေမယ့် အကူအညီမခံရင်တော့ အမှန်းမခံချင်တာ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူစိမ်းတွေအတွက်နဲ့ ကိုယ့်ဦးလေးအရင်းခေါက်ခေါက်ကိုတောင် ခံပြောနေပြီဆိုရင်တော့ မင်းကို ငါ လန့်သွားပြီ”

“အဲဒါတော့ မင်းရဲ့သဘောပဲလေ”

ထိုကာလသည် သူ လူမှန်းခံရများသောကာလ ဖြစ်သည်။ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေထဲမှလည်း သူ့ကို စဉ်းစဉ်းစားစားလုပ်ဖို့ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လာပြောကြသည်။

ဘယ်သူလာပြောပြော သူ လက်မခံ။

“အန်ကယ်လ်တို့...ဒီရဲ့အကူအညီကို အတင်းကျပ် တောင်းခံနေတာမဟုတ်ဘူး မောင်သိုင်းဝိုင်း...သမီးကို ဗန်းပြပြီး ချူစားနေတယ်လို့လည်း ဘယ်နည်းနဲ့မှ အပြောမခံနိုင်ဘူး”

ဦးကျော်နီမင်းဒင်က ခေါ်ပြောသည်။

“ကျွန်တော့်ချစ်သူရဲ့အခက်အခဲကို ကူညီဖြေရှင်းခွင့်ရလို့ ဝမ်းသာပါတယ် အန်ကယ်လ်...ကျွန်တော်နဲ့ရတီကို သဘောတူပေးတဲ့ အန်ကယ်လ်ကိုလည်း ကျွန်တော် ဘယ်လိုကျေးဇူးတင်ရမလဲကို မသိဘူး”

ဦးကျော်နီမင်းဒင်တို့ဘက်က ခိုင်သွားပြီ။ ယခုပုံအတိုင်းဆိုလျှင် သိုင်းဝိုင်း မကူညီမှာ မပူရတော့။ ကုပ်နှင့်ကော်ချလျှင်တောင် ပြန်တွယ်တက်ခဲ့မယ့်သူမျိုးဆိုတော့...

“နောက်တစ်ခု ပြောချင်တာက သမီးလေးရဲ့အိမ်ထောင်ရေး ဝေခွဲပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သမီး နှစ်သက်ကြည်ဖြူလို့ အန်ကယ်လ်က နှစ်သက်ကြည်ဖြူပေးခဲ့တာ။ သမီးက သဘောမတွေ့တော့ဘူးဆိုရင် အန်ကယ်လ်ကလည်း သမီးရဲ့ဆန္ဒအတိုင်းပဲ။ ငါတို့ရဲ့အကြွေးတွေကို ဦးဆပ်ပေးထားတဲ့သူပဲဆိုပြီး သမီးလေးကို ထိုးမပေးနိုင်တာတော့ အမှန်ပဲ”

“စိတ်ချပါ အန်ကယ်လ်...သမီးကိုမရလို့ ပိုက်ဆံပြန်တောင်းတယ်ဆိုတာ အောက်တန်းကျတဲ့လူတွေရဲ့အလုပ်ပါ။ ကျွန်တော်နဲ့ တော့မှာ ကွဲစရာအကြောင်းတရား ဘာမှမရှိပါဘူး။ ကံအကြောင်း မလှလို့ ကွဲခဲ့တယ်ဆိုရင်တောင် ကျွန်တော့်ရဲ့ကံကြောင့်လို့ မှတ်ယူမှာပါ”

သိုင်းဝိုင်းကတော့ ‘မ’စိတ်တွေမွန်နေ၍ ဘာဆိုဘာမှ မဦးစားနိုင်တော့ပေ။

အမွေကို ထိန်းသိမ်းပေးထားသော ဦးလေးကလည်း-

“အမွေထိန်းပေးထားရလို့ မင်းကိုပဲ အားလုံး လွှဲပေးရမယ်လို့ ဆိုလိုခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ ငါကတော့ အစ်ကိုနဲ့အစ်မ တည်ထောင်ခဲ့တဲ့ လုပ်ငန်းကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ အပျက်မခံနိုင်ဘူး။ မင်းကို ခွဲပေးဖို့”

အမွေတစ်ဝက်ကိုတော့ မပြည့်ပြည့်အောင် ငွေသားနဲ့ ဖြည့်ပေးမယ်”

“တောက်...တော်တော်မိုက်ရိုင်းလိုက်တာ”

“အဖေ အမေ ပေးခဲ့တဲ့အမွေတွေကို တိုးပွားအောင်လုပ်ဖို့ မပြောနဲ့...ပျက်စီးအောင် ထုခွဲချင်နေတာ အံ့ဩပါရဲ့”

ဆွေမျိုးတွေရဲ့အလယ်မှာ သူက ချဉ်ပတ်ဖြစ်သွားသည်။ ပြောချင်ရာပြော။ အဓိကက ကိုယ်ချစ်တဲ့သူနှင့် ပေါင်းရဖို့ဖြစ်သည်။

“အစ်ကိုရယ်...အစ်ကိုလိုလူကို ချစ်ခွင့်ရခဲ့လို့လေ ရတီ ဘယ်တော့မှ နောင်တ မရဘူးသိလား...မရှိအတူ ရှိအတူနေကြမယ် နော်”

“ဒါပေါ့...ရတီရဲ့၊ အစ်ကိုကလည်း ဟောဒီ ချစ်စရာ ကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ ဆုံခွင့်ရခဲ့လို့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ကံအကောင်း ဆုံးလူသားဖြစ်သွားပြီ”

“ဟင်း...ဟင်း”

ယခုတော့ သူမြင်ချင်တွေ့ချင်ခဲ့သည့် ရတီရဲ့အပြုံးအရယ်လေး ကို မြင်တွေ့ခွင့် ပြန်ရခဲ့ပြီ။

ယောက်ျားဆိုတဲ့လူတွေက ခက်တော့လည်း အခက်သား၊ ကိုယ့်ချစ်သူရဲ့ ပါးပြင်ပေါ်မှာ မျက်ရည်မြင်လျှင် တစ်ကမ္ဘာလုံးကို စိန်ခေါ်ထိုးသတ်ချင်သူ ဖြစ်သည်။

ဦးလေးက အမွေပြတ်ကြော်ငြာ ထည့်စရာမလိုဘဲ သူတို့ တူဝရီး ပြတ်တောက်သွားသည်။ လုပ်ငန်းနှင့်အိမ်ကို ဦးလေးသည် အထိအပွန်းမခံဘဲ ငွေသားတွေချည်း တစ်ဝက်တိတိ ခွဲပေးသည်။ ထိုပိုက်ဆံတွေထဲမှာ ရတီတို့သားအဖတွင် တင်ကျန်နေသော

အကြွေးအားလုံးကို ဆပ်ပေးခဲ့သည်။ ပိုသည့်ပိုက်ဆံတချို့ကို ဘဏ် တွင်အပ်ကာ ဟချို့တစ်ဝက်ကို ဦးကျော်နီမင်းဒင်၏လုပ်ငန်းတွင် ရယ်ရာဝင်ခဲ့သည်။

“ဘဏ်တိုးထက် လုပ်ငန်းခွင်မှာ ရင်းနှီးမြုပ်နှံထားတာက ကိုယ့်အတွက် ပိုပြီး တိုးပွားစေတယ်ကွ”

“စီးပွားရေးနဲ့ပတ်သက်ရင် ကျွန်တော်က ဘာမှနားမလည် ဘူး အန်ကယ်လ်ရဲ့...ဆေးကုတာလောက်သာ ဝါသနာပါတာ။ ဆွေကြီးနဲ့ပတ်သက်ရင် ခေါင်းရှုပ်မခံချင်တာတော့ အမှန်ပဲ”

“အစ်ကိုကလည်း ရတီဟစ်ယောက်လုံးရှိတာ...အစ်ကို ဘာခေါင်းရှုပ်ခံစရာလိုလို့လဲ။ ရတီတို့ လက်ထပ်ကြရင် အစ်ကိုက ဆေးကု...ရတီက အစ်ကိုရဲ့ငွေတွေကို တိုးပွားအောင် လုပ်ပေးမှာ ပေါ့”

“အဟမ်း...ဟမ်း”

ချစ်စဖွယ်ပြောတတ်လွန်းသော ရတီကို မချင့်မရဲစွာ သူ ခက်ဖို့ လက်ရွယ်လိုက်စဉ် ယောက္ခမလောင်းကြီး၏ ချောင်းဟန်သံ ကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက် ခပ်ခွာခွာဖြစ်သွားသည်။

“ကဲ...ကဲ...စကားပြောကြဦး။ အန်ကယ်လ်မိတ်ဆွေ ဘစ်ယောက်နဲ့ ဖုန်းပြောစရာရှိလို့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်ကယ်လ်”

ယောက္ခမကြီး အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားတာ သေချာကြည့် ဦးမှ ရတီဘက်သို့ လှည့်လိုက်တော့ ရတီက မျက်နှာရဲရဲဖြင့်-

“အစ်ကိုနော်...တော်တော်ကဲနေ...ဟွန့်”

“ချစ်တာကိုး...ရတီရဲ့”

“အိုး...ဟိုး...ဟိုး...ဆရာ...ဟိုမှာ ဒယ်ဒီ ပြန်ဆင်းလာ ပြီနော်”

“ဟင်”

ရတီစကားကြောင့် သူ့ လန့်သွားကာ အပေါ်ထပ်သို့ လှမ်း ကြည့်လိုက်သည်။ ဘယ်သူမှမတွေ့။

ရတီက သူ့ပုံစံကိုကြည့်ပြီး ကရော်ကရော် လုပ်နေသည်။ တော်တော်နောက်တံ့ ကောင်မလေး...ဘယ်ရမလဲ။

“အိုး...အစ်ကို”

သူ့ရဲ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ရတီ ဘာသံမှမထွက်နိုင်တော့။ အချစ် ဆိုတာ သောက်လေသောက်လေ ငတ်မပြေနိုင်သော ဆားငန်ရေလို ဆိုလျှင် သူကတော့ ရတီကို ဘယ်တော့မှ ချစ်၍ဝနိုင်မည်မဟုတ်။ သိပ်ချစ်တယ် ရတီရယ်...။

အခန်း (၂၀)

Blue eyes says 'love me or I die', black eyes says, 'love me or I kill'.

အပြာရောင်မျက်လုံးတွေက ပြောတယ်။ ငါ့ကို ချစ်ပါ။ မချစ် ခင် ငါ သေလိမ့်မယ်တဲ့။ အနက်ရောင်မျက်လုံးတွေက ပြောတယ်။ ငါ့ကို ချစ်ပါ။ မချစ်ရင် မင်းကို ငါ သတ်မယ်တဲ့။

* * *

အမှန်တရားတို့သည် ဘယ်တော့မှ အမြဲမမှန်နိုင်ဆိုတဲ့စကား ကို သူ မေ့လျော့နေခဲ့သည်။

တစ်သက်လုံး လိမ္မာနေခဲ့သမျှ ဆက်တိုက် မိုက်ရိုင်းနေခဲ့တာ တွေ၊ အမှားတွေ အမှားများစွာကို အပိစ္ဆာပုံးနေ၍ သူ မမြင်နိုင်ခဲ့။

“ငါ့ရဲ့ချစ်ခြင်းတွေ ပြုလဲ xxx အရှုံးသာပေးနေပြီပဲ *** ကျေနပ်နှစ်သိမ့်လို့ ယူပါ *** ဒီမှာ ငါ ကျရှုံးပြီ *** မင်းခြေရဲ့လ လက်နက်ချ အရှုံးသာပေးရင်း xxx ဘဝတစ်ခုလုံးကို သိမ်းကာ ယူလိုက်ပါxxx ငါ့ရဲ့ဘဝဟာ မင်းရဲ့အလိုတော်အတိုင်းxxx”

သူနှင့်ရတီ မကြာခင်မှာ လက်ထပ်တော့မည်။ ဒါက အိပ်မက်မဟုတ်ဘူး မေရယ်။

အားလုံးရဲ့ ကျည်ဖယ်ခြင်းကို ခံနေရသော်လည်း မမူပါ။ တစ်ခုလိုချင်ရင် တစ်ခုကို စွန့်လွှတ်ရတာ ဓမ္မတာပင်။ သူတို့တာဝန်လည်း အပို။ ရတီသည် သူနှင့်ပေါင်းမယ့်သူ။ ကိုယ်နှင့်ပေါင်းမယ့်သူနှင့် အဆင်ပြေလျှင် ပြီးပြီ။ နောက်ထပ် ဘာမှမလိုတော့။

ဒီနေ့ အော့ပံ့မို့ ဆေးရုံမသွား။ ရတီကလည်း ဒီနေ့ အလုပ်ကိစ္စ ရှိသေးတယ်ဟုဆိုသဖြင့် တွေ့၍မရ။

တိုက်ခန်းတွင်လည်း တစ်ယောက်တည်း ပျင်းနေသည်။ စာလည်း မဖတ်ချင်။

လေးလေးနှင့် အမွေခွဲပြီးသည့်အခါ သူ့တွင် ငွေသားကလွဲ၍ နေ့စရာ ဘာမှမရှိတော့။ အစက တိုက်ခန်းတစ်ခန်းဝယ်ဖို့ စဉ်းစားထားသော်လည်း-

“မောင်ရင်က မကြာခင် အန်ကယ့်လ်သမီးနဲ့ လက်ထပ်တော့မှာဆိုတော့ ပိုက်ဆံကုန်အောင် မဝယ်ပါနဲ့။ မင်းတို့လက်ထပ်ရင် အန်ကယ့်လ် သမီးတော့ မထည့်နိုင်ဘူး။ သမက်အိမ်တက်လုပ်ပေါ့ကွာ...ဒီလူနဲ့လူလူ ဘာအားနာစရာရှိလို့လဲ။ တိုက်ခန်းဝယ်မယ့်အစား အန်ကယ့်လ်လုပ်ငန်းမှာ share ထားရင် မင်းအတွက်လည်း

“...မျိုးများတာပေါ့”

ဟု ရှင်းပြသည်။

အမှန်တိုင်းဆိုရပါမူ လက်ထပ်ပြီးလျှင် ဘယ်လိုအိမ်နှင့်ပဲ ရနေရ ကိုယ့်လင်ကိုယ့်မယား နှစ်ယောက်တည်းသာ နေချင်သည်။

ရတီက-

“ရတီတို့မှာ ပြေးကြည့်မှ ဒီသားအဖနှစ်ယောက်ပဲရှိတာ။ အိမ်ခွဲပြီးတော့ လိုက်မနေပါရစေနဲ့ အစ်ကိုရယ်...နော်”

ဟု တစ်ချက်ခေါင်းငွေ့ပြောလိုက်တော့ ဒီကောင်က ခေါင်းညိတ်ပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။

ပျင်းပျင်းရှိတာနှင့် မြို့ထဲ တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာခဲ့သည်။ တစ်ယောက်တည်းမှ တစ်ယောက်တည်းရယ်ပါ။ အရင်တုန်းကဆိုလျှင် သူနှင့်ကျော်ဝင်းမောင် တတွဲတွဲရှိခဲ့သလောက် ယခုတော့ အနီးမဆက်တော့သလို ကျော်ဝင်းမောင်လည်း သူ့ကို ဆက်သွယ်မလာ။

ဒိုင်းမွန်းပလာစာသို့ ရောက်ခဲ့သည်။ ဟိုပစ္စည်းကြည့်လိုက် ဒီပစ္စည်းကြည့်လိုက်နှင့် အချိန်ဖြုန်းခြင်းသက်သက်။ နောက်တော့ ရွှေဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့အရောက် သူနှင့်ရတီအတွက် အမှတ်တရ ဘာပစ္စည်းမှ မဝယ်ခဲ့တာ သတိရ၏။

ထို့ကြောင့် ရတီအတွက် ဆွဲကြိုးဖြစ်စေ၊ လက်စွပ်ဖြစ်စေ ဝယ်ရန် ရွှေဆိုင်အတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည်။ လက်စွပ်ကကျတော့ လက်မှန်းသိမှ ဖြစ်သည်။ သူက ရတီကို အံ့သြသွားအောင် လုပ်ချင်

တာခို့ နောက်တစ်ခေါက်တော့ မလာချင်။
 ထို့ကြောင့် ဆွဲကြိုးဘက်ကြည့်သည်။ အသည်းပုံလော့ခက်ထဲ
 နှင့် ပလက်တီနမ်ဆွဲကြိုးကို မျက်လုံးထဲတွင် ပြေးမြင်သည်။
 ယခုခေတ်တွင် ဝါဝါထိန်ထိန်ဖြစ်သော ရွှေထက် ပလက်တီ
 နမ်လိုပစ္စည်းမျိုး၊ ဖန်စီလိုပစ္စည်းမျိုးသာ လူဝတ်များ၏။
 “ဒါလေးယူမယ် ညီမ”
 “ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကို”
 ဆိုင်က ကောင်မလေး ထုပ်ပိုးပေးသည့် ဘူးလေးကို
 ဘောင်းဘီအိတ်ကပ်ထဲ တယုတယ ထည့်လိုက်သည်။
 အင်း...ဟုတ်ပြီ။
 ဒီနေ့ ရတီကို surprise လုပ်ရမည်။ ညနေဘက်တွင် နှုတ်
 တိုက်ခန်းထဲ၌ ရတီ အံ့ဩဝမ်းသာသွားအောင် နှစ်ကိုယ်တူပွဲလေး
 တစ်ပွဲလုပ်ရမည်။
 ပျော်ရွှင်ကြည်နူးသော အတွေးတွေနှင့် လိုအပ်သည့်ပစ္စည်း
 များ ဝယ်လိုက်သည်။
 မိန်းကလေးဆိုတာ သူတို့အပေါ် ချစ်သူက လေးလေးနက်နက်
 ထားကာ ဂရုတစိုက် ဆက်ဆံလျှင် လွန်စွာ ကြည်နူးတတ်သည်တဲ့။
 “ဟာ...ဟေ့ကောင် သိုင်းဝိုင်း”
 “ဟင်”
 ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ဟိုပစ္စည်း ဝယ်လိုက်၊ ဒီပစ္စည်း
 ဝယ်လိုက်ရှိနေစဉ် ကိုယ်၌မှ လူတစ်ယောက် ပခုံးပုတ်ခေါ်လိုက်
 သဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ငါ နန္ဒလေ မှတ်မိလား”
 “ဪ...နန္ဒ...မှတ်မိပြီ...မင်း ဘယ်လာတာလဲ”
 နန္ဒက သူတို့နှင့် တစ်ပတ်တည်းဖြစ်သော်လည်း အလုပ်မဝင်။
 ကျောင်းပြီးတာနှင့် နိုင်ငံခြားထွက်သွားသည်။ ဆေးပညာနှင့်
 သက်ဆိုင်သည့်ဘွဲ့တွေ ထပ်ယူသည်ဟု ကြားသည်။
 ဒီကိုပြန်ရောက်နေတာတော့ မသိသေး။ ရောက်တာကြာသေး
 ခဲ့မရ။ အကယ်၍ အခြားသော ငယ်သူငယ်ချင်းတွေနှင့်တွေ့လျှင်
 သူ့ကို ယခုလို လာရောက်နှုတ်ဆက်မည်မဟုတ်။
 နန္ဒက သူဝယ်နေသောပစ္စည်းကို ငုံ့ကြည့်ကာ-
 “ဟာ...ဝယ်လှချည်လား...ဘာလဲ...မင်း အိမ်ထောင်ကျ
 နေပြီပေါ့...ဟုတ်လား”
 “ကျတော့မယ်ဆိုပါတော့ကွာ”
 “မင်းနဲ့ငါ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောချင်တယ်။ အချိန်
 ခဏတယ်မဟုတ်လား...ငါတို့ ဆိုင်တစ်ဆိုင်သွားကြရအောင်လေ”
 သူ့လက်က နာရီကို တစ်ချက် ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ သူ
 ချေးဝယ်ပြီးသွားလျှင် အချိန်တွေ အများကြီးကို တစ်ယောက်တည်း
 ခြတ်သန်းရမည်။
 တစ်ယောက်တည်းနေရတာ ကြာလာတော့ လူလည်းပျင်းလာ
 သည်။
 “အိုကေ...ဒါဆို ငါ ပစ္စည်းတွေကို ရှင်းလိုက်ဦးမယ်”
 ပစ္စည်းတွေ ကောင်တာတွင် ငွေချေပြီးတော့ သူနှင့်နန္ဒ လူဝင်
 လေ့ထွက်များသောဆိုင်သို့ မဝင်ဘဲ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သော

ဆိုင်ကြီးကို ရွေးလိုက်သည်။

လူဝင်လူထွက်များလျှင် သူ့အတွက် အဆင်မပြေ။ ဘယ်သူမှလည်း သူ့ကို ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် နှုတ်ဆက်ကြမှာမဟုတ်သလို သူကလည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် နှုတ်ဆက်ချင်ကြပါစားသောက်ဆိုင်မျိုးကျတော့ အစည်းအဝေးတွေ၊ တွေ့ဆုံတွေ့လုပ်မှ လာရောက်စားသောက်ကြတာမျိုး။ နောက် နှစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် ချစ်စကားပြောချင်ကြသူမျိုး။

အပြင်ဘက်မှာ ရိုးရိုးစားပွဲဝိုင်းတွေရှိသလို အတွင်းဘက်မှာလည်း သီးသန့်ဝိုင်းတွေရှိတာမို့-

“အထဲပဲသွားရအောင်”

“ရပါတယ်”

နှစ်ယောက်သား သီးသန့်ဝိုင်းသို့ လာခဲ့သည်။ ဝိတ်တာလေးကို စားချင်တာတွေမှာပြီး-

“မင်း ကျော်ဝင်းမောင်နဲ့ တွေ့သေးလား”

“နီး...မတွေ့ရသေးဘူး။ မြမြလှိုင်တို့ပြောတာ မင်းနဲ့ ကျော်ဝင်းမောင် ဆေးရုံတစ်ခုတည်းပဲဆို...ဒီကောင်ကော ဘယ်လိုလဲ...အချစ်ရေး အိုကေလား။ မင်းကော မကြာခင် ယူတော့မှာဆိုတော့ ဘယ်သူလဲ”

“မင်း မသိပါဘူး။ ဒီမှာ မင်းရှိသေးတယ်ဆိုရင် သေချာပေါက်ဖိတ်မှာပေါ့။ နေပါဦး...မင်း ပြန်ရောက်နေတာတောင် မသိရပါလား။ အလည်လား...ပြန်သွားရမှာလား”

“ပြန်သွားရမှာ...ငါ့ဖားသားကြီးက ဒီမှာ ကိုယ်ပိုင်ဆေးရုံ

ဆိုင်တကာလေ။ ငါက သိပ်စိတ်မဝင်စားလို့...ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်ပြန်ဝင်ဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

“ဪ...”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ် ပြန်ပြောကြသည်။ နန္ဒ မြန်မာနိုင်ငံတွင် မနေချင်သည့် အကြောင်းတရားတစ်ရပ်ဖြစ်သည်။

သူတို့ကျောင်းတက်တုန်းက နန္ဒတွင် သူငယ်ချင်းမကလေးစားမကျသော ကောင်မလေးတစ်ယောက် ရှိဖူးသည်။

ထိုကောင်မလေးသည် ပညာရေးတက္ကသိုလ်မှ နောက်ဆုံးနှစ်ကျောင်းသူ ဖြစ်၏။ ထိုကောင်မလေးဆီ နန္ဒသွားတိုင်း သူတို့အနံ့လန့်ကန့်လန့် ပါသွားတတ်သည်။

နန္ဒက သူ့အပေါ် ကောင်မလေးက လိုက်လိုက်လျှောလျှောရှိတာကို စိတ်ကြီးဝင်နေသည်။ ငါ့ခြံထဲကကြက် ဘယ်ချိန်ချက်စား ရသည့်ပုံစံနှင့် ကောင်မလေးကို propose မလုပ်။

ဒီကြားထဲ တခြားသော မိန်းကလေးတွေကို အီလိုက်သည်။ နန္ဒနှင့် ကောင်မလေးက ကျောင်းပြီးပြီးချင်း မိဘတွေ သဘောတူညီညီ ဝိုင်းကြီးနှင့် အကြောင်းပါသောအခါ နန္ဒ ဟတ်ကော့ကြီးတွေ့နေခဲ့သည်။

သူ့ကိုယ်သူလည်း လက်နှေးလို့ ခွက်ဆေးရတာဟု ပြောကျွေးဆုံးတော့။

“မင်းကော”

“အချစ်ရေးလား...အေးဆေးပေါ့ကွာ”

“ခွက်ဆေးချင်ပြန်ပြီထင်တယ်”

“အဲမယ်...ပြောအားရှိနေလိုက်တာ။ မင်းကို လာကြိုက်တဲ့ ကောင်မလေးက မျက်စိလည်လမ်းမှားတာပဲနေမှာ”

“ဟား...ဟား...ဟား”

နန္ဒက သူ့ရဲ့စကားကို သူ သဘောကျစွာ တဟားဟား ရယ်လေသည်။ သူကတော့ လိုက်မရယ်ဖြစ်ခဲ့။ တစ်စုံတစ်ရာကို အာရုံစိုက်၍ မျက်မှောင်ကုတ်ကာ နားထောင်နေချင်ရယ်ပါ။

“ဟေ့ကောင်...ဒါ...ဘယ်လဲ”

“မင်း ခဏနေဦး...ငါ ခုပဲပြန်လာမယ်”

အခန်း (၂၂)

သူ့ရဲ့လက်ကို သူ မယုံနိုင်စွာ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ သွေးစွန်း နေသောလက်...။

သူ့ရဲ့ခြေရင်းတွင် ပျော့ခွေစွာ လဲကျနေသည့် လူရွယ် တစ်ယောက်။

“အား”

တစ်စုံတစ်ယောက်၏ စူးရှသောအော်သံ။ သူ အသက်နှင့် ဆပ်တူ ချစ်ခဲ့ရသည့်ချစ်သူ။

ထိုချစ်သူက ဤသူ့စိမ်းယောကျ်ားတစ်ယောက်နှင့် ဤ သျှိုဝှက်ခန်းထဲတွင် ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်နေခဲ့သည့် ခရာသံတွေ... သူ့သံတွေ...။

သူ ယောင်ယမ်း၍ နားသို့ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်လိုက်သည်။ လူ့အသက်ကို ကယ်ခဲ့သော ဆရာဝန်တစ်ယောက်၏လက်တွေ သွေးစွန်းခဲ့ပြီ။

“အမလေး...ကယ်ကြပါဦး...ကျွန်မချစ်သူ...ကျွန်မချစ်သူကို ဟောဒီလူ သတ်လို့”

“တိတ်စမ်း...မင်း...မင်း... လျှာနှစ်ခွနဲ့ မြေဟောက်မ”

“သူငယ်ချင်း...စိတ်ထိန်း...စိတ်ထိန်း...မင်း လက်လှန်မယ်နော်”

ခဏဆိုပြီး ထွက်သွားပြီး မကြာခင် တစ်ဖက်ခန်းမှ တပုန်းပုန်း တဒိုင်းဒိုင်းနှင့် ထုနှက်သံ၊ ရိုက်နှက်သံတွေကြောင့် နန အပြေးအလွှားရောက်လာတော့ ဖြစ်ပြီးသွားခဲ့ပြီ။

သိုင်းပိုင်း၏ခြေရင်းတွင် ပုလင်းတစ်ခုကို ထက်ပိုင်းချိုးကာ ထိုပုလင်းပိုင်းဖြင့် လူရွယ်အား ထိုးနှက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

“မိန်းမယုတ်မ”

“ကျွန်မချစ်သူ တစ်ခုခုဖြစ်လို့ကတော့ ရှင့်ကို ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်ဘူး”

“ငါကလည်း မင်းလို မိန်းမယုတ်မကို ကမ္ဘာကြေရင်တောင် ဥဒါန်းမကြေဘူးကွ...ထို့...ရွံ့စရာကောင်းတဲ့ ကောင်မ”

စားသောက်ဆိုင်မှ ဖုန်းဆက်လိုက်၍ မကြာခင် ရဲများရောက်လာခဲ့သည်။ ရဲမှ ဖမ်းချုပ်ထားသည့်ကြားမှ သိုင်းပိုင်း ရုတီလေးကို အော်ဟစ်မဆုံး ဆဲဆိုမဆုံးတော့။

ဘယ်လိုလဲ...သူ့ကို ချစ်လှချည်ရဲ့၊ ကြိုက်လှချည်ရဲ့ဆိုတဲ့ မိန်းမက သူ မဟုတ်သော သူစိမ်းတစ်ယောက်နှင့်...

ဟာကွာ...။

ဒီနေ့ တစ်မနက်လုံး သူ့မှာ စိတ်ကူးနှင့် ဘယ်လောက်တောင်

ပျော်မြူးခဲ့ရသလဲ။ သူမကို အံ့သြသွားအောင် လုပ်ပြချင်ခဲ့သည်။ သူ့ရဲ့စိတ်ကူး၊ သူ့ရဲ့ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေအားလုံး...အားလုံးသည် အဒင်္ဂအတွင်းမှာ မီးလောင်တိုက်သွင်းခံလိုက်ရသည်။

သူ့ကိုယ်တိုင် လူမပြောနှင့်၊ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိတ်တစ်ကောင်ကိုတောင် ထိခိုက်နာကျင်အောင် မလုပ်ခဲ့ဘဲ သူမကြောင့်...

“မိန်းမတစ်ယောက်ကြောင့် မဘက်လိုက်ပြီး မိုက်ဘက်ပါနေတာ...မင်း နောင်တ ကောင်းကောင်းရမယ်”

“ငါတို့က မင်းကောင်းဖို့အတွက် ပြောနေတာ။ ဒါပေမဲ့ မင်း နားဘာပဲ အဖတ်တင်တယ်။ မင်း ဒီသားအဖနှစ်ယောက်အကြောင်း ဘာသိလဲ”

“အား”

သူ ကံကြီးထိုက်ခဲ့ပြီလား။ ဦးလေးအရင်းခေါက်ခေါက်ကို ကောင် မိန်းမတစ်ယောက်နှင့်ပတ်သက်၍ စိန်ခေါ်ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့သူ။

မင်းပပ်မှလည်း နည်းအမျိုးမျိုးနှင့် ဇော်ကားခဲ့သည်။

သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ စေတနာတွေကိုလည်း ပျက်ရယ်ပြုခဲ့သည်။

“ကျွန်မချစ်သူ”

ဆိုတဲ့စကားက သူ့ကိုပြောရမယ့်စကားဖြစ်ရက်နှင့် ဘာလို့ အခြားတစ်ယောက်က သူမရဲ့ချစ်သူ ဖြစ်ခဲ့ရတာလဲ။

သွားပြီ...သူ အမှားကြီးမှားသွားခဲ့ပြီ။

ဘယ်တုန်းကမှ အိပ်မက် ဘင် ထည့်မမက်ခဲ့ဖူးဘဲ သူက ခန်းသို့ ရောက်နေသည်။ အချုပ်ခံနေရသည်။ ဘယ်သူမှ သူ့ကို

ဘာမှ ကြည့်ကြ။

ဦးလေးနှင့်ဆွေမျိုးများကတော့ ထားပါ။ သူ့ရဲ့လုပ်ရပ်အတော်လွန်လွန်းခဲ့သည်ကိုး။

ဒါပေမဲ့ သူမနှင့် သူမရဲ့အဖေ...သူတို့က ဘာလို့ရောက်မလာခဲ့တာလဲ။ မယုံကြည်ပေမယ့် ယုံကြည်ချင်စရာကောင်းသော အလိမ်အညာစကားတွေနှင့် ဘာကြောင့် လာရောက်မနှစ်သိမ့်တော့တာလဲ။

ကိုယ့်ကို ချစ်တယ်လို့ အဖြေပေးထားပြီး အခြားတစ်ယောက်ကို ကျွန်မချစ်သူ ဟု သူ နှစ်သက်ခဲ့သော နှုတ်ခမ်းပါးတွေထုပြောထွက်ခဲ့သည်။

သူ ယောက်ယက်ခတ်သောအတွေးတွေနှင့် အချုပ်ခန်းထောင့်တွင် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေခဲ့သည်။ နန္ဒကတော့ ရဲစခန်းထိ လိုက်မလာခဲ့။

အင်းပေါ့လေ...လူရဲ့အတ္တပေကိုး။ ကိုယ်နှင့် လုံးဝ မသက်ဆိုင်ဘဲ ဘယ်သူက ရဲစခန်းတို့...အချုပ်ခန်းတို့လိုနေရာမျိုးကို လာချင်ပါ့မလဲ...။

သို့သော် သူ မမျှော်လင့်ထားသောသူက သူ့ကို လာရောက်တွေ့ဆုံသည်။

ကျော်ဝင်းမောင်...။

“နန္ဒ ဖုန်းဆက်ပြောလို့ ငါ လာခဲ့တာ”

“ငါ...ငါ့အကြောင်းတွေကို လေးလေး သိသွားပြီလား ကျော်ဝင်းမောင်”

သူ သိချင်တာကိုပဲ အလောတကော မေးလိုက်သည်။

ကျော်ဝင်းမောင်က သူ့မျက်နှာတည့်တည့်ကို မကြည့်ဘဲ ခေါင်းညိတ်သည်။

သူ ဟာခနဲဖြစ်ကာ တံတိုင်းတွေကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ထားမိသည်။

“အတော်ဒေါသဖြစ်နေတယ်...ပညာတွေတတ်...စဉ်းစားဉာဏ်တွေရှိရက်နဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် ကိုယ့်ဂုဏ်သိက္ခာတွေကို ကျဆင်းစေခဲ့တဲ့ မင်းကို တော်တော် စိတ်တိုနေတာတော့ အမှန်ပဲ”

“.....”

“အဲဒီကိစ္စကို မင်းပဲ ခုမှသိတယ်ပေါ့”

ကျော်ဝင်းမောင်ရဲ့ ဆိုလိုရင်းကို သူသိကာ ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။

သူ့အပြင် နောက်ထပ် သူမမှာ ရည်းစားတွေရှိနေတာကို သူကလွဲလျှင် အားလုံးက သိနေတာတဲ့လား။

“ရတီဘဝမှာလေ အစ်ကိုက အချစ်ဦး...အချစ်ဆုံး”

ဆိုတဲ့စကားလုံးတွေက လျှာဖျားကလာတဲ့ ပေါ့ပျက်ပျက်စကားလုံးတွေပေါ့။ ပိုက်ဆံမပေးရတိုင်း ဖောဖောသီသီ ထွက်ကျလာတဲ့ စကားလုံးတိုင်းက အလိမ်အညာတွေပေါ့။

“သူတို့သားအဖနှစ်ယောက် တဒင်္ဂ ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ အခက်အခဲတွေက မင်းကို အသုံးချခဲ့တာဆိုတာတော့ အထူးပြောစရာမလိုဘာ့ပါဘူးနော်။ နောက်ထပ် မင်း ရင်ဆိုင်ရမှာက ခုကိစ္စပဲ။ သူတို့ခင်း ထောင်ကျအောင် အမှုလုပ်တော့မယ်...အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်

မလဲ”

“ဘာ...ဘာကွ”

သူ ဆတ်ဆတ်ထိမခံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

သူ့အဖြစ်က မိအေးနှစ်ခါနာရသည့်အဖြစ်။ ကိုယ့်ဆီပိုက်ဆံ သိန်းထောင်ပေါင်းများစွာကို အလကားသက်သက် ယူထားရုံမက ထောင်မကျကျအောင် လုပ်မည်ဆိုတာကတော့...

“တောက်...မိုက်ရိုင်းလိုက်တာ...ထို”

“အေး...ခုချိန်မှာ မင်း လုပ်နိုင်တာက အဲဒီလိုရေရွတ်နှိုသံတိုင်နဲ့ခေါင်း ဆောင့်ဖို့ပဲရှိတော့တယ်။ သူတို့ကတော့ မင်း ထောင်မကျကျအောင်လုပ်ဖို့ အကောင်းဆုံး အတော်ဆုံး ရှေ့နေဗွေငှားနေပြီ”

“ငါ့ပိုက်ဆံတွေကို ကြိုက်သလောက်သုံးပြီးတော့ ငါ့ကို”

“အဲဒါတွေ မင်း ထည့်ပြောမနေနဲ့တော့ သိုင်းဝိုင်း။ အဲဒီလို ငွေကြေးတွေပေးထားတဲ့ အထောက်အထားလက်မှတ် မင်းမှာ ဘာရှိသလဲ။ တရားဥပဒေမှာ လက်မှတ်ထိုးပေးထားတဲ့ငွေမဟုတ်ရင် မေတ္တာနဲ့ပေးတဲ့ငွေဖြစ်ပြီး တရားဥပဒေနဲ့ အကျူးမဝင်ဘူး။ လိမ်လည်မှုနဲ့ တရားစွဲရင် သူတို့သားအဖကလည်း မင်းကို အသေဖျက်မှုနဲ့ တရားပြန်စွဲလိမ့်မယ်”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ်...နောက်ထပ် သူတို့လုပ်ငန်းမှာ မင်း ထည့်ထားတဲ့ငွေတွေကော...အဲဒီလိုထည့်ထားတဲ့ငွေတွေအတွက် မင်းမှာ ဘာအထောက်အထားရှိသလဲ။ ဒီမှာ...ဟေ့ကောင်...မင်းကို”

ဆေးလေး ခွဲပေးလိုက်တဲ့ အမွေတစ်ဝက်တိတိထဲမှာ မင်း ပိုင်လိုက်တော့ဆိုလို့ ဘဏ်ထဲမှာ ထည့်ထားတဲ့ ငွေကြေးပဲရှိတော့တာ။ အဲဒီငွေလောက်နဲ့ မင်း့အမှုကို နိုင်အောင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ...ပြောပါဦး”

ချက်ကျလက်ကျ ပြောလာပေးလာသော ကျော်ဝင်းမောင်ရဲ့ စကားတွေကို တုံ့ပြန်နိုင်စွမ်း မရှိတော့။

ကုဋေရှစ်ဆယ်သုဋ္ဌေးသားထဲကလို တောမှာသေရမည့်အဖြစ်ပေး။

ကိုယ်မကျွမ်းကျင်သည့် ကစားနည်းကို ကစားမိလိုက်သည့်အခါ ကိုယ်သာမက ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်ကိုပါ ကူးစက်လောင်ကျွမ်းသွားစေခဲ့သည်။

တကယ်တမ်း အမှုရင်ဆိုင်ကြသည့်အခါ ကျော်ဝင်းမောင် ပြောခဲ့သလို သူ့ဘာသာသေအထောက်အထားမှ မရှိခဲ့။ အားလုံးကလည်း သူ ရတီလေးတို့သားအဖအတွက် ငွေကြေးများစွာ ကုန်ကျခဲ့တာကို သိရသော်လည်း နိုင်လုံသည့်အထောက်အထားနှင့် မပြနိုင်။

နောက်ဆုံးတော့ သူတို့ထောင်ချောက်ဆင်သည့်အမှုထဲ သူပဲချောက်ရှိသွားကာ သူတစ်ပါးအား ထိခိုက်နာကျင်စေမှုနှင့် အမှုရင်ဆိုင်ရသည်။

အထိုးခံလိုက်ရသည့်သူမှာ မသေ၍ သူ့အမှု သက်သာသွားရခြင်း ဖြစ်သည်။ သူမတို့သားအဖတွေကတော့ သူ့ကို ဒီထက် ပိုစိတ်ကြီးသော ပုဒ်မနှင့် ထောင်ကျစေချင်သည်။

သူဘက်က ကျော်ဝင်းမောင်နှင့်လေးလေးတို့ရဲ့ လိုက်ပေးမှုကြောင့် ပုဒ်မအသေးနှင့်ပင် ထောင်ဒဏ် ၃ နှစ်ကျခဲ့သည်။

လူတွေရဲ့ပါးစပ်ဖျားမှာတော့ သူ့ရဲ့ခိုက်ပြစ်တွေအတွက် ပြောမဆုံးရှိနေလေသည်။ လေးလေးသည်လည်း သူ့ရဲ့စိတ်နှင့် အိပ်ရာထဲလဲသွားခဲ့လေသည်။

သူ့၌ အဓိဋ္ဌာန်တစ်ခု ရှိလေသည်။ သူ့ဘဝ ပျက်ရသလို သူမတို့သားအဖနှစ်ယောက်လည်း ဘဝပျက်ရမည်။ ဒုက္ခရောက်စေမည်။ ဒါဟာ သူ့ရဲ့ခိုင်မာသောအဓိဋ္ဌာန်ပင် ဖြစ်၏။

ထွက်သက်ဝင်သက်မျှသာ

- * မာယာတွေနဲ့ မချည်နှောင်တတ်ခဲ့ပေမယ့် ရိုးရှင်းစွာ ချစ်တတ်ခဲ့ပါတယ်။
- * မျက်ရည်နဲ့အနိုင်ယူတာ မဟုတ်ပေမယ့် ဝမ်းနည်းရတဲ့အခါ သူက လက်တို့ခေါ်စရာမလိုဘဲ ရောက်ရောက်လာတယ်။
- * အချစ်ဆိုတာ ချစ်ရတဲ့သူဘက်က ရှုံးသတဲ့ ပိုချစ်ရင် ပိုရှုံးတယ်တဲ့...ဟုတ်လား ချစ်သူ။
- * တွက်ချက်မှု ဘာသာဗေဒမှာ အားနည်းပေမယ့် ကိုယ်ပေးသလောက် ကိုယ်ပြန်ရရင် ကျေနပ်ပါပြီ ချစ်သူ။
- * အများကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ထွက်သက်ဝင်သက်ကလေး နှစ်ကြိမ်တည်းမှာ သတိရပေးရင် ကျေနပ်ပါပြီ။

ရှင်လွန်းမယ်

၁၃-၁၁-၂၀၁၅

(၁၀:၄၀၊ သောကြာနေ့)

ကိုယ့်စကား မဆုံးသေးဘူး။ ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ဘူး ဆိုတာ သွန်း ပြောတာလေ။ သွန်းကို မယုံကြည် နိုင်တာမျိုး မဟုတ်ပေမယ့် အခြေအနေအရပ်ရပ် ကြောင့် သွန်းဘက်က လိမ်ညှာလိုက်ရတာမျိုး ရှိမှာပဲလေ။

ကျော်စွန်းစိုရ်

အပိုင်း (၃)

အခန်း (၂၃)

“တောက်”

ပထမပိုင်းတွင် ဖုန်းကဝင်လျက်နှင့် မကိုင်။ နောက်ထပ် ကြိမ်ဖန်များစွာခေါ်သောအခါ လူကြီးမင်းခေါ်ဆိုသောဖုန်းမှာ စက်ပိတ်ထားပါသည်ဟု ဖြေသည့်အခါတွင်မူ သူ လုံးဝ သည်းမခံနိုင်တော့။

သူ့မှာက စောင့်နေခဲ့စဉ်က မသိသာခဲ့သော်လည်း ကိုယ်က စောင့်နေခဲ့ရပြီဆိုတော့ စိတ်မရှည်ခြင်းနှင့်အတူ ဒေါသဖြစ်လာသည်။

နာရီဝက်...
လေးဆယ့်ငါးမိနစ်...

တစ်နာရီပြည့်သောအခါတွင် သူ သွန်းကို ဆက်ပြီး စောင့်မနေနိုင်တော့ပေ။ ယခုကောင် အချိန်တစ်နာရီလောက် စောင့်နေရသည့်အတောအတွင်းတွင် သူ့ရဲ့အလုပ်များစွာ နောင်နှေးသွားခဲ့ပြီမဟုတ်လား။

ညဘက် ဒင်နာတစ်ခု တက်စရာရှိသေးတာမို့ ရုံးစာရေးအား သူ အိမ်ပြန်သွားပြီဖြစ်တဲ့အကြောင်း ပြောခိုင်းလိုက်သည်။

ကားမောင်းလာရင်း စိတ်ထဲတွင် အလိုမကျချေ။ စစချင်း ဖုန်းကိုင်တုန်းက ခုပဲထွက်လာပြီ၊ ကားပေါ်ရောက်နေပြီဟု ဖြေခဲ့သည်။

ထိုသို့ဆိုလျှင် နာရီဝက်လောက်ဆို သူ့ဆီရောက်ဖို့သင့်ပြီ။ သူနှင့် သွားစရာရှိလျှင် ဟိုဝင်ဒီထွက် မလုပ်တတ်သော သွန်းရဲ့ အကြောင်းကို သိနေသဖြင့် ပို၍ စဉ်းစားရကြပ်နေသည်။

နောက်တစ်ခုက သူ့ဘက်ကသာ missed call တွေ့၍ ပြန်ခေါ်မချင် မခေါ်ဘဲနေမည်။ သွန်းဘက်ကတော့ ထိုသို့ ဘယ်တော့မှ မနေ။

ဖုန်းမကိုင်နိုင်လောက်အောင် ဘာတွေ အရေးတကြီး ဖြစ်သွားတာလဲ။

“ဟော...သား...သွန်းလေး ပါလာမယ်ဆို...မပါပါလား”
ညနေကတည်းက သွန်းပါလာမည်ဟု ဖုန်းဆက်ထားခြင်းကြောင့် မေမေက မေးခြင်းဖြစ်သည်။ လူကမူ စိတ်ကမရှည်ဖြစ်နေတာမို့ လည်စည်းကို ဖြစ်သလိုဖြုတ်ကာ-

“ဟုတ်တယ်...အဲဒီလိုပြောတာပဲ မေမေ...ကျွန်တော်လည်း

စောင့်နေတာပဲ။ ရောက်မလာလို့ ပြန်ခဲ့တာ။ ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုကလည်း သွားရဦးမယ်။ သွန်းကလေး အမြဲတမ်း ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဒုက္ခတစ်ခု မဟုတ်တစ်ခု ပေးတယ်”

“အဲဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့ သားရယ်”

မေမေက မကြိုက်သလိုပြောပေမယ့် သူ မတတ်နိုင်၊ နောက်ထပ်သွားရမည့် ဧည့်ခံပွဲ နောက်မကျစေရန် ရေခပ်သွက်သွက် ချိုးလိုက်သည်။

အဝတ်အစားလဲပြီး လိမ်းဖြီးတော့ သူ အောက်ထပ်သို့ ခပ်သွက်သွက် ဆင်းခဲ့သည်။

“သား”

“ဘာဖြစ်တာလဲ မေမေ”

အလန်တကြား ခေါ်လိုက်ခြင်းမို့ သူ စိုးရိမ်သလို မေးလိုက် သည်။ ဧည့်ခန်းထဲတွင် မိသားစုစုံနေသည်။ ဒီနေ့ည သူမ ဒီအိမ်မှာ ထမင်းစားမည်ဆို၍ အားလုံး စောစောပြန်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဖေဖေကော၊ ညီလေး၊ ညီမလေးကော ဧည့်ခန်းထဲမှာရှိနေကာ မေမေကတော့ ဖုန်းစင်နံ့ဘေးမှာ ရှိနေပြီး-

“မမမေ ဖုန်းဆက်လာတယ်”

“ဘာတဲ့လဲ မေမေ”

မမမေဆိုတာ သွန်းရဲ့မိခင်မို့ သူ ခပ်အေးအေးပဲ မေးလိုက် သည်။

“သွန်းကို ပြန်မပို့ပေးသေးဘူးလားတဲ့... သွန်းကို ဖုန်းဆက် မရလို့ သားဆီ လှမ်းဆက်တော့လည်း မကိုင်လို့ဆိုပြီး”

“ကျွတ်”

သူ စိတ်မရှည်စွာ ဖုန်းခွက်ကို မ.ကာ ဂဏန်း ၉ လုံးကို ချိတ်သွက်သွက် နှိပ်လိုက်သည်။

သွန်းရဲ့မေမေ သူ့ကို သိပ်ပြီးလိုလားပုံမရတာ သူ သိသားပဲ။ နောက်ကလည်း သူ့သမီးကို ချစ်နေ၍ အဲဒီလောက်ထိ တင်းမာနေ ကာမျက်နှာကို ဟန်ဆောင်ပြုံး၍ ဆက်ဆံနေခြင်းရယ်ပါ။

“ဟယ်လို”

“အန်တီ... ကျွန်တော် ကျော်ဖုန်းမိရ်ပါ”

“သမီးရဲ့ဖုန်းကို ခေါ်လို့မရလို့ မောင်ကျော်ဖုန်းမိရ်”

“သွန်း ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်မလာပါဘူး အန်တီ”

“ဟင်... မင်းဆီသွားမယ်လို့ပြောပြီး ထွက်သွားတာလေ။ ကားတောင် ယူမသွားဘူး။ မင်း အပြန်လိုက်ပို့မှာဆိုပြီး တက္ကစီနဲ့ သွက်သွားတာ”

“ဟုတ်ပါတယ်... ကျွန်တော့်ဆီလည်း သူ ကားပေါ်ရောက်စ ဖုန်းဆက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်ထပ် ကျွန်တော် ပြန်ခေါ်တော့ မဆိုင်လည်းမကိုင်ဘူး။ ဖုန်းဆက်လည်း ပိတ်ထားတယ်”

“ဟင်”

“ကျွန်တော်ပြန်လာမှ ဆက်ပြောပါ့မယ် အန်တီ။ အခု အရေး ခြင်းတဲ့ပွဲတစ်ပွဲကို ကျွန်တော် သွားစရာရှိလို့ပါ”

“ဂျောက်”

“မင်း အဲဒီနေရာကနေ မရွေ့နဲ့ ကျော်ဖုန်းမိရ်”

“ဖေဖေ”

တစ်ခါမှ အိမ်နဲ့မပေးစဖူး ပေးခဲ့သဖြင့် သူ ဖခင်ဖြစ်သူကို လှည့်ကြည့်သည်။ အားလုံးရဲ့မျက်နှာမှာ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်ခြင်းတွေ ရှိနေသော်လည်း သူ နားမလည်။

“သားရဲ့ချစ်သူနဲ့ အလုပ်ကိစ္စ...ဘယ်ဟာက ပိုအရေးကြီး သလဲ”

“သူ့နေရာနဲ့သူ အရေးကြီးတာပဲ ဖေဖေ...ခု ကျွန်တော် အလုပ်ကိစ္စနောက်ကျတော့မယ်။ ဒီပွဲမှာ ကျွန်တော့်အတွက် အကန့် အမြတ်ရစရာ အများကြီးရှိတယ်”

“ခု ပျောက်နေတဲ့ သွန်းတင့်တယ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး”

“ပျောက်နေတယ် ဘယ်ဟုတ်မလဲ ဖေဖေ...သူလည်း သူ့နဲ့ အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ခရီးလွန်နေတာနေမှာပေါ့။ နောက်ပြီး ကလေးမှမဟုတ် တာ...ဘာလို့ နေရာတကာ ပူပန်ရမှာလဲ”

“ကလေးမဟုတ်လို့ ပူပန်နေရတာပေါ့ကွ...မင်း ဒီနေ့ အဲဒီပွဲ ကို လုံးဝ သွားစရာအကြောင်းမရှိဘူး။ အငယ်ကောင်...ကားထုတ် သွန်းတင့်တယ်တို့အိမ် သွားမယ်”

“အိမ်ပွယ်မရှိတာ ဖေဖေရာ”

“သား”

“ဘာ...ဘာအိမ်ပွယ်မရှိတာလဲ...ကဲ”

“အစ်ကို...လက်လွန်ကုန်ပါ့မယ် အစ်ကိုရယ်...သားရဲ့ အကြောင်းလည်း သိသားနဲ့။ သားကလည်း အဲဒီလောက်ထိ ဂျစ်တိုက်မနေနဲ့လေ...တကယ်လို့ သွန်းတင့်တယ် တကယ်ပျောက် နေပြီဆို သားမှာ တာဝန်လုံးလုံးလျားလျား ရှိနေပြီ။ သူက သားဆီ

လာလို့ဖြစ်တာ။ နောက်ဆုံးအကြိမ် ဆက်သွယ်ခဲ့တာလည်း သားဆီ ပဲလေ”

မေမေရဲ့စကားက ယုတ္တိရှိသဖြင့် သူ ဒင်နာပွဲသို့ မသွားတော့ တဲ သွန်းတို့အိမ်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ အချိန်က ည ၈ နာရီခွဲ ဖြစ်သည်။

ခါတိုင်း ဒီချိန်ဆို ခြံတံခါးပိတ်၊ အိမ်တံခါးတွေပိတ်နေသော အိမ်သည် မီးထိန်ထိန်ငြိုးကာ တံခါးအားလုံး ပွင့်နေသည်။

သူတို့ကားသံကြား၍ထင်၊ အန်တီမေသစ္စာ ဧည့်ခန်းထဲမှ အပြေးအလွှား ထွက်လာခဲ့သည်။

“မမမေ”

“မောင်ကျော်ဖုန်းမိုရ်”

“ဘာမှဆက်သွယ်မလာဘူးလား မမမေ”

“ဟင့်အင်း...ဖုန်းကို ခေါ်နေတာလည်း အခါတစ်ရာမက တော့ဘူး။ မမရဲ့သမီးလေးကတော့ ဘုရား...ဘုရား...ရေတိမ်နစ် ပြီလားမသိဘူး ညီမရယ်...ခုခေတ်မှာ ဟိုအမှုတွေက ပေါက်ပေါက်နဲ့ မဟုတ်လား”

“ဒါကို ဒီတိုင်းနေလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ဒီအချိန်ရောက်မှတော့ ကြိတ်ရှာနေလည်း မရတော့ဘူး။ ရဲစခန်းဖုန်းဆက်ပြီး အကူအညီ တောင်းမှဖြစ်တော့မှာပေါ့”

“ကိုမြင့်မိုရ်တို့ အဆင်ပြေသလိုသာ လုပ်ပေးပါတော့ရင်” အားလုံး စိုးရိမ်စိတ်နှင့်အတူ ပျာယာခတ်သွားကြလေသည်။

၀၀၀၀၀

အခန်း (၂၄)

မနေ့ကသည် အိပ်မက်မျှ၊ မနက်ဖြန်သည် မျှော်မှန်းချက် ယနေ့သည် လက်တွေ့ဘဝ။

Yesterday is only a dream, tomorrow is only a vision, but today is life.

* * *

သူပြောခဲ့သည့်အတိုင်းပင် သွန်းသည် ပါးစပ်တွင် ပိတ်ထားသော တိပ်ကွာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အသံစုံအောင် ထွက်ပါတော့သည်။

“ရှင် ဘယ်သူလဲ... ရှင် ကျွန်မကို ဘယ်အချိန်ထိ နှောင့်ယှက်နေဦးမှာလဲ”

“တစ်သက်လုံး”

“ဘာ”

သွေးအေးအေးနှင့် ဖြေလိုက်သောကြောင့် သွန်း ဆွေဆွေခွန် ချားသည်။ ဒီလူကို သွန်း ဘယ်တုန်းကမှ မတွေ့ဆုံခဲ့ဘူး။ ညီကွမ်းခဲဖူးတာ သေချာပါသည်။

သူပြောနေသော ရုတ်လေးဆိုသည့် နာမည်ကိုလည်း ခုမှ ကြားဖူးခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကျွန်မမှ ရှင်ကို မသိတာ။ ရှင်ပြောတဲ့ ရုတ်လေးဆိုတဲ့ နာမည်ကလေးကို ကျွန်မ သိလည်းမသိဘူး။ ကျွန်မအမေ ငယ်ငယ် ဆေးကတည်းက ပေးခဲ့တဲ့နာမည်ကလည်း သွန်းတင့်တယ်ပါ။ နာမည်လိမ် နာမည်ဝှက် မရှိပါဘူး”

“အမေ...ဟုတ်လား...အဖေကရော ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ။ ငါ့ကို ထောင်ထဲရောက်အောင် တွန်းပို့ခဲ့တဲ့ နင့်အဖေ ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ”

“သင်္ချိုင်းကုန်းမှာ သွားမေး”

“ဟင်...မင်းက ငါ့ကို...ကဲ”

“ဖြန်း”

“အမလေး”

သွန်း စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ဖြေလိုက်ခြင်းကို သူကပင် တစ်ပြန်စီ သွန်းရဲ့မျက်နှာကို လက်ပြန်ရိုက်ချလေသည်။

သွန်း ကြမ်းပြင်ထက် ခွေခွေလေး လဲကျသွားသည်။ ကားပေါ်တွင် ထိခိုက်မိသည့်ဒဏ်တွေ... ခပ်ကြမ်းကြမ်း ကြိုးနှင့် တုပ်နှောင်ခံရသည့် ဒဏ်ရာတွေကော ယခု အရိုက်ခံရသည့် ဒဏ်တွေ ပေါင်းကာ လဲကျသွားသည့်ပုံစံအတိုင်း သတိလစ်သွားသည်။

သိုင်းဝိုင်းကလည်း ဒေါသအလျောက် ရိုက်နှက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ပြီးတော့မှ အားနွဲ့သော မိန်းမသားပါလားဆိုသည့်အသိနှင့် သူမအနားသို့ တိုးကပ်သွားကာ-

“ဟေ့...ဟေ့...”

“.....”

“ရတီလေး...မင်းရဲ့မာယာတွေကော ငါက ယုံစားဦးမယ် ထင်နေလား...ဟေ့...”

တုတ်တုတ်မှမလှုပ်သဖြင့် သူ စိတ်အနည်းငယ်ပူသွားကာ အနားသို့ တိုးကပ်သွားသောအခါ-

“ဟင်”

သူမက ခွေခွေလေး သတိလစ်နေသည်။ နှုတ်ခမ်းထောင့်၌ သွေးယိုစီးကျနေသည်။ နုငယ်သော မျက်နှာနှင့် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက် တွေက လိုက်ဖက်မှုမရှိလှ။

မဖြစ်...သူမရဲ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်၍မဖြစ်။ ဒီတစ်ခါ မာယာတောတွင် ကျဆုံးလျှင် သူမကို သတ်ဖို့ထက် ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် အရင်ဦးဆုံး သတ်ပစ်ဖို့ကောင်း၏။

သူ လျင်မြန်စွာ စဉ်းစားလိုက်သည်။ ဤနေရာတွင် ကြာကြာ ခိုအောင်း၍မဖြစ်။ ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ နေ့လယ်နေခင်းဆိုလျှင် ထွက်ဖို့ ခက်ခဲသည်။

ဘယ်သို့သွားရမည်နည်း...စဉ်းစားစမ်း...စဉ်းစားစမ်း... သိုင်းဝိုင်း...။

ဦးနှောက်ကို အလုပ်ပေးလိုက်သည်။ ခဏကြာတော့-
“ဟုတ်ပြီ”

သူ့အတွက် အလုံခြုံဆုံးနေရာတစ်နေရာ ရှိသည်။ ပြင်ဦးလွင် တွင် သူ့အသိရဲ့ခြံတစ်ခြံ ရှိသည်။ ထောင်ထဲမှာတုန်းက သူ့ကဲ့သို့ ဝင် မိန်းမတစ်ယောက်၏ မာယာထောင်ချောက်သို့ တိုးဝင်မိကာ လူသတ်မှုကျူးလွန်ခဲ့သော လူတစ်ယောက်။

ခြံတံခါးသော့ကိုလည်း သူ ထောင်ကထွက်တော့ ထိုလူ အပ်ထားသည့်နေရာက သွားယူခဲ့ပြီးပြီ။

အိုကေ...ဒါတော့ ဟုတ်ပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဒီသတိလစ်နေသော မိန်းကလေးကို မည်သို့ ခေါ်သွားရမည်နည်း”

သတိက သူ့အလိုလို လည်လာမှာက သေချာသည်။ ဒါပေမဲ့ သူမ သတိလည်လာလျှင် လမ်းခရီး၌ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကူအညီ ဘောင်းနိုင်သည်။ ဒီချိန် လူပြတ်တယ်ဆိုပေမယ့် ဂိတ်တွေကို ဖြတ် လျှင်တော့ သွားပြီ။

ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

ဒီသတိလစ်နေသော မိန်းကလေး ပြင်ဦးလွင်ရောက်တဲ့အထိ သတိပြန်မလည်လာစေရန် သူ မည်သို့လုပ်ရမည်နည်း။

ခေါင်းတွေ ထူပူသွားအောင် ကြာရှည်စဉ်းစားလိုက်ရသည်။ နောက်ဆုံး အဖြေတစ်ခုက နီးလျက်နှင့်ဝေးနေသည်။

ဆရာဝန်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော သူ့တွင် မေ့ဆေးတွေနှင့် မကင်းခဲ့တာ သတိလျော့နေမိသည်။ မလုပ်ယဉ်းမှန်းသိသော်လည်း မတတ်နိုင်။ ဒီနည်းကလွဲ၍ အခြားခောနည်းလမ်းမှ မရှိ။

ဂိတ်ကလူတွေ မမှတ်မိအောင် ရုပ်တော့ ဖျက်ရမည်။ မတော်သူမရဲ့အိမ်က ရဲတိုင်လို့ ဂိတ်တွေလိုက်စစ်လျှင် ပွဲခနဲ မိသွားနိုင်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ကုလားလင်မယားနှစ်ယောက်အသွင် ပြောင်းလိုက်သည်။ သတိလစ်နေသူတစ်ယောက်ကို မေ့ဆေးထပ်ပေးခြင်းသည် အသက်အန္တရာယ်ကိုပါ ထိခိုက်စေနိုင်သည်။

သို့သော် မတတ်နိုင်။ လောကတွင် အရေးရယ်အကြောင်းရယ် ဖြစ်လာလျှင် လူ့အတ္တက အနိုင်ရသွားစမြဲပင် ဖြစ်၏။

သူ့ရဲ့နံ့ဘေးတွင် သူမကို အိပ်လျက် လိုက်ပါစေခဲ့သည်။

ဤသို့ဖြင့် သူတို့ ခရီးဆက်ခဲ့ပါသည်။ အနည်းငယ်တော့ ထိတ်လန့်ရသည်။

ပုံမှန်အားဖြင့် တိုးဂိတ်တွင် အစစ်အဆေးမရှိ။ ဂိတ်ကြေးငွေပြီးလျှင် ခရီးဆက်၍ရသော်လည်း ရှောင်တခင် စစ်ဆေးမှုများရှိခဲ့လျှင်တော့ ကားတိုင်းကို စစ်ဆေးတော့မည်။

ထိုသို့ဆိုလျှင် သူမကို ထားပစ်ခဲ့ပြီး ကိုယ်လွတ်ရုန်းထွက်ဖြောင့်ရမှာလား။

ဒါတော့မဖြစ်။ သူမကို နောက်တစ်ခေါက် တွေ့ဆုံခွင့်ရရှိဆိုတာ ပို၍ ဝေးသွားနိုင်သည်။ သူကလည်း လက်ထဲတွင် ဖမ်းမိနေပြီဖြစ်သော သားကောင်ကို ဘယ်နည်းနှင့်မှ အလွတ်မပေးနိုင်။

အဖမ်းအဆီး အစစ်အဆေး မရှိပါစေနဲ့ဟု ဆုတောင်းရုံမှ တစ်ပါး သူ ဘာမှမတတ်နိုင်။

ရှေ့ဘက်တွင် တိုးဂိတ်တစ်ခု...စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို မပေါ်လွင်

ခရစ် ဂိတ်တွင်းသို့ ကားကို ထူမြေရရ မောင်းဝင်လိုက်သည်။

ဂိတ်တွင်းတွင်ရှိသောရဲများက ကားပေါ်သို့ သာမန်လျှံကာ

ဩည့်ပြီး-

“ဒီလောက်မိုးချုပ်နေတာ နှစ်ယောက်တည်း အန္တရာယ်များဘယ်...ဘယ်သွားကြမလို့လဲ”

“ယောက်ျားဆုံးတာ ဒီနေ့ညမှ ဖုန်းဆက်လို့ အချိန်မီအောင်ပါဆရာ”

“ဪ...ဟုတ်လား...အေးဗျာ...စိတ်လော့ပြီးလည်း ကားကို အမြန်မောင်းနဲ့...ဟုတ်လား။ လမ်းမက လျှောက်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ...ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ”

သူ့ရဲ့စကားတို့သည် အသုံးတည့်သွားသည်။

ရဲမှာက စိတ်ပူ၍ပင် သတိပေးလိုက်သေးသည်။ ဂိတ်မှ လွန်မြောက်သောအခါ တကယ်ပင် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် မည်းမှောင်တိတ်ဆိတ်နေသည်။

မီးရောင်ကို စိုးစဉ်းမှ မမြင်ရ။ ခရီးသယ်တင်ကားများမှလွဲ၍ မည်သည့်ကားမှ မတွေ့ရ။ လမ်းခရီးကိုသာမက ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိထားပြီးလည်း မောင်းနှင်ရသေးသည်။

ယခုတလောတွင် ခေတ်စားနေသည့် နေပြည်တော်အမြန်လမ်းမတွင် အကွက်ကျကျ ကားမှောက်အောင် လုပ်ကြံမှုများ။

အရှိန်နှင့်လာသောကားကို တိမ်းမှောက်အောင် လမ်းပေါ်တွင် ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများ ချထားတာ၊ ဘီးပေါက်အောင် ဆူးဖြောင့်ခလုတ်များ ချထားတာတွေ ကြားရသည်။

ဘီးပေါက်လိုက် ဆင်းပြင်လျှင် ကားပေါ်တွင်ပါလာသော လူအရေအတွက်ပေါ်တွင် ကြည့်လှုပ်ရှားတတ်ကြသည်တဲ့။

ထိုသို့ လှုပ်စားသူများသည် တစ်ဖွဲ့တွင် ၅ ယောက်မှ ၆ ယောက်အတွင်းရှိသည်ဟု ကြားရ၏။

ဪ...ဤကဲ့သို့ လှုပ်စားသောသူများသည် ဘယ်မှာလာပြီး လူမွေးလူရောင် ပြောင်နိုင်မည်နည်း။ နဂိုကတည်းက ဆင်းရဲလို့မှ ပင်ပင်ပန်းပန်း လှုပ်ကိုင်စားသောက်နေရသူ့ကို ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ်လှုပ်မစားချင်ဘူးဆိုတော့ အခက်သား။

ထိုသူတို့ မတော်တဆမှုများ ဖန်တီးခြင်းဖြင့် မိသားစုလိုက် သေကြခိုက်မိကြ၊ နောက်ဆုံး မျက်ရည်ကြီးငယ်ကျကြရ။ ဤကဲ့သို့ အကျိုးဆက်ဆိုးမှ ဖြစ်ပေါ်လာသော ထမင်းတစ်လုံးကို မျိုကျကြသည့်လူတစ်ယောက်၊ မိသားစုတစ်စုကိုလည်း အံ့ဩရွံရှာမိပါသည်။

တစ်ယောက်တည်းမို့ အိပ်မငိုက်စေရန် သိုင်းဝိုင်း ဟိုတွေး ဒီတွေးဖြင့် ကားကို ဂရုတစိုက် မောင်းခဲ့ပါသည်။

တကယ်တမ်းပြောရလျှင် သူ ထောင်ကထွက်လာသည်မှာ နှစ်လပင် မပြည့်သေး။ ရတီလေးနှင့် ပတ်သက်သည့်ကိစ္စကို လုပ်ချင်၍ ထောင်ကထွက်လာတာကိုတောင် ကျော်ဝင်းမောင်နှင့် လေးလေးကို အကြောင်းမကြားရသေး။

ပြင်ဦးလွင်သို့ ရောက်လျှင်တော့ ကျော်ဝင်းမောင်ဆီ ဆက်သွယ်လို့ရပြီ။ ကျော်ဝင်းမောင်တော့ သူ့ရဲ့လုပ်ရပ်ကို မည်သို့ အပြစ်တင်လေမည်နည်း။

အခန်း (၂၅)

“ဟာ...ဒုက္ခပဲ”

ပြင်ဦးလွင်သို့ ချောချောမောမော ရောက်ခဲ့သည်။ သူမိတ်ဆွေ ချဲ့ခြံမှာ ပြင်ဦးလွင်-လားရှိုးကားလမ်းမပေါ်မှာရှိ၍ အလွယ်တကူ ရှာနိုင်သည်။

ကိစ္စမရှိ။ ဒီနေရာမှာ သူတို့တွေ့ရောက်နေမယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိနိုင်။

“ကျိ...”

ကားပေါ်မှဆင်းပြီး ခြံတံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်စဉ် တံခါးမြည်သံ တကျိကျိက ထိတ်လန့်ဖွယ် ထွက်လာသည်။

မဖွင့်မပိတ်ရတာ ကြာပြီဖြစ်သဖြင့် တံခါးတွေက ဖွင့်ရခက်နေသည်။ ဒီကြားထဲ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ ရှိနေသဖြင့် မြွေကင်းတို့ရဲ့အန္တရာယ်ကိုလည်း ကြောက်ရသေးသည်။

ခြံတံခါးဖွင့်ပြီးတော့ ကားကို ခြံထဲသို့ မောင်းဝင်လိုက်သည်။
ပြီးမှ ခြံတံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ ကားပေါ်မှ သူမကို
အောက်သို့ မချသေးဘဲ ကိုယ်နှင့်မကွာ ဆောင်ထားသည့် ဓာတ်မီး
ကို ယူလိုက်သည်။

ဓာတ်မီးဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ဟိုဟိုဒီဒီကို ထိုးကြည့်လိုက်သည်။
အန္တရာယ်ကင်းသည့် ပတ်ဝန်းကျင်ဟုတ်မဟုတ် စစ်ဆေးခြင်း
ဖြစ်သည်။

သူ ကြားဖူးတဲ့ဇာတ်လမ်း ရှိသည်။ ဤကဲ့သို့ လူမနေတာ
ကြာသည့်အိမ်တွင် မကောင်းမှုဒုစရိုက်ပြုသူများ ခိုအောင်းနေတတ်
သည်တဲ့။

ထို့ကြောင့် ပြင်ပကလာမည့်အန္တရာယ်ကို မကြောက်နင်း
ဤအိမ်တွင်းမှ လာမည့်အန္တရာယ်ကို သတိထားရခြင်း ဖြစ်သည်။

အိမ်ကတော့ အိမ်ကြီးရခိုင် တိုက်ကောင်းကောင်း ဖြစ်သည်။
လမ်းတစ်လျှောက်တွင် စကျင်ကျောက်များ ခင်းထားသဖြင့် ချွံ
ကင်းစင်သည်။

သို့သော် တိုင်လုံးတွေပေါ်သို့ နွယ်ပင်များ လိမ်ယှက်၍တစ်
နေသည်။

ဓာတ်မီးကို ပါးစပ်တွင် ကိုက်ကာ ချေးတွေနှင့်မာနေသော
သော့ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ဆီနှင့်ဝေးနေတာကြောင့် သော့က သံဇေး
တက်နေသည်။ တော်တော်ကြာအောင် ဖွင့်ရသည်။

“ကျို...ကျိ”

“အား”

“ဖတ်”

တံခါးကို အဆုံးထိ တွန်းဖွင့်လိုက်စဉ် အိမ်ထဲမှ ပြေးထွက်
လာသော အရာဝတ္ထုကြောင့် အလန့်တကြား ခုန်ရှောင်လိုက်သည်။

ပြုတ်ကျသွားသံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ လင်းနို့
ဖြစ်နေသည်။ အချိန်ကား သန်းခေါင်ယံသို့ လွန်မြောက်၍ မိုးသောက်
သံသို့ ကူးပြောင်းခါစ ဖြစ်သည်။

တောင်ပေါ်ဒေသမို့ အလင်းရောင် အစောတလျှင် မထွက်ဘဲ
ညှင်းမှောင်နေတာကလည်း သဘာဝတစ်ခု ဖြစ်သည်။

မီးခလုတ်တွေကို လိုက်ဖွင့်ကြည့်သည်။ ကောင်းသည့်မီးလုံး
ကောင်း၍ ကျွမ်းသည့်မီးလုံးက ကျွမ်းနေပြီ။

ကိုစွမရှိ။ ဒီလောက်အဆင်ပြေလျှင် အိုကေပြီ။ ဖုန်မှုန့်များကို
ခြင်းသလိုခါလိုက်သည်။

ကိုယ့်ဘာသာ တစ်ယောက်တည်းရှိနေသည့်ဟန်နှင့် စိတ်
အေးလက်အေးရှိနေသမျှ သူမကို သတိရသွားသည်။ တော်ကြာ
သတိပြန်ရလာလျှင် ပတ်ဝန်းကျင် အရပ်လေးမျက်နှာကြားအောင်
ဆော်နေမည်။

တော်သေး...။

ကားနားဆီရောက်တော့ သူက ခွေခွေလေးရှိနေဆဲ။ အိမ်ထဲသို့
ပြောင်းရန် ပွေ့လိုက်တော့မှ-

“ဟာ...ဒုက္ခပဲ”

ဟု အလန့်တကြား ဘုရားတားမိသည်။ သူမ၏ တစ်ကိုယ်လုံး
အေးသည်။ လက်ခုံနှင့် သူမရဲ့နံဖူးပြင်ကို စမ်းကြည့်လိုက်တော့

ကိုယ်ရှိန်က တငြိမ်ငြိမ်။

“ကျွတ်...ဒုက္ခက ပေးပြန်ပြီ။ ငါက လက်စားချေဖို့ သူ့ဆီ
ခေါ်လာတယ်။ သူ့ကို ငါက ပြန်ပြုစုနေရတာတဲ့...ရိုးပဲ”

ကိုယ့်ရဲ့မြည်တွန်သံကိုလည်း သူမ ကြားလိမ့်မည်မဟုတ်။
ဆရာဝန်ဆိုတဲ့အသိဝင်လာကာ သူမကို ပွေ့ကာ တိုက်ထဲသို့
ခပ်မြန်မြန် ပွေ့လာခဲ့သည်။

နှစ်စုံတွဲ ဆိုဖာပေါ် သူမကို တင်လိုက်သည်။ ကားပေါ်မှ
ဆေးသေတ္တာကို ပြေးယူရပြန်သည်။

ကျွမ်းကျင်ခဲ့ဖူးသော အလုပ်မို့ လက်က လျှင်မြန်စွာ လှုပ်နှောင်
နေသော်လည်း ပြောရလျှင် သူက ဆ/မ သိမ်းခံရသည့်သူ။

ထိုသို့ တွေးလိုက်မိသည့်အခါ သူမအပေါ် ပို၍ပို၍ ဒေါသ
ဖြစ်လာခဲ့သည်။

သူ့ရဲ့ဘဝမှာ ဒီမိစ္ဆာသားအဖနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ရသော နေ့ရက်တွေ
ကို ဖယ်ထုတ်လိုရလျှင် ဖယ်ထုတ်ပစ်ခဲ့ချင်သည်။

ယန်းသီးတစ်လုံး စားရသလိုပေါ့။ တစ်ခြမ်းပုပ်လျှင် ကျွန်
တစ်ခြမ်း စားလိုရလျှင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ။

ခုတော့ လူတွေက သူ့အပေါ် ယခင်တုန်းကလို ဆက်ဆံနေ
မျိုး မရှိတော့။ သူတို့ရဲ့အမြင်မှာ ထောင်ထွက်လူတစ်ယောက်ဆိုတဲ့
အမြင်ထက် မပိုတော့။ သူ ဘာတွေလုပ်ခဲ့ဖူးသလဲဆိုတာ ဂရုမစိုက်
တော့။

ဪ...သံဝေဂရဖွယ် လောကကြီးပေပဲ။

ကိုယ်အရမ်းပူနေသဖြင့် အဝတ်အစားများ လဲပေးရသော်

သည်း သူက လူနာများစွာကို ကုသပေးခဲ့သော ဆရာဝန်
တစ်ယောက်။

သူမက ကိုယ့်ရဲ့လူနာတစ်ယောက်စိတ်မျိုးဖြင့် ဘာစိတ်မှ
မြွှစ်မလာ။

ဒါထက် ဒီမိန်းမအပေါ် တဏှာရာဂစိတ်ဖြစ်ဖို့ နေနေသာသာ
ဒီမိန်းမရဲ့အသားကို ထိတွေ့ရမှာကိုလည်း ရွံရှာသည်။

ဘုရားရေ...

သူမသည် သူ တစ်ချိန်က ချစ်ခဲ့ဖူးသော မိန်းမတစ်ယောက်
ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ယခုချိန်မှာ ထိုချစ်စိတ်ထက် အမှန်းစိတ်တွေက
ပိုနေသည်။

သူ စုံစမ်းသိရှိခဲ့ရသလောက် သူမ မကြာခင် အိမ်ထောင်ပြု
တော့မည်။

သူ့ကြောင့် ထိခိုက်ဒဏ်ရာရခဲ့ဖူးသော သူမရဲ့ချစ်သူတော့
မဟုတ်။

အင်းလေ...ထိုတစ်ယောက်ကိုလည်း ဘယ်လောက်ထိ ခွာယူ
ခဲ့ပြီးပြီလဲမှ မသိတာ။ နောက်ဆုံး အသုံးမလိုတော့တဲ့ တစ်နေ့ကျ
တော့လည်း သူ့ကို ကန်ထုတ်ခဲ့သလို ကန်ထုတ်ပေးဦးမည်။

ယခုတစ်ယောက်ကကော...

“ဟား...ဟား...ဟား”

သူ အရှူးတစ်ယောက်လို တဟားဟား ရယ်ပစ်လိုက်သည်။
ရယ်ရင်းမှ မျက်နှာသည် တဖြည်းဖြည်း တင်းမာလာခဲ့သည်။

သူမ ဒီရဲ့လောကထဲမှာ ရှင်သန်နေရတာထက် သေတာကမှ

ပို၍ကောင်းသည်ဆိုသော စိတ်ဝင်လာအောင် သူ လုပ်ရမည်။
 နေပါဦး...သူမမှာ အဖေပဲရှိတာလေ။ ယခု အမေဆိုသည့်
 အမျိုးသမီးက ဘယ်ကပေါ်လာတာလဲ။
 အင်း...တကယ်တော့ သူမနဲ့ပတ်သက်လို့သာ ပတ်သက်ခဲ့ရ
 တာ။ သူမအကြောင်း သူ ဘယ်တုန်းက ဂဃနထ သိခဲ့ရလို့လဲ။
 ကိုယ့်ဆီက ပိုက်ဆံသိန်းထောင်ပေါင်းများစွာကိုတောင် ချစ်တဲ့
 စိတ်တစ်ခုတည်းနှင့် ဘာစာချုပ်စာတမ်းမှမလုပ်ဘဲ ဒီတိုင်း ရောဆို
 ပြီး ပေးခဲ့၏။
 ဒါ...လိမ်ညာသူရဲ့ အပြစ်မဟုတ်။ လိမ်ညာခံရလောက်
 အောင် အသုံးမကျသည့် သူရဲ့အပြစ်။
 အတိတ်နေ့ရက်တို့ကို ပြန်တွေးကာ လူက အိပ်၍မရ။
 သူမကို အမှတ်တမဲ့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူရဲ့ ရှုပ်အင်္ကျီ
 ပွပ္ပနှင့် ပုဆိုးကို လဲလှယ်ဝတ်ဆင်ပေးထားသည်။
 “တောက်...”
 မျက်နှာထက်သို့ အကြည့်ရောက်သွားတော့ တောက်ကို
 ပြင်းပြင်းခေါက်လိုက်သည်။
 နောက်...သတိရတော့ ကားပေါ်တွင် ကျန်ခဲ့သော သူမရဲ့
 ပိုက်ဆံအိတ်နှင့်ဖုန်းကို သွားယူခဲ့သည်။
 ပိုက်ဆံအိတ်ထဲ နှိုက်ထုတ်ကြည့်လိုက်တော့ ငွေသားတွေနှင့်
 အလှပြင်သည့်ပစ္စည်းအချို့။
 ကားမောင်းသည့်လိုင်စင်ကဒ်...
 အမည် - သွန်းတင့်တယ်

အဖအမည် - ဦးမင်းဒင်...တဲ့။
 အင်း...သေတော့ သေချာပါသည်။ သူမရဲ့နာမည်ကို လိမ်လို့
 လျှင်တောင် ဦးမင်းဒင်ဆိုတဲ့နာမည်ကတော့ ကျော်နီမင်းဒင်နှင့်
 တွဲပြားမှုမရှိနိုင်။
 ဘိုရူးသူတစ်ချို့သည် ကိုယ့်ရဲ့နာမည်ရင်းရှေ့တွင် အော်စကား
 ထုတ်မိ၊ ဂျွန် စသည့် ဘိုနာမည်တွေဆက်ကာ သုံးတတ်ကြသည်။
 ဒါများ ရှင် ရှာနေတဲ့ မိန်းကလေး မဟုတ်ဘူးလို့ လာငြင်းနေ
 သေး...တောက်...ဘယ်သူ့ကိုမှ မလိမ်ရရင် ကိုယ့်ပေါင်ကိုယ်ပြန်
 သိမ်မယ့်သူတွေပါလား။
 တံခါးပေါက်၊ ပြတင်းပေါက်တို့ကို သေချာစစ်၊ ခြံတံခါးသော
 တို့ကို အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲတွင် သေချာထည့်ပြီး သူမကို လှမ်းမြင်နေ
 စေသည့် ဆိုဖာပေါ်တွင် ကိုယ်ကို ခိုချလိုက်သည်။
 ရောင်နီတို့သည် တဖြေးဖြေး ပျိုးလာသည်။ ပြတင်းပေါက်
 နှံတံခါးကိုဖြတ်ကာ တိုက်ထဲသို့ အလင်းရောင်ဝင်လာသည်။
 ပြင်ပအလင်းရောင်ဝင်လာသဖြင့် လျှပ်စစ်မီးသီးရဲ့အလင်း
 ရောင်မှာ မလိုအပ်။ ထပိတ်ရမှာ ပျင်းသဖြင့် ဒီတိုင်းပဲထားလိုက်
 သည်။
 တံခါးပေါက်၊ ပြတင်းပေါက်တို့၏ ခိုင်ခံ့မှုတွေကြောင့် သူမ
 ဘယ်နည်းနှင့်မှ ထွက်ပြေးလို့မရ။ ထိုသို့သောအတွေးဖြင့် စိတ်ချ
 သက်ချဖြစ်ကာ လူက တဖြေးဖြေး...

အအအ

အခန်း (၂၆)

မျက်နှာပေါ် ပူစပ်စပ်ဖြစ်နေသဖြင့် ထိုအပူဒဏ်နှင့်ဝေးရန် ကိုယ်ကိုရွှေ့သော်လည်း ရွှေ့၍မရ။ တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်စွာ ကိုက်ခဲနေသည်။

သွန်း အိပ်လျှင် အမြဲတမ်း မီးပိတ်ပြီးမှ အိတ်တတ်သဖြင့် လင်းလင်းကြီးဖြစ်နေခြင်းကို ကြာရှည်စွာ သည်းမခံနိုင်။

ထို့ကြောင့်...

“ဟင်”

“အမလေး”

မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ကိုယ် မသိမမြင်ဖူးသော ပတ်ဝန်းကျင်၊ ကိုယ်နှင့်စိမ်းသက်သော အရပ်ဒေသဆိုတဲ့ အတိုင်းနှင့် လူက လှဲနေရာမှ ဖြတ်ခနဲ ထထိုင်လိုက်တော့ ပို၍ဆိုးသွားသည်။

သွန်းရဲ့ကိုယ်ပေါ်တွင် သွန်းရဲ့အဝတ်အစားများ မရှိတော့ဘဲ သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အဝတ်အစားများ နေရာယူနေခြင်း ဖြစ်၏။

“အား”

“ဟင်”

ကိုယ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံတွင် လှဲအိပ်နေသည့် အမွှေး ဝရပွနှင့် လူကိုမြင်တော့ သွန်း အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို သဘောပေါက်ကာ အော်လိုက်သည်။

ထိုလူသည် သွန်းရဲ့စကားသံကြောင့် မျက်လုံးဖွင့်သွားသည်။

သွန်း မျက်ရည်တွေ စီးကျနေသော မျက်နှာဖြင့် သူ့ကို လက်ညှိုးတထိုးထိုးနှင့် -

“ရှင်...ရှင်...ကျွန်မကို”

“ဘာ...မင်းရဲ့အကြည့်တွေ...အပြောတွေ ပြင်လိုက်စမ်းရတီလေး...သိုင်းဝိုင်းဆိုတဲ့ကောင်က ဟိုးတုန်းက မင်းကို မက်မောခဲ့တဲ့ကောင် ဟုတ်ကောင်းဟုတ်လိမ့်မယ်။ ခုချိန်မှာတော့ မင်းကို မစင်ပုံထက်တောင် ရွံသေးတယ်...နားလည်လား”

“.....”

“မင်းကိုယ်နဲ့ စပ်ယှက်ရမယ့် ငါ့ကိုယ်ငါတောင် သနတယ် သိလား”

သူ့ရဲ့စကားက ကြမ်းတမ်းရိုင်းစိုင်းလွန်းလှပါသည်။ ဒါပေမဲ့ သူနှင့်ကိုယ် ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ဘူးဆိုတဲ့အသိနှင့် သူ ဘာပြောပြော သွန်း ကျေနပ်လိုက်သည်။

“အို”

လက်ကိုမပြီး နဖူးထက်က ဆံပင်တွေကို သပ်တင်လိုက်မှ သွန်း ကိုယ်အပူကြီးကာ ဖျားနေမှန်း သဘောပေါက်တော့သည်။ သူက သွန်းဖြစ်နေပုံကို ဘုကြည့်ကြည့်ကာ-

“မင်းကိုယ်မင်း ဖျားနေတဲ့လူဆိုပြီး အခွင့်အရေးယူမယ်တော့ မကြံနဲ့နော်... ဒီမှာနေတဲ့ကာလတစ်လျှောက်လုံး မင်းပဲ မီးဖိုချောင် ဝင်ရမှာ”

“အိုး...ဘာလို့ဝင်ရမှာလဲ။ ကိုယ့်အိမ်မှာတောင် ဘာမှမလုပ် ခဲ့တာ လုပ်စရာလား။ မကျေနပ်ရင် ပြန်ပို့လိုက်...ဝမ်းမနည်းဘူး”

“ဪ...ဪ...ဒီလိုနည်းနဲ့ ငါ့ကို ပြန်ဖမ်းစားဦးမယ် ပေါ့။ ဆောရီး အမ်...မင်းဘာသာ မင်းစရိုက် ဘယ်နှမျိုး သရုပ် ဆောင်နိုင်နိုင် ငါကတော့ မင်းဘက်ပြန်လည်လာလိမ့်မယ်လို့ ထင်မနေနဲ့”

သူပြောနေသောစကားရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို သွန်း နားမလည်ပါ။ သေချာတာတစ်ခုက သူ လူမှားနေခြင်းဖြစ်သည်။

သူ လူမှားနေတာက အရေးမကြီး။ မောင်နှင့်မေမေ ဘယ် လောက်ထိ စိတ်ပူနေမလဲ။

အဆိုးဆုံးက သွန်းရဲ့မေမေ ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့ညနေက မေမေ ရဲ့စကား နားထောင်ပြီး ဇွတ်တရွတ် မထွက်ခဲ့လျှင် ယခုလိုအဖြစ်ဆိုး မျိုးနှင့် ကြုံရမည်မဟုတ်။

အဆုံးစွန် ဇောင့်အတွက် ချစ်သူတစ်ယောက် အစားရနိုင်သော် လည်း မေမေအတွက်ကမူ မေမေရယ်...မေမေစကား နားမထောင်

နဲ့လို့ သွန်း အခုလို ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရတာပါ။
နောင်တဆိုသည်မှာ နောင်မှရသောအရာကို ခေါ်ခြင်းဖြစ် သည်။

ယခုတော့ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်စရာလမ်း မမြင်ရသေး သည့်အတူ သူ့ဆန္ဒအတိုင်းသာ နေရမည်။ သူ့ကို ကန့်လန့်တိုက်လျှင် သက်ပါတတ်ကြောင်း သူက သင်ခန်းစာပေးခဲ့သည်။

ဒီလူရဲ့ပုံစံက ဆံပင်ရှည်ရှည်၊ မုဆိတ်မွှေးရှည်ရှည်နှင့် ရူး ကြောင်ကြောင်ပုံပေါက်နေသည်။

မျက်ခုံးမွှေးတွေက မည်းနက်ထူပိန်းနေကာ မျက်လုံးတွေက နူးရလွန်းသည်။ မျက်နှာသည် လေးထောင့်ဆန်ကာ နှာတံသည် အထူးပေါ်လွင်လှသည်။ ပီရိုသေသပ်သော နှုတ်ခမ်းတို့သည် ဖြတ် သားသောအသွင်ကို ဆောင်နေသည်။

အမွှေးအမျှင်များကို ရိတ်သိမ်းလိုက်လျှင်တော့ ချောမော နှံ့ညားသော ဥပတိရုပ် ထွက်ပေါ်လာနိုင်သည်။

နေပါဦး...ဒီလူပြောတာ သူက ထောင်ကထွက်လာတာ ကြောသေးဘူးတဲ့။ ဘုရား...ဘုရား...ထောင်က လွတ်ရက်နဲ့ သွက်လာတာလား...ထောင်ဖောက်ပြီး ထွက်ပြေးလာတဲ့ ဝရမ်းပြေး ဝား။

“ဟေ့...မင်း ငါ့ကို ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ ကြည့်နေတာလဲ။ သွား...ချက်ပြုတ်ဖို့ပြင်”

အမ်မာ...
လေသံကိုက သူ့ရဲ့အိမ်ဖော်ကို ခိုင်းသည့်လေသံနှင့်။ ဟွန်း...

တွေ့ကြသေးတာပေါ့ အာဏာရူးကြီးရယ်...။

“အား”

“အမလေး”

ကိုယ့်ဒေါသနှင့်ကိုယ် လှဲနေရာမှ ဆတ်ခနဲ ထလိုက်စဉ် လူက ဖျားနေသည့်အရှိန်နှင့် ယိုင်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ခေါင်းတွေ တဆစ် ဆစ် ကိုက်လာသည်။

ကျွန်မ ဖျားနေလို့ပါရှင်ရယ်ဟု အကူအညီတောင်းလိမ့်မယ် ထင်နေသလား။ ဝေးပါသေး။

သွန်းကို မသိမသာ ကြည့်နေသော ထိုလူကို မျက်စောင်းထိုး ကာ နောက်ဘက်သို့ ဝင်လာသည်။

“ဒီမှာ...ဒီမှာ”

“ဘာလဲ”

“ဘာမှမရှိဘဲ ကျွန်မက ဘာချက်ရမှာလဲ။ ကျွန်မကို တန်ခိုး ရှိတဲ့ မိန်းကလေးများ မှတ်နေသလား။ တန်ခိုးရှိလို့ကတော့ ဒီမှာ လှဲမနေဘူး...အိမ်ကိုပျံသွားမှာ”

“အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့...ကားပေါ်မှာ ခေါက်ဆွဲခြောက်ထုပ် ပါကင်ပါတယ်။ သွားယူ...အေး...ထွက်ပြေးမယ်တော့ မကြံနဲ့ နော်။ မင်း ကျားစာဖြစ်ချင်ရင်တော့ ထွက်ပြေးလိုက်”

သွန်း အိမ်ရှေ့ဘက်သို့ ဘောက်ဆတ်ဘောက်ဆတ်ဖြင့် လျှောက်လာသည်။ ကားပေါ်က ခေါက်ဆွဲဖာကိုမယူခင် ပတ်ဝန်း ကျင်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သည်။

တောတွေ၊ တောင်တွေ၊ လျှိုတွေ၊ ချိုင့်ဝှမ်းတွေရှိသောအရပ်မြို့

ဘုန်းနှင့် လုံးဝ မအပ်စပ်သောနေရာ။ ဘယ်နေရာလဲ... သူ ဘာသလောက် တောမထူပါ။

သူပြောသော ကျားစာဆိုသည်မှာ လူကျားကို ပြောခြင်းဖြစ် သည်။ ဒီလူက ကိုယ့်ကို လက်ဖျားနှင့်မတို့မှာ သေချာတော့ မှန်းထွက်ဖို့ကိစ္စကို သွန်း ခဏမေ့ထားလိုက်သည်။

“ဟေ့...ကြာလှချည်လား”

“ရှင် လာသယ်ပါလား...ထိုင်ရာမထဘဲ ဆရာကြီးအထာ

... “မင်း ငါ့ကို ဘာမှပြန်ပြောစရာအကြောင်း မရှိဘူး ရတီ

“ဒီမှာ...ဒီမှာ”

“ဘုန်း...”

သွန်း ခေါက်ဆွဲခြောက်ဖာကို သူ့ရှေ့တွင် ပစ်ချကာ ခေါ်လိုက် သည်။ သူက သွန်း အိပ်ခဲ့သော ဆိုဖာရှည်ပေါ်တွင် ခြေထောက် ဆန့်ထိုင်လျက်ကနေ မျက်လွှာပင့်ကြည့်သည်။

သွန်း လက်တစ်ဖက်ကို ခါးတွင် ထောက်လိုက်ကာ-

“ကျွန်မနာမည် ရတီလေး မဟုတ်ဘူး...သွန်းတင့်တယ်။

သွန်းတင့်တယ်လို့ မခေါ်ချင်ရင် ကြိုက်တဲ့နာမ်စား သုံးလို့ရတယ်။ တိုယ့်နာမည်မဟုတ်ဘဲ မထူးနိုင်ဘူး”

“မင်းဘာသာ ရတီလေးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သွန်းတင့်တယ်ပဲဖြစ်ဖြစ်

ငါ့အတွက် ဘာမှအရေးမကြီးဘူး”

“ဂွစာ”

“ဘာပြောတယ်”

“ဘာမှမဟုတ်ဘူး”

ခေါက်ဆွဲခြောက်ဖာကို မ,ကာ သူ့ရှေ့မှ လျင်မြန်စွာ ထွက်ခဲ့သည်။ တကယ့်ဝှစ်စာပါ။ ဒီလောက်ထိ ဆက်ဆံရေးကွဲတောက်သေးယောက်ျားကို တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးပါ။

ထမင်းဟင်း ချက်ခိုင်းလျှင်တောင် အခက်တွေ့နိုင်သော်လည်း ရယ်ဒီမိုကရေစီခေါက်ဆွဲပြုတ်တာကဟော့ ကြက်ဥကြော်တာလောက်ပင် မခက်ခဲချေ။

“ဒီမှာ...ဒီမှာ”

“ဘာလဲ”

“စားလို့ရပြီ...ကြွတော်မူပါလို့”

သွန်းရဲ့ ခပ်ငေါ့ငေါ့စကားကို သူက မည်သို့မှ မတုံ့ပြန်ဘဲ ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ သွန်းအနောက်ကနေ လိုက်ထင်လာတော့-

“ဟင်...ဒီမှာ...ဒီမှာ...အဲဒါ ကျွန်မ စားဖို့ရှင့်”

“တစ်ပန်းကန်နဲ့ ငါ မဝဘူး။ မင်း နောက်ထပ် ထပ်ပြုတ်စားလိုက်”

“ဟမ်”

တစ်ယောက်ကို ခေါက်ဆွဲနှစ်ထုပ်ပြုတ်တာတောင် မဝဘူးဆိုတော့ ဒီလူက လူစစ်စစ်မှ ဟုတ်ရဲ့လား။ ဘီလူးသဘက်များ ဝင်စားလေသလား။

သူက သွန်းရဲ့အတွေးကို သိသည့်ဟန်နှင့်-

“ငါ ထမင်းမစားရတာ နှစ်ရက်ရှိပြီ”

ဟု မမေးဘဲ လှမ်းပြောသည်။

သွန်း ဘာမှမဆက်မပြောတော့ဘဲ နောက်ထပ် ခေါက်ဆွဲပြုတ်ဖို့ ပြင်ဆင်နေလိုက်သည်။

အခန်း (၂၇)

ဘယ်အရပ်ဒေသမှာ ရောက်နေသလဲမသိတာက အဆိုးဆုံးပင် ဖြစ်သည်။ ဒီလူကိုလည်း ဘာမှမေး၍မရ။ ပြောချင်မှလည်း ပြောသည်။

နေ့ခင်းတုန်းက သွန်း ခေါက်ဆွဲစားနေတုန်း-

“ငါ အပြင်ခဏသွားမယ်။ မင်း ဒီထဲကနေ ထွက်ဖို့နေနေ သာသာ အော်ရဲအော်ကြည့်နော်။ မင်းရဲ့အသက်ရှင်ဖို့ကိစ္စကို ငါ အာမခံလိမ့်မယ်မထင်နဲ့”

ဟု ပြောခဲ့သည်။

သူ့ရဲ့စကားဟာ ခြိမ်းခြောက်စကားလည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင် သည်။ တကယ်ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မည်။ မသေချာ။

ဒါပေမဲ့ သွန်း သူ့ရဲ့စကားကို နားထောင်လိုက်ပါသည်။ အကယ်၍ သူက ကိုယ့်ရဲ့အရှက်တရားကို ရယူဖို့ ကျားချောင်းသလို ချောင်းနေတယ်ဆိုလျှင်တော့ ဒီထဲမှာ နေရတာထက် အပြင်သို့ ရောက်တာက ပို၍ကောင်း၏။

ယခု သူကလည်း ကိုယ့်ကို တပ်မက်တဲ့အကြည့်နှင့် ကြည့်ဖို့ နေသာသာ စေ့စေ့တောင်မကြည့်သောကြောင့် နေ၍ချောင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒါသည်ပင် ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်၏ အကျင့်စရိုက် ယက္ခဏာဟု သွန်း မှတ်ယူမိသည်။

ကိုယ့်ကို အလိုမတူဘဲ ခေါ်လာခဲ့သည့်ကိစ္စက သက်သက်။ ဘာမှမကျူးလွန်သည်ကိုပင် လေးစားရမည်မဟုတ်လား။

သူ မရှိတုန်း သွန်း အိမ်တစ်အိမ်လုံးကို သေချာလိုက်ကြည့် သည်။ အိမ်ထဲတွင် ပြင်ပနှင့် ဆက်သွယ်၍ရသည့် မည်သည့်ပစ္စည်း မရှိ။

ကြီးဖုန်းခွက်ရှိသော်လည်း ဖြတ်တောက်ထားသည်။ အပေါ် ဝပ်သို့ တက်ခဲ့သည်။ နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးတွင် သက်ရှိလူသားဆိုလို့ ခံယံတစ်ယောက်တည်းသာ ရှိ၏။

ညအခါတွင် လိပ်ပြာလွင့်၍ သေနိုင်သော်လည်း လင်းလင်း ချင်းချင်းအချိန်မို့ ကြောက်စိတ်ထက် စူးစမ်းသည့်ကိစ္စက ရှေ့တန်း ရောက်နေသည်။

ဘာမှထူးခြားသည့်ပစ္စည်းပစ္စယများ မရှိ။ တစ်ခုပဲ ရှိသည်။ ရှေးခေတ်အခါက ခေတ်ပညာတတ် သူဌေးတို့၏အိမ်တွင်

အလှူထားသည့် စန္ဒရားတစ်ခု။ ဒီဘက်ခေတ်မှာတော့ စန္ဒရားကို တီးတတ်ဖို့ နေနေသာသာ မတွေ့မမြင်ဖူးသောသူများပင် ရှိပေလိမ့်မည်။

“မင်း တော်တော်စပ်စပ်ပါလား”

“အောင်မလေး”

ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် စန္ဒရားခလုတ်တို့ကို တို့ထိနေစဉ် နောက်ဘက်မှ ထွက်ပေါ်လာသည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့အသံကြောင့် လိပ်ပြာလွင့်မတတ် ဖြစ်သွားသည်။

လှည့်ကြည့်တော့ လူ့စွစာ။

ဘယ်ကတည်းက အိမ်ထဲပြန်ရောက်နေသလဲ မသိ။ ခိုးဝင်လာသူဆိုလျှင် ကိုယ့်ကို ဘာလုပ်၍လုပ်လိုက်မှန်းတောင် သိရမည်မဟုတ်။

“တော်တော်မှ လန့်သွားရဲ့လား”

“သေပါလား...ရုပ်ကိုက ပြောင်စပ်စပ်နဲ့”

သွန်း ကိုယ့်ဘာသာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် ပါးစပ်ထဲ တွေ့ကရာ လျှောက်ပြောပြီး အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

ခဏခန်းစားပွဲခုံပေါ်တွင် စုပုံထားသော ပစ္စည်းပစ္စယာစုံစုံလင်စွာ။ ဆန်၊ ဆီ၊ ဆေး၊ ဆားအကုန် စုံလင်စွာပါ၏။

ငါးပိ၊ ငါးခြောက်၊ ငါးသေတ္တာ၊ အမဲသေတ္တာကအစ ငရုတ်သီးခြောက်၊ ကြက်သွန်နီထိ ပါလာသည်။

ဘယ်နှလ၊ ဘယ်နှပတ် စားသောက်ဖို့ မှာဝယ်ခဲ့သလဲ မသိ။

“အဲဒါတွေအကုန်လုံး သယ်သွားပြီး မီးဖိုချောင်ထဲ ယူသွား”

“သိပါတယ်...ဆရာ လာမလုပ်ပါနဲ့”

“ဟာ...မင်း စကားအားကောင်းပြောလို့ မရပါလား။ ဒါနဲ့ နေပါဦး...မင်းက မင်းရည်းစားနဲ့ အဆက်အသွယ်ပျက်နေတာတောင် နည်းနည်းမှ မျက်ရည်မကျပါလား”

“ကျွန်မက မောင့်ကို သတိရနေလို့ ငိုနေရင်ကော ရှင်က ပြန်လွှတ်ပေးမှာလား။ အဲဒီလိုဆိုရင် ငိုတာပေါ့”

“ဘာလို့ လွှတ်ပေးရမှာလဲ။ အိပ်မက်တောင် ထည့်မမက်နဲ့။ ထုံးဝ ပြန်မပို့ဘူး”

“အဲဒါဆို ကျွန်မရဲ့မျက်ရည်တွေကို ဘာလို့ အလဟဿ ဖြန်းတီးရမှာလဲ”

“ဖြောင်း...ဖြောင်း”

“ကြိုက်သွားပြီ”

လက်ခုပ်တီးကာ ခပ်ရိုရို ပြောလိုက်သဖြင့် သွန်း မကျေမနပ် ဖြစ်သွားရသည်။ သို့သော် ဘာမှအချေအတင် မပြောတော့ဘဲ အထုပ်အပိုးတွေကိုသယ်ပြီး မီးဖိုချောင်ဘက်သို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

ပစ္စည်းတွေကို သူ့နေရာနှင့်သူထည့်ရင်း စိတ်က မေမေဆီ ဆက်သွားသည်။

ထမင်းစားထိုင်ခုံပေါ်တွင် ပျော့ခွေစွာ ထိုင်ချလိုက်သည်။

အဲဒီလိုလျှင် မေမေသည် သွန်းကို ရှာမတွေ့သည့်စိတ်ဖြင့် အိပ်ရာထဲ လှဲနေပြီလား။

မောင့်ကိုပဲ အပြစ်တင်မဆုံးရှုံးရန်ပြီလား။

ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် မေမေရယ်...စိတ်မပူပါနဲ့နော်...ခုထက်

ထိ သမီးဘဝ ဘာမှမဖြစ်သေးပါဘူးဟု နှစ်သိမ့်ပေးချင်သည်။
လူက ဖျားနေသည့်အရှိန်ကော အိမ်ကိုလွမ်းနေသည့်အရှိန်နှင့်
သွန်း ညဘက် ထမင်းစားမဝင်ပါ။

သူကတော့-

“လွမ်းတာက ဗိုက်ပြည့်မှာမဟုတ်ဘူးနော်...မင်း အသစ်
ရှင်ချင်သေးတယ်ဆိုရင် အစားကို ဝင်အောင်စား”

သွန်း သူ့စကားကို ပြန်လည်မပြောသလို နားလည်းမထောင်
ပါ။ ကိုယ့်ဝမ်းနာကိုယ်သာသိမို့ ညည်းညူပြနေလည်း အပိုပင်။
ညဘက်ရောက်တော့-

“ရှော...ဟောဒီဆေးတွေသောက်...အပူကျဆေးရယ်
အကိုက်ခဲပျောက်ဆေးရယ်...အမောက်စစ်စလင်ရယ်”

သွန်း သူကမ်းပေးလာသော ဆေးများကို လက်ခံမယူသေးဘဲ
သူ့ကို မော့ကြည့်လိုက်တော့-

“မင်း ငါ့ကို အဲဒီလိုပုံစံနဲ့ မကြည့်နဲ့...မင်းကို အိပ်ဆေးတီဆီ
ပြီး မဟားတရားလုပ်စရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး...နားလည်း
လား”

သူက တစ်ပြန်စီး ဒေါသဖြစ်ကာ ဆေးလုံးတွေကို စားပွဲပေါ်
ပစ်ချလိုက်သည်။ သွန်း ဘာမှမပြောဘဲ ဆေးလုံးတွေကို
လိုက်စုစည်းကောက်ကာ ရှေ့နှင့်မျောချလိုက်သည်။

ညအိပ်တော့ သွန်းက နှစ်ခုံတွဲ ဆိုဖာပေါ်မှာ သူက သွန်းအား
က တစ်လုံးခုံမှာ။

မအိပ်ခင်ကတော့-

“ဒီမှာ ရေရှည်အိပ်ဖို့ အဆင်မပြေဘူး။ မနက်ဖြန် အပေါ်ထပ်
ကအခန်းထဲ မွေရာထည့်မှဖြစ်မယ်။ မင်းကတော့ လှဲနေရတာကိုး”

ဟု သွန်းအား မဆီမဆိုင် ရန်လာတွေ့လိုက်သေးသည်။ သွန်း
ဘာမှမပြောဘဲ အသာလေး ငြိမ်နေလိုက်သည်။ ကိုယ့်အပေါ် လူများ
၍ ခေါ်လာခဲ့သော်လည်း သူ့ရည်းစားဟု မှတ်ထင်ကာ ဘာဘာ
ညာညာလုပ်လျှင်လည်း ယောက်ျားပျိုနှင့်မိန်းကလေး နှစ်ယောက်
ဘည်းရှိနေသည့်အခန်းထဲမှာ သွန်း ငိုယိုရုံကလွဲ၍ ဘာမှတတ်နိုင်
မည်မဟုတ်။

ယခုလို သူ့ဘာသာ ပြောချင်ရာပြောပြီး အိပ်သွားတော့လည်း
သွန်း အသာလေး အိပ်ပျော်နိုင်အောင် ကြိုးစားရ၏။ မေမေ့ကို
သတိရစိတ်နှင့် အိပ်လို့တော့ ဘယ်ပျော်မည်နည်း။

အခန်း (၂၇)

ဒီမှာ အသားကျအောင် ပြင်ရဆင်ရနှင့် ကျော်ဝင်းမောင်ဆို ဖုန်းမဆက်ဖြစ်ချေ။

ဒီအိမ်မှာ လိုအပ်တာများဝယ်ထည့်ပြီးတော့မှ လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်ရတော့သည်။

သူမ မသိမမြင်စေရန် သူ့အပေါ်ထပ်ခန်းထဲတွင် တံခါးညိ ကျက်ချကာ ကျော်ဝင်းမောင်ဆီ ဖုန်းခေါ်လိုက်သည်။

ဖုန်းကဝင်သော်လည်း တော်တော်နှင့်မကိုင်။ နောက်တော့ ကျသွားသည်။ နောက်တစ်ခေါက် ထပ်ခေါ်လိုက်သည်။

ဒီကောင် ခွဲခန်းထဲဝင်နေသလား မသိ။

သူကတော့ ဘာမဟုတ်တဲ့အချစ်ကို ကိုးကွယ်ခဲ့၍ မြတ်နိုးသော အလုပ်ကိုလည်း ဆုံးရှုံးရသည်။ နောက်ထပ် ဘယ်တော့မှ လုပ်စား၍မရအောင် ဆေးကုသခွင့်လက်မှတ်လည်း သိမ်းခံခဲ့ရသည်။

ကျော်ဝင်းမောင်ကတော့ ရာထူးတွေတိုး၍ ရန်ကုန်မြို့ပေါ်သို့ ပြန်ဝင်နိုင်ခဲ့ပြီ။ အခွင့်အလမ်းတွေလည်း ပေါက်နေပြီ။

“ဟယ်လို”

“ကျော်ဝင်းမောင်...ငါ သိုင်းဝိုင်းပါကွ”

စိတ်ရှည်ရှည်နှင့် ဖုန်းမကိုင်မချင်းခေါ်နေစဉ် ကျော်ဝင်းမောင်က ဖုန်းလာကိုင်သည်။ သူ့ရဲ့အသံကို ကြားတော့-

“မင်း...မင်း...သိုင်းဝိုင်း”

“ဟုတ်တယ်...ငါ သိုင်းဝိုင်းလေ”

“မင်း လွတ်တော့မှာလား”

“ဘယ်ကလာ...ငါလွတ်တာ နှစ်လလောက်ရှိနေပြီ”

“ဘာကွ...နှလတောင်ရှိပြီ ဟုတ်လား...နှစ်လတောင်ရှိနေပြီကိုး...မင်းက ဘာလို့ ငါတို့ကို မဆက်သွယ်ရတာလဲ...ခု...ဘယ်မှာလဲ”

“ဖြေးဖြေးမေးပါ မော့နော်မယ်”

အလောတကြီး မေးနေသောကြောင့် သူတောင် ပြန်ပြီးတားယူသည်။

ကျော်ဝင်းမောင်သည် သူ့အတွက် မိတ်ကောင်းဆွေကောင်း ထင်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူထောင်ကျနေစဉ် အတောအတွင်းမှာ ထည်း ထောင်ထဲသို့ မကြာခဏ လာတွေ့သည်။

အိပ်ရာထဲလှဲနေသော လေးလေးရဲ့ကိုယ်စား ဖြစ်သည်။

ဒါပေမဲ့ ကျော်ဝင်းမောင်က လူအများ လေးစားနေရသည် ဆောင်နံ ဖြစ်သည်။ ထောင်ထဲသို့ မကြာခဏ ဝင်ထွက်နေခြင်းက

မသင့်တော်၍-

“ခဏခဏ လာမကြည့်ပါနဲ့ သူငယ်ချင်း...ငါ့ကြောင့် မိဘ၊ မင်းအသိုင်းအဝိုင်း ပြိုငြင်တာမျိုး ငါ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာကွာ”

“သိပ်ကို အဓိပ္ပာယ်ရှိတယ်။ ငါ ဘာကိုဆိုလိုသလဲ ဆိုရင် နားလည်ပါတယ်ကွာ...တစ်ခုပဲ အကူအညီတောင်းချင်တယ်”

“ဘာလဲ...စကားပလ္လင်တွေ ခံမနေနဲ့”

စိမ်းသက်စွာ ဆက်ဆံခြင်းအပေါ် ကျော်ဝင်းမောင် သည်းခံနိုင်ပုံမရ။ သူကတော့ ဒီထက်လည်း အရှက်မမဲ့ချေ။

မိန်းမစိတ်မွန်နေသောအချိန်က ကိုယ့်အပေါ် ကောင်းစေချင်စိတ်နှင့် ပြောပြပေးခဲ့တာကိုလည်း ကိုယ်တွေ့ကွဲအောင် ဖန်တီးအဖြစ် မြင်ခဲ့သည်။

ကျော်ဝင်းမောင်ရဲ့မိဘတွေသာ သူ ကျော်ဝင်းမောင်ကို ထိုဆက်ဆံခဲ့တာကိုသိလျှင် လာပြီးအပတ်သက်ခံလိမ့်မည် မဟုတ်ဘူး။

“ငါ ထောင်က မထွက်မလာချင်း လေးလေးကို ပြုစုပေးရော့က်ပေးပါနော်”

“မင်းကွာ...ဒါ ပြောနေစရာတောင် လိုသေးလို့လား။ သိပ်ကို သွေးကြီးမနေနဲ့ ဟေ့ကောင်”

မခံမရပ်နိုင်သလိုပြောသော ကျော်ဝင်းမောင်ကို သူ နေ့မကြည့်ရဲချေ။

“မင်း အခု ဘယ်မှာလဲ...သိုင်းဝိုင်း...ဟင်...ဘယ်ရောက်နေတာလဲကွ”

“ငါ အခု ပြင်ဦးလွင်မှာ”

“ဘာ...ပြင်ဦးလွင်မှာ...ဟုတ်လား။ မင်းက အဲဒီမှာ ဘာသွားလုပ်နေတာလဲ။ မင်း ထောင်က ထွက်ထွက်ချင်း မြင်ချင်တဲ့သူက ငါနဲ့ မင်းဦးလေး မဟုတ်လား”

“.....”

“ဟေ့ကောင်...စကားမပြောဘဲ မင်း ငြိမ်မနေနဲ့။ ဘာလို့ အဲဒီလို လုပ်တာလဲ။ လေးလေးက ခုဆို လူကောင်းပကတိ ကျန်းမာရေး ပြန်ကောင်းလာပြီ”

“ဟင်...ဟုတ်လား...တကယ်ပဲ...တကယ် ပြန်ကောင်းလာပြီပေါ့”

“အေး...မင်းအကြောင်းကိုလည်း တဖွဖွ ပြောနေတာ။ မင်းကွာ...လွတ်လွတ်ချင်း ငါတို့ကို မဆက်သွယ်တာကိုတော့ ငါ လုံးဝ မကျေနပ်ဘူး...ဟေ့ကောင်”

ကျော်ဝင်းမောင်က လွတ်သည့်နေ့က မဆက်သွယ်သည့်ကိစ္စကိုပဲ မကျေနပ်ဖြစ်၍မဆုံးပေ။

ထိုကဲ့သို့ ကြားတော့လည်း သူနှင့်ကျော်ဝင်းမောင်နဲ့ကြားမှာ ရှိသော အစိုင်အခဲတို့သည် ပျောက်ပျက်သွားခဲ့သလိုလို။

“ငါ အလုပ်ကိစ္စတစ်ခု အရမ်းအရေးကြီးတဲ့အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ ပြင်ဦးလွင် ရောက်နေတာကွ...ဒီကကိစ္စပြီးရင်တော့ ငါ ရန်ကုန် ပြန်ဆင်းခဲ့မှာပါ”

“ဘယ်လောက်တောင် အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စမို့ မင်းက ငါတို့ကို မဆက်သွယ်နိုင်ရတာလဲ”

“အေးပါ...ငါကလည်း ပြောချင်လို့ မင်းကို အခု ဆက်နေတာပေါ့”

“အေး”

ကျော်ဝင်းမောင်က အလိုက်သင့် ခေါင်းညိတ်သည်။ သူ အံတစ်ချက်ကြိတ်ကာ-

“သွေးကြွေးဆပ်ဖို့”

“ဘာ...သွေးကြွေးဆပ်ဖို့ ဟုတ်လား...သိုင်းဝိုင်း”

အေးစက်သော သူ့ရဲ့စကားလုံးနောက်မှာ ကျော်ဝင်းမောင်ရဲ့ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သော စကားလုံးတွေက ကပ်လိုက်လာသည်။ ကျော်ဝင်းမောင် မမြင်နိုင်ဘဲနှင့် သူ ခေါင်းညိတ်ကာ-

“ဟုတ်တယ်...သွေးကြွေးဆပ်ဖို့အတွက် ငါ ရတီလေးကို အခု ဖမ်းခေါ်ထားတာ”

“ဘာ...ဘာရယ်...ပြန်ပြောစမ်းပါဦး...ဘယ်သူကို”

ကျော်ဝင်းမောင်က မယုံနိုင်သလို အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့နှင့် ထပ်ပြောရန် တောင်းဆိုနေသည်။ အင်းပေါ့...သူ့ရဲ့ မထင်မှတ်သော လုပ်ရပ်ကို ဒီကောင် ဘယ်နားလည်နိုင်မည်နည်း။

“အခု...ငါနဲ့အတူ ရတီလေးရှိနေတာ”

“မင်း...မင်း ငရဲကြီးမှာ မကြောက်ဘူးလား သိုင်းဝိုင်း”

“ဘာလို့ကြောက်ရမှာလဲ...သူတို့နှစ်ယောက်က လက်မှတ်ထပ်ရသေးတာ။ ငါလည်း သူ့ကို ဘာမှကျူးလွန်တာမှ မဟုတ်တာ။ ငါ့ဘဝပျက်ခဲ့ရသလို သူလည်း ဘဝပျက်အောင်...”

“သိုင်းဝိုင်း...မင်း...မင်း...မှားမယ်နော်”

ကျော်ဝင်းမောင်က သူ့ကို အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့နှင့် ပြောသောအခါ သူ့မျက်နှာ တင်းမာသွားကာ-

“ငါ မမှားဘူး။ ငါ ဘယ်တုန်းကမှ မမှားဘူး”

“မဟုတ်ဘူး...မင်း ပြောနေတာတွေက တစ်ခုခုတော့ လွဲနေပြီနော်”

“ဘာလို့လွဲရမှာလဲ”

“မင်း အခုခေါ်ထားတဲ့ ရတီလေးဆိုတာ လူလား”

“ဟ...ဟေ့ကောင်...မင်း! ငါ့ကို လာနောက်နေတာလား။

ငါ အခုခေါ်ထားတဲ့ ရတီလေးက လူမဟုတ်လို့ နတ်သိကြားဖြစ်ရမှာလား”

“အဲဒါဆို သေချာပြီ။ မင်း လူမှားပြီးခေါ်သွားတာ။ ဒီမှာ

ငါ သေချာရှင်းပြမယ်...နားထောင်”

အမြဲတမ်း အမှားပဲပြုလုပ်နေသည့် သူငယ်ချင်းကို စိတ်မရှည်စွာ ကျော်ဝင်းမောင် ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ရှင်းပြလိုက်သည်။

ရတီလေးတို့သားအဖနှစ်ယောက်သည် သူတို့ရဲ့အန္တရာယ်ဖြစ်သော သိုင်းဝိုင်းကို ထောင်ထဲမရောက်ရောက်အောင် ပို့နိုင်ခဲ့သည်။

တကယ်တော့ ရတီလေးကို ကြိုက်နေသည့် ကောင်လေး... သိုင်းဝိုင်း ထိုးသတ်ခဲ့သည့်ကောင်လေးမှာ မိဘက တားမြစ်ထား

သည့်ကြားမှ ရတီလေးနှင့် လာရောက်ခိုးတွေ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကံမကောင်းချင်တော့ သိုင်းဝိုင်း၏ထိုးနှက်ခြင်းကို အချောင်

ခံလိုက်ရသူ ဖြစ်သည်။ သိုင်းဝိုင်း ထောင်ကျသွားသလို ထူးခန့်ရဲ့ မိဘများမှာ ရတီလေးနှင့် ဝေးစေရန် ထူးခန့်ကို အိမ်ထောင်ချပေးခဲ့

သည်။

ဒီလိုနှင့် ရတီလေးတို့သားအဖနှစ်ယောက် သုံးဟယ်ဖြန်းဟယ်နှင့် ပျော်မဆုံးနိုင်ရှိနေလေသည်။ တစ်နေ့ လောင်းကစားပိုင်းတွင် ဦးကျော်နီမင်းဒင် ဓားနှင့်ထိုးခံရကာ နေရာတွင်ပင် ပွဲချင်းပြီးသေဆုံးခဲ့သည်။

ဘဝတွင် အားကိုးရာမြင်းမိုရ်တောင်ဖြစ်သော ဖခင်က သူတစ်ပါး၏ ဓားချက်ဖြင့် သေဆုံးသောအခါ ရတီလေး ရူးသလိုလိုဖြစ်သွားခဲ့သည်။

နောက်...ကုသရင်း ပြန်ကောင်းလာသောအခါ သံဝေဂတရားရကာ မယ်သီလရှင် အပြီးဝတ်သွားခဲ့လေသည်။

“ဘာ...ရတီလေးက သီလရှင် အပြီးဝတ်သွားတယ်...ဟုတ်လား”

သိုင်းဝိုင်း မယုံနိုင်စွာ မေးလိုက်မိသည်။ ဒါဆို အောက်ထပ်မှာရှိနေတဲ့သူက ဘယ်သူလဲ... ရတီလေး မဟုတ်ဘူးလား။

“အဲဒါကြောင့် မင်းကို ငါ ပြောတာပေါ့။ မင်း မမေးမစမ်းဘဲ လုပ်ပြန်ပြီလား။ ဘယ်ကကောင်မလေးကို ခေါ်သွားပြန်တာလဲ”

“ရတီလေး မယ်သီလရှင်ဝတ်သွားတယ်ဆိုတာ သေချာတယ်နော်”

“သေချာပါတယ်ကွာ...ဒါ မင်းဖုန်းလား...သူ ဆံချတုန်းက ငါ သွားသေးတယ်။ ဇွတ်ပုံရိုက်ထားတာလည်း ရှိတယ်။ ငါပို့ထားလိုက်မယ်။ ဒါနဲ့ မင်း အခုခေါ်ထားတဲ့ ပြဿနာကို ဘယ်လိုရှင်းမလဲ”

“မသိသေးဘူး...ဟောကောင်...ငါ နောက်မှပဲ ဖုန်းပြန်ဆက်ဦးတော့မယ်”

“သိုင်းဝိုင်း”

“ကျောက်”

သိုင်းဝိုင်း ဖုန်းကို လျင်မြန်စွာ ချလိုက်သည်။ ကားပေါ်မှာ နေထိုင်နေသော သူ ယူထားခဲ့သည့် သူမရဲ့ဖုန်းက သူမ ဖုန်းဆက်၍ မရစေဘဲ ကဒ်ထုတ်ကာ လွှင့်ပစ်ခဲ့သည်။

ဖုန်းကတော့ စက်ပိတ်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူမ မတွေ့စေဘဲ သူ့ကျောပိုးအိတ်တွင် ထည့်ထားသော သူမရဲ့ဖုန်းကို လျင်မြန်စွာ ထုတ်ယူလိုက်သည်။

လူကတော့ ကတုန်ကယင် ဖြစ်နေသည်။

“ကျွန်မ ရှင့်ကို သိလည်းမသိဘူး။ မြင်လည်း မမြင်ဖူးဘူး”

“ဘာရတီလေး...ဟုတ်လား...ကျွန်မနာမည် သွန်းဘင့်တယ်”

“ရှင် ရူးနေတာလား...ရှင်က မသိပါဘူးလို့ ဒီလောက် တာတွတ်တွတ် ပြောနေတဲ့ မိန်းကလေးကို”

သူမရဲ့စကားသံတွေကိုလည်း ပြန်ပြီး ကြားယောင်လာသည်။ ဖုန်းစက်ပွင့်သွားသည်။ တော်သေးသည်။ ဖုန်းအားရှိနေ၍။
ဖုန်း Gallery ထဲသို့ ဝင်ကြည့်လိုက်သည်။ သူမနှင့် သူမရဲ့ချစ်သူပုံများ၊ သူမနှင့် သူမရဲ့မိခင်ပုံများကို ပုံစံအမျိုးမျိုး၊ ပိုစစ်အမျိုးမျိုးနှင့် တွေ့မြင်ရသည်။

သူ တွေ့ချင်သော ဦးကျော်နီမင်းဒင်ရဲ့ပုံလည်း စိုးစဉ်းမပါ။

ဒါ...ဒါဆို ကျော်ဝင်းမောင်ပြောခဲ့သလို သူ အမှားတွေ ထပ်လုပ်ခဲ့မိပြန်ပြီလား။

အင်း...ဒါကြောင့် သူမရဲ့အပြုအမူနှင့် ရတီလေးရဲ့အပြုအမူ မှာ ကွာဟနေခြင်း ဖြစ်သည်။

သူမသည် ခပ်တည်တည်နေတတ်သော်လည်း ရတီလေးသည် အမြဲတမ်း ပြုံးနေကာ ညှုတ်တု ခတတ ကြည့်တတ်၏။

သူမက သူ့အပေါ် တစ်ချိန်လုံး ဘုကျကျ ဆက်ဆံတတ် သလောက် သူမနေရာမှာ ရတီလေးဆိုလျှင် သူ့လက်က လှတ

မောင်ကိုတော့ သတိရသည်။ ဒါပေမဲ့ မေမေ့ကို ပိုပြီး သတိရသည်။ မေမေ သွန်းကို တော်တော်စိတ်ပူနေရှာသည်။

မောင်ဆီသွားမယ်လို့ပြောပြီး ထွက်လာတာမို့ သွန်း ပြန်မရောက်သည့်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး မောင်ကို အပြစ်တွေ တင်မှာတော့ သေချာ၏။

မောင်ကော... သွန်းအပေါ် စိတ်မပူဘူးလား၊ မစိုးရိမ်ဘူးလားဆိုတာ သွန်း သိချင်သည်။

“သွန်းတင့်တယ်”

“ဟင်”

တစ်စုံတစ်ယောက်က သွန်းရဲ့နာမည်ကို ပီပီသသ ခေါ်လိုက်သဖြင့် သွန်း ထူးလိုက်တာမဟုတ်ဘဲ ဟင်ခနဲ လှည့်ကြည့်မိသည်။

သူ...ကိုလူကြမ်း။

သွန်းကို အမြဲတမ်း ရတီလေးဟု သတ်မှတ်ခဲ့တဲ့သူက သွန်းကို သွန်းတင့်တယ်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုလိုက်တာလား။ နာမည်ကို ခေါ်ကြည့်လိုက်တာလား။

“ရှင်”

စူးစမ်းသောအကြည့်နှင့် အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာသောသူကို မော့ကြည့်မိခြင်း ဖြစ်၏။ ရီဝေဝေအကြည့်တွေနှင့် တစ်လှမ်းချင်း ဆင်းလာသဖြင့် စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးဖြစ်သွားသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ဟိုဟိုဒီဒီကို မျက်လုံးကစားလိုက်သည်။ ပြေးကောက်ရိုက်စရာ ဘာရှိသလဲဆိုသည့်အကြည့်။ မူမမှန်သော အကြည့်တွေကို စိုးထိတ်ကာ ခြေလှမ်းကို နောက်သို့ အနည်းငယ်

သတ်ကာ လူက အသင့်အနေအထား ဖြစ်သွား၏။

“ငါ မင်းနဲ့ စကားပြောချင်တယ်”

ထွက်ပေါ်လာသောစကားကို ဘာမှမတုံ့ပြန်သေး။ အကြည့်တော့ စူးစူးရဲရဲ။ အိတ်ကပ်တွေ အများကြီးပါသည့် ဘောင်းဘီနှင့် အနက်နှင့် အစိမ်းရင့်ရောင် ခပ်မှောင်မှောင် ရှုပ်အင်္ကျီလက်တိုကို သတ်ဆင်ထားပုံက ဖြစ်သလိုတော့နိုင်သည်။

ရှည်လျားသော ဆံပင်တွေနှင့် အမွှေးအမျှင်တွေက လူပုံစံနှင့် ဩည့်ရဆိုး၏။

“ခဏထိုင်ပါဦး”

“ကျွန်...ကျွန်မမှာ”

“မင်းမှာ ပြောစရာမရှိပေမယ့် ငါ့မှာ ပြောစရာရှိတယ်။

ဤရမှလည်း ဖြစ်မယ်။ ကျေးဇူးပြုပြီး ထိုင်ပါ”

ကျေးဇူးပြုပြီး ထိုင်ပါပြောနေပေမယ့် လေသံကတော့ အမိန့်သံမိသည်။ သွန်း ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ဖြင့် သူညွှန်ပြသော ခုံပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

သူက သွန်းကို မျက်တောင်မခတ်ကြည့်နေသလို သွန်းက ဆည်း သူ့ကို မျက်တောင်မခတ် ကြည့်နေသည်။ သွန်းက ပြေးခေါက်ရှာနေသောအကြည့်နှင့်ဖြစ်သလို သူက သူထွက်ပြေးလျှင် ဘယ်လိုလိုက်ဖမ်းမရမလဲဆိုသည့်အကြည့်နှင့် ဖြစ်သည်။

“ငါပြောတာကို ကျေးဇူးပြုပြီး အရင်ဦးဆုံး သည်းခံ

အထောက်ပေးပါ”

သွန်း အင်းအဲမလုပ်ခင် သူက သူနှင့် သူကောင်မလေး ရတီ

လေးဆိုသည့် မိန်းကလေးတို့၏အကြောင်းကို ဖြေးဖြေးချင်း ပြောလေသည်။

ဇာတ်လမ်းတစ်လျှောက်လုံး သူ့မျက်နှာက အမျိုးမျိုး။ တစ်ခါတလေ အံ့ကြိတ်လျက်၊ တစ်ခါတလေ ဒေါသဖြစ်လိုက်နှင့်။ သွန်းကတော့ ပုံသဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲနေသောသူ့ကို လန့်သည်။ ကြောက်သည်။ နောက်...တဖြေးဖြေး ဇာတ်လမ်းအဆုံးသတ်သွားသောအခါ သူ့ကို သနားသွားသည်။

ပညာတတ်လူရွယ်တစ်ယောက် ပညာတွေတတ်ပင်တတ်ထားသော်ငြား မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့မာယာကို ရုန်းထွက်ဖို့ပညာတော့ တတ်ပုံမရ။

သိပ်အလိုက်တာဟု ပြောရအောင်လည်း လောကမှာ လူဆိုတာ အချစ်နှင့်တွေ့လျှင် မျက်လုံးသာမက နားပါကန်းသွားတာ သွန်းက ကိုယ်တွေ့။

မောင့်ရဲ့ မကောင်းကြောင်း ဟိုလူက တစ်မျိုး၊ ဒီလူက တစ်မျိုး ပြောနေသော်လည်း လက်မခံနိုင်။ နားမထောင်ချင်။

ပြောတဲ့သူကိုတောင် အလိုလိုမှန်းမိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတော့ သူတို့ ကိုယ့်ကို ကောင်းစေချင်တဲ့စိတ်နှင့် ပြောတာကိုတော့ နားလည်ပေး၍ရပါသည်။

ဒါပေမဲ့ ထိုနားလည်မှုသည် မောင်နှင့်တွေ့လျှင် ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ဖြစ်ဖြစ်သွားတတ်သည်။

ဤသိုင်းဝိုင်းဆိုသည့်လူ၏ ဖြစ်ရပ်များသည် သွန်း၏ဖြစ်ရပ်များနှင့် ဆင်တူသည်။ ခံစားချက်အချို့ တူညီသည်။

သူထောင်ကျခြင်းမှာ ဒါကြောင့်ကိုဆိုတဲ့ ဖေးမအတွေးနှင့် နားလည်ပေးလိုက်မိ၏။

“ငါ ဘာကြောင့် ရတီလေးဆိုတဲ့မိန်းမကို ခါးခါးသည်းသည်း မုန်းနေသလဲ... မင်း သိပြီမလား”

သူမေးခွန်းကို သွန်း ပါးစပ်နှင့်မဖြေဘဲ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ သူ့ကို သွန်း သေချာစွာ လိုက်ကြည့်ပြီး-

“ရော”

သူ ကမ်းပေးသောအရာကို သွန်း လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“ဟင်”

သွန်းရဲ့ဖုန်းလေး။ ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားပြီးမှ Sim card မရှိတော့တာဟူသောအတွေးနှင့် မျက်နှာညှိုးသွားသည်။ တစ်ဖန် ဒီရဲ့ဖုန်းထဲမှာ မောင်နှင့်သွန်းရဲ့ အမှတ်တရဖြစ်စရာများစွာ ရှိနေသေးတယ်ဆိုတဲ့အသိနှင့် ဖုန်းကို ဝမ်းသာအားရ လှမ်းယူလိုက်သည်။

ပြီးတော့ ဖုန်းကို ကမန်းကတန်း ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ သွန်း allpaper တင်ထားတာက မောင့်ရဲ့ပုံ ဖြစ်သည်။

“မင်းရဲ့ချစ်သူကို မင်း တော်တော်ချစ်တာပဲလား”

သူမေးခွန်းကြောင့် သွန်း ဘယ်လိုဖြေရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။ ချစ်တယ်ဟုဖြေလျှင် သူ ဒေါသတကြီး ဖြစ်ဦးမလား။ ခန်းနှင့် ကဲ့ရဲ့ဦးမှာလား။

“ကျွန်မနဲ့ သူ့မှာ ကျွန်မကသာ သူ့ကို ပိုပြီးချစ်ရသူပါ”

“အင်း”

“ရှင်လိုပဲ...အပေါင်းအသင်းမိတ်ဆွေတွေက ပိုင်းဖျက်ကြ

တယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူက ကျွန်မကို ကျွန်မလောက် မချစ်ဘူးလို့ ထင်ကြတယ်လေ”

“ဪ”

သွန်း ပြောပြနေတာကို သူက မော့မကြည့်ဘဲ နားထောင်လား အာမေဇိုတ်သံအမျိုးမျိုးပြုလျက် ရှိ၏။ သူ စိတ်ဝင်စားနေတာက သူ့လက်ထဲတွင် ဆုပ်ကိုင်ထားသောဖုန်း။ သူက ထိုဖုန်းကို ဟိုဖွင့် ဒီပွတ်လုပ်လျက် ရှိ၏။

“ဒါပေမဲ့ မင်း သူ့ကို ဘယ်လိုမှ အပြစ်မြင်လို့မရ၊ မုန်းကြည့်လို့မရဘူးမလား”

“ဟုတ်”

“ရှေး...ဒီပုံကို သေချာကြည့်ပါဦး”

သူက သူ့ရဲ့ဖုန်းကို သွန်းထံ လှမ်း၍ကမ်းပေးသည်။ သွန်း သူ့ရဲ့လက်ထဲကဖုန်းကို ယူကြည့်လိုက်သည်။ ဖုန်း screen မှပေါ်နေတာက-

“ဟင်”

“သူ...သူက”

သွန်းနှင့် ချွတ်စွတ်တူသော မိန်းကလေး။ ကိုယ့်ရုပ်ကို မှန်ထဲ ပြန်ကြည့်နေရသလို ခံစားရကာ သူ့ကို အလန့်တကြား မော့ကြည့်တော့ သူက သွန်းကိုမကြည့်ဘဲ-

“အဲဒါ ရတီလေးပဲ”

“ရှင်”

မှားလည်းမှားလောက်ပါပေရဲ့။ သူက သွန်းနှင့် တကယ့်

တူသည်။ တစ်ခုပဲကွာသည်။ အဲဒါကလည်း သေချာကြည့်မှ မြင်ရတာမျိုး ဖြစ်သည်။

သွန်းရဲ့မျက်နှာထားက နည်းနည်းထန်သည်။ ရတီလေး၏ မျက်နှာက ချိုသည်။ သိမ်မွေ့သည်။

“သူနဲ့ပတ်သက်တာမှန်သမျှ ငါ့ဆီ ဘာမှမရှိအောင်လုပ်ခဲ့ပေမယ့် ဒီရဲ့ပုံကိုတော့ မဖျက်ဘူး။ သူ့ကို မုန်းတီးတဲ့စိတ်တွေ ပျောက်ပျက်သွားမှာစိုးလို့...ခုတော့ သူ့မျက်နှာကိုကြည့်တိုင်း အမုန်းတရားတွေက ထထတောက်လောင်တယ်”

“.....”

“အဲဒါကြောင့်လည်း မင်းကို စမြင်လိုက်ရတဲ့အချိန်...ဟုတ်လို့လား ဝေဖန်သုံးသပ်ချိန် မရလိုက်ဘဲ စီမံကိန်းတွေချခဲ့တယ်။ ပြောရရင် ငါ အမှားကြီးမှားခဲ့တယ်။ မင်းဟာ ငါ့ရဲ့ရတီလေးမဟုတ်တဲ့အတွက် မင်းနဲ့ မင်းချစ်သူရဲ့ကြားမှာ ငါ့ကြောင့် အဖုအထစ်ဖြစ်သွားမလား”

သူ့ရဲ့မေးခွန်းကို သွန်း ဘယ်လိုပြန်ဖြေရမလဲမသိ။ သူနှင့်ကိုယ် ဘာမှမဖြစ်ဘူးဆိုတာ ကာယကံရှင်တွေပဲ သိသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကော မောင်ကပါ လက်ခံပါ့မလား။ မသေချာ။ သူစိမ်းတစ်ယောက်နှင့် လိုက်ပါသွားခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးကို တစ်မျိုးမျိုး သတ်မှတ်ပစ်လိုက်မှာ သေချာသည်။

ယခုလိုစကားတွေ ပြောနေခြင်းအားဖြင့် သူ သွန်းကို ပြန်ပို့ပေးမယ်ဆိုတဲ့စကားကို ဆိုချင်တာလား။ ဒါဆိုလျှင်တော့ ကိုယ့်မိဘ၊ ကိုယ့်အသိုင်းအဝိုင်းတွင်းသို့ရောက်ဖို့က ပထမ။ မောင်နှင့် သူ

ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရှင်းပြဖို့က ဒုတိယ။
 ထို့ကြောင့်...
 “ကျွန်မကို ပြန်ပို့ပေးမှာလားဟင်”
 “.....”

သူက ဘာမှမပြောဘဲ သွန်းရဲ့မျက်နှာကို သေချာကြည့်သည်။
 သွန်း မျှော်လင့်ချက်မျက်လုံးတို့ဖြင့် အားကိုးတကြီးကြည့်တော့ သူက
 သက်ပြင်းချပြီး အကြည့်လွဲသွားကာ-
 “ဒီနေ့ အချိန်မရတော့ဘူး”
 “ဟင်”

“ဒါပေမဲ့ မနက်စောစော ငါတို့ထွက်ကြတာပေါ့... တစ်ခင်
 မင်း ဘုမသိ ဘမသိဘဲ ပါလာရတဲ့အတွက် မင်း ငါ့ကို ဒေါသမဖြစ်
 ဘူးလား။ စိတ်မဆိုးဘူးလား”

“ဟင့်အင်း... ကျွန်မကို လူမှားခေါ်လာတာကိုတော့ စိတ်
 ဆိုးတယ်။ ကျွန်တာကတော့ ကျွန်မကို ရှင် ဘာမှမထိခိုက်စေခဲ့တဲ့
 အတွက် စိတ်မဆိုးပါဘူး”

“အင်း... မင်းက ရတီလေးထက် အများကြီးသာတယ်။
 အချစ်ကြီးချစ်တတ်တယ်။ လေးစားပါတယ်”

သူက သွန်းကို လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ချီးကျူးပါသည်။ သွန်း
 ဘာမှမပြောဘဲ ပြုံးနေပြီးမှ လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသောဖုန်းထဲ
 ငုံ့ကြည့်ကာ-

“ကျွန်မ တစ်ခုလောက် အကူအညီတောင်းချင်တယ်”
 “ဘာလဲ... ပြောလေ”

“ဒီရဲ့ဓာတ်ပုံ ကျွန်မ ကူးသွားချင်တယ်... သွေးမတော်
 သားမစပ်ဘဲ ဒီလောက်ရုပ်ချင်းတူဖို့ ရှားတော့ရှားတယ်မဟုတ်လား။
 ကျွန်မ အမေ့ကို မေးကြည့်ချင်တယ်”

“ကူးလေ”

သူက ရှော့ရှော့ရှူရှူ ခွင့်ပြုသဖြင့် သွန်း Zarya ဖြင့်
 ဓာတ်ပုံကူးယူလိုက်သည်။ ထိုသို့ကူးစဉ် ရတီလေးရဲ့ပုံသာမက
 ထောင်မကျခင်တုန်းက သူ့ပုံကို သူ မသိအောင် တိတ်တဆိတ်
 ကူးလိုက်သည်။ သူက သတိထားမိပုံမရ။ ကူးပြီးတော့ History
 ကို ဖျက်လိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်နော်”

“ရပါတယ်”

သွန်း ကမ်းပေးသောဖုန်းကို သူက လှမ်းယူပေမယ့် ပြန်
 မကြည့်။

“မင်းနဲ့ မင်းချစ်သူ ငါ့ကြောင့် အဆင်မပြေရင် ပြောပါ...
 ငါ ကူညီပါ့မယ်”

“ဟင်... ဘာလို့လဲ”

သွန်း နားမလည်သလိုမေးတော့ သူက သွန်းကို မကြည့်ဘဲ
 မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့လွှဲကာ-

“သွေးမတော်သားမစပ်ဘဲ မင်းနဲ့ငါ တစ်ပတ်တိတ် ရှိနေတဲ့
 ကိစ္စ ဘယ်ယောက်ျားက သည်းခံခွင့်လွှတ်ပေးမှာလဲ။ မင်းနဲ့ငါ
 တစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့ပြီလို့ ကျိန်းသေမှတ်ယူလိုက်နိုင်တယ်။ အဲ့ဒီလို မဖြစ်
 ရအောင်ကူညီဖို့ ငါ့မှာ တာဝန်ရှိတယ်လို့ ခံယူထားတာပါ။ မင်း

ပြန်တဲ့အခါ ငါ့ဖုန်းနံပါတ်ကို ယူထားပါ။ လိုအပ်ရင် အချိန်မရွေး ဖုန်းဆက်ပါ။ ငါ့ရဲ့ မှားယွင်းတဲ့လုပ်ဆောင်ချက်ကြောင့် မင်းနဲ့ မင်းချစ်သူ ပြေပြေလည်လည် ဖြစ်သွားတဲ့အထိ ငါ လုပ်ဆောင်ပေး ရမှာပေါ့။

ရှာဖွေ၍ရသော အချစ်သည် ကောင်း၏။ သို့သော် မရှာဖွေဘဲရသောအချစ်က သာ၍ကောင်းပါသည်။
Love sought is good, but given unsought is better.

အခန်း (၃၀)

“ဘယ်လို မေမေ”

မထင်မှတ်ဘဲ ကြားလိုက်ရသော စကားတစ်ခွန်းကြောင့် လက်ထဲတွင်ရှိသောဖုန်းကို ကယျာကယာ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ သွန်းကို ပြုံးရယ်ကြည့်နေသော ရတီလေး...

“ဟုတ်တယ် သမီး၊ သူက သမီးရဲ့ အစ်မအရင်း... ခေါက်ပဲ”

ပြောနေပေမယ့် ဒေါ်မေသစ္စာ၏နှုတ်၊ မျက်လုံးတို့၌ သံစဉ်ရိပ်ယောင်များမပါ။

စိတ်က အတိတ်ဆီသို့ လွင့်သွားသည်။ သမီး နားလည်အောင် လိုရင်းတိုရှင်း ပြောပြတတ်ဖို့ကလည်း လိုသည်။

ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် မိန်းမတစ်ယောက် ပေါင်းသည်ဆိုတာကတော့ လောကတွင် လူတိုင်း မလွဲမသွေ ကြုံတွေ့ ကိစ္စမို့ ရေးကြီးခွင်ကျယ် လုပ်နေစရာ ဘာမှမရှိ။

ဒါပေမဲ့ အသွင်မတူတဲ့ အိမ်သူဖြစ်လာခဲ့ခြင်းအပေါ်မှာတော့ မေသစ္စာ နောင်တရ၍ မဆုံးတော့ပေ။

ကိုယ်ချင်းချစ်လို့ ယူခဲ့ကြတာဆိုတာထက် လူကြီးမိဘချင်း ဘာတူပေးစားသဖြင့် ရခဲ့ကြသည်ဟုပြောလျှင် ပို၍မှန်သည်။

ဒါကြောင့် သမီးရည်းစားတွေလိုတော့ မေတ္တာ၊ သစ္စာတွေ မပျံ့ ရွတ်မပြကြပေ။

ပေါင်းဖက်လာသည့် နေ့ရက်တွေ တိုးလာလေလေ ထို ကျား၏ မကောင်းသောအကျင့်စရိုက်တွေကို သိလာလေလေ။

ရဲ့မိဘတွေ ဘယ်လိုမျက်စိနှင့် ကိုမင်းဒင်ကို မျက်စိကျခဲ့သလဲ

ကိုယ့်ရဲ့ယဉ်ကျေးမှုကို ပစ်ပယ်ကာ တိုင်းတစ်ပါးရဲ့ယဉ်ကျေးမှု အထင်ကြီးတာလည်းမကြိုက်။

အရက်ကလေး တမြဲမြနှင့် ဖဲပြားတွေ ပွတ်နေတာကိုလည်း မလိုမု လက်မခံနိုင်။

အလုပ်တစ်ခုကို အပိုကျိုးကျိုးနှင့် လက်ကျောတင်းတင်း ချင်တာကိုလည်း စိတ်ညစ်သည်။

ဒေါ်မေသစ္စာ ဘာမှမပြောသေး။ သည်းခံသည်လည်းမဟုတ်။ သဖြစ်သည်လည်းမဟုတ်ဘဲ ဥပေက္ခာပြုသည့်သဘောဖြင့်

သည်။ သမီးကြီးမွေးပြီးတော့ သူ့ရဲ့ ကြီးတွေ ပြင်လာနိုးနိုး စောင့်ကြည့်

မယ့်- “မေ...ကိုယ်တို့ရဲ့အိမ်ကို ပေါင်ထားလိုက်ရပြီ”

“ဘာ...ဘာရယ်...ရှင် ဘာပြောတာလဲ ကိုမင်းဒင်”
တစ်နှစ်သာသာ သမီးငယ်လေးကို ပွေ့ပိုက်ထားရာက
ဒေါ်မေသစ္စာ အလန့်တကြား မေးမိသည်။

“မနေ့ညက မြေနီကုန်းပိုင်းမှာ ကိုယ်တော်တော်ကြီး ခံလို့
ရတယ်။ ခံခဲ့ရသမျှထဲမှာ ဒီတစ်ကြိမ်ပဲ အထိကြီးထိတော့တယ်”
သူပြောနေတာတွေကို ဒေါ်မေသစ္စာ နားမလည်။ သူ
နားလည်တာကတော့-

“အိမ်ကို ပေါင်ထားတယ်ဆိုတော့ ကျွန်မ...ကျွန်မ
ဘယ်မှာသွားနေရမှာလဲ”

ဟု အလန့်လန့် အထိတ်ထိတ်နှင့် မေးလိုက်မိသည်။ ခေါင်း
တွေတောင် ကြီးသွားသလို ခံစားရသည်။ ဒီကလေးပေါက်စိပေါင်း
နှင့် အိမ်ငှားနေလို့ သင့်ပါ့မလား။

မိဘတွေက တတ်နိုင်တဲ့အခြေအနေဆိုပေမယ့် အိမ်ပေါင်လိုက်
ရ၍ဆိုပြီး အရှက်မရှိ မိဘအိမ်တက်မနေနိုင်။

ဇနီးနှင့်သမီးကို ထည့်မတွက်ဘဲ ကိုယ်အဆင်ပြေဖို့လောက်
သာ သိသောယောက်ျားကို-

“ရှင်ရဲ့လုပ်ရပ်က တော်တော်လွန်လွန်းနေပြီ ကိုမင်းဒင်...
အခု ဘယ်မှာနေကြမှာလဲ”

“တစ်လနှစ်လတော့ သင့်သလိုနေရမှာပေါ့”

ခပ်ပေါ့ပေါ့ ပြောလိုက်သည်။ စကားနည်းရန်ဆဲသဘောဖြင့်
တတ်နိုင်သမျှ သည်းခံမည်ဆိုသော ဒေါ်မေသစ္စာရဲ့ဒေါသတွေက
ထောင်းကန်။

နောက်ဆုံး ကွဲကြကွာကြ ဖြစ်ကြသည်။ ကိုယ်က သမီးကို
လိုချင်သော်လည်း တရားဥပဒေအရ သမီးကို အဖေဖြစ်သူက ပိုင်
ရသည်ဆိုသဖြင့် လက်လွှတ်ခဲ့သည်။

မိဘအိမ် ကိုယ်စီပြန်တက်နေကြသည်။ ကြားဖူးသည့်စကား
လေးတစ်ခွန်း။ ငရုတ်သီးက ငရုတ်သီးအတိုင်းနေလျှင် အကောင်း။
ကြက်သွန်နီကလည်း ကြက်သွန်နီဘာသာနေလျှင် အကောင်း။ ရော
လိုက်တော့ ထောင်းခံရတဲ့ဆိုသဘော ကလေးတစ်ယောက် အဖတ်
တင်ခဲ့သည်။

ဒေါ်မေသစ္စာ မိဘအိမ်ရောက်ပြီးမကြာခင် ကိုမင်းဒင်နှင့်
ရသော နောက်ထပ်ကိုယ်ဝန် ပါလာသည်။ မိဘတွေက ဖျက်ချဖို့
တိုက်တွန်းသော်လည်း-

“လင်ကောင်မပေါ်ဘဲရတဲ့ကလေး မဟုတ်ဘူး။ မိနဲ့ဘနဲ့
ကွဲနေပေမယ့် အဖေမပေါ်တဲ့ကလေး မဟုတ်ဘူး”

ဟု ခေါင်းမာမာပြောကာ သွန်းတင့်တယ်ကို ရအောင်မွေးခဲ့
သည်။

ကွဲကြကွာကြပြီဆိုကတည်းက မေတ္တာတွေ၊ အကြင်နာတွေ
မပါခဲ့သဖြင့် သူ ဘယ်ရောက်နေသလဲ၊ ဘာလုပ်နေသလဲ စိတ်မဝင်
စားကြတော့။

“ဟင်...ဒါဆို ရတီလေးဆိုတာ သွန်းရဲ့မမပေါ့...ဟုတ်လား
မေမေ”

ဒေါ်မေသစ္စာ ခေါင်းညိတ်ပြုလိုက်သည်။ အနှစ် ၂၀ ကျော်
လောက် ဝေးနေခဲ့သော သမီးဖြစ်သူနှင့် တွေ့လည်းတွေ့ချင်သည်။

တွေ့လည်းမတွေ့ချင်။

သူမကို သမီးကြီးက အမေတစ်ယောက်အဖြစ် လက်ခံဖို့ ဆိုတာ မသေချာ။ တစ်နှစ်အရွယ်ကတည်းက ဖခင်နှင့် နေခဲ့ရသူမို့ အမေ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ သူ့အဖေပြောသလောက်ပဲ သိနိုင် မည်။

ကွဲခဲ့ကြသည်ဆိုလျှင် လူမမယ်ကလေးကို လာတောင်မတွေ့ခဲ့ ပါလားဆိုပြီး နာသွားနိုင်သည်။ ထို့ပြင် ယခု သမီးကြီးက မယ်သီလရှင် ဝတ်နေသည်ဆိုတော့-

“သမီးရဲ့မမဆိုတာတော့ မှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို သမီး သွားတွေ့ဖို့ လုံးဝ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး။ တည်ငြိမ်နေတဲ့ သူ့ဘဝထဲ မေမေ တို့သားအမိကြောင့် ဂယက် မထစေချင်ဘူး”

“မေမေ...ဘာပြောနေတာလဲ”

“သူ့မှာ အမေနှညီမ ရှိတယ်လို့ သူ သိတာမဟုတ်ဘူး။ ရုတ် တရက် ဒါက အမေ၊ ဒါက ညီမပါလို့ ပေါ်လာရင် သူ ဘယ်လို နေမလဲ။ စိတ်ကယောက်ကယက်ဖြစ်လို့ ဆေးကုထားတာ မကြာ သေးဘူး။ မေမေတို့ကြောင့်ဆိုရင်”

“မေမေရယ်”

မျက်ရည်ဝေနေသော မေမေ့ကို ကြည့်ပြီး သွန်း ဘယ်လို နှစ်သိမ့်ပေးရမလဲ မသိတော့ချေ။

နှစ်ပေါင်းများစွာ ကွဲကွာခဲ့သည့် သမီးကို တွေ့ချင်တာက သက်သက်။ သမီးဖြစ်သူ စိတ်ပြန်လည်နောက်သွားမှာကို မလိုလား တဲ့စိတ်က တစ်ဖက်။

“တကယ်လို့ မေမေ ဆန္ဒရှိရင် သမီးတို့ မမကို မြင်နေရတဲ့ ဆီက သွားလျှမ်းကြည့်ရအောင်လေ”

“တော်...ဒီကိစ္စ ဒီမှာပဲ တန့်လိုက်တော့ သမီးငယ်... သမီးကြီးက ဘုရားနဲ့၊ တရားနဲ့ အေးအေးချမ်းချမ်း ရှိနေပြီ။ မေမေ ကလည်း သမီးကြီး ဘုရားရိပ်မှာ ရှိနေတယ်ဆိုတဲ့အသိနဲ့ ဒီကပဲ သာခုခေါ်တော့မယ်။ သူ့ဘဝ ငြိမ်းအေးနေပြီပဲလေ”

မေမေက ညည်းသလိုပြောသည်။

သိုင်းဝိုင်း ပြောပြထားသည့်ကိစ္စကို သွန်းက လုံးစေ့ပတ်စေ့ ပြန်ပြောပြခဲ့ပြီးပြီကိုး။ ယခုလို ငြိမ်းအေးသည့်နေရာသို့ ရောက်သွား သည်ကိုပင် ဝမ်းသာမဆုံး ရှိနေသည့်ဟန်။

ဪ...မေမေရယ်...။

အခန်း (၃၀)

မောင်ကို လှမ်းမြင်တော့ သွန်းရဲ့ခြေလှမ်းတွေ တုံ့နှေးကုန်သည်။ ရုတ်တရက် ပျောက်ခဲ့ခြင်းအတွက် အားလုံးက လှုပ်လှုပ်ရှားရှားရှိနေသော်လည်း မောင်က အထူးတည်ငြိမ်နေခဲ့သည်။

စပျောက်သည့်ညကသာ အနည်းငယ် စိတ်လှုပ်ရှားကာ သွန်းရဲ့သူငယ်ချင်းများဖြစ်သော သဏ္ဍာချစ်နှင့်အိမ်မွန်ဆီ ဖုန်းတဂွမ်ဂွမ်ဆက်ခဲ့သည်တဲ့။

“အင်း...အံ့တော့အံ့သြစရာပဲ”

ဟု သူငယ်ချင်းတွေက သွန်း ပြန်ရောက်တဲ့နေ့က ပြန်ဖောက်သယ်ချနေကြသည်။

သွန်းကတော့ နောက်ရက်တွေမှ လုံးဝ တည်ငြိမ်သွားသည်ဟု သောစကားကို ထိတ်လန့်သလို ဖြစ်မိပါသည်။

သွန်းရဲ့ချစ်သူ ကျော်ဖုန်းမိုရ်ဆိုတာ လုံးဝ အမှားခံတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်မဟုတ်တာ သွန်းက ပို၍သိနေသည်။

နောက်ရက်တွေမှာ တည်ငြိမ်သွားသည်ဆိုတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ။ ကာယကံရှင် မောင်ကလွဲ၍ ဘယ်သူမှ မသိနိုင်တဲ့ကိစ္စပဲ။

မနေ့က သွန်း...။

“သွန်းတို့ တွေ့ကြရအောင်နော်...မောင်”

လို့ စတင်တောင်းဆိုစဉ်က မောင်ထံမှ အသက်ရှူသံပြင်းပြင်းကို ဦးစွာကြားရသည်။ နောက် အတန်ငယ် တိတ်ဆိတ်နေခဲ့ပြီး

“နော်...မောင်”

လို့ သွန်း နောက်တစ်ကြိမ် တောင်းဆိုခါမှ-

“တွေ့တာပေါ့...ပြောစရာတွေလည်း အများကြီး...မေးစရာတွေလည်း အများကြီး”

သူ စိတ်အလိုမကျလျှင် ဖြစ်နေကျလေသံမို့ သွန်း အထူးကရမပြုမိဘဲ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်သွားရသည်။

ယခု တွေ့ကြပြီ။

ကမ်းစပ်မှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်ပြီး ကားစက်ဖုံးကို ကျောခိုင်းထားတဲ့ မောင်က တစ်စုံတစ်ရာကို လေးလေးနက်နက် တွေးတောနေဟန်။ သွန်း သူ့နောက်ဘက်မှာ ရောက်နေတာကိုတောင် သတိမထားမိ။

တကယ်တော့ သွန်းရဲ့ချစ်သူသည် တွေဝေငေးမောခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

“မောင်”

“ဟင်...ဘြော်”

ဘောင်းဘီအိတ်ကပ်ထဲတွင် လက်ထည့်ကာ ခပ်နွဲ့နွဲ့ လုပ်နေသော မောင်က လက်ကို အိတ်ကပ်ထဲမှထုတ်၍ ခပ်မတ်မတ် မတ်တတ်ပြင်ရပ်လိုက်သည်။

ခါတိုင်းဆို သူ့ကိုယ်သူ စတိုင်လ်ကျကျနေတတ်သောသူ။ သွန်းကိုလည်း စတိုင်လ်ကျကျနေဖို့ အမြဲတမ်းပြောနေသူ။ ယခုတော့ သူသည် အဝတ်အစားကိုတောင် အဆင်ညှိပြီး မဝတ်နိုင်တော့ပေ။

အောက်က ဘောင်းဘီနက်ပြာရောင်နှင့် အပေါ်က အပြာနုပေါ်မှာ အပြာရင့်ရင့် ဒေါင်လိုက်စင်းများပါသော ရှက်လက်ရှည်ကို ဝတ်ဆင်ထားခြင်းရယ်ပါ။

သွန်းကိုတွေ့တော့ မောင်က တစ်ချက် သေချာကြည့်သည်။ သွန်းက ဒီနေ့မှ အသားပျော့သော လုံချည်စကပ်အညှီကို အဖြူစွပ်စွပ် ရယ်ဒီမိတ်အင်္ကျီလက်တံနှင့် တွဲဝတ်ထားသည်။ ဆံပင်ကိုလည်း ဘာမှ အထူးတလည် မပြင်ဆင်ထား။

ရိုးရိုးလေးမှ ရိုးရိုးလေးဖြစ်သည်။ မောင်နှင့် သွန်းရဲ့တွေ့ဆုံပုံမှာ အနည်းငယ် စိမ်းသက်ဟန်ပေါက်နေသည်။

“မနေ့က ပြန်ရောက်တယ်မလား”

“ဟုတ်တယ်...မောင်ရယ်...အဲဒါက”

သွန်း ရှင်းပြဖို့ ပါးစပ်ဟလိုက်ရာ မောင်က လက်ခပ်မြန်မြန် ကာကာ-

“သွန်းရဲ့အမေဆီ ဖုန်းဆက်တုန်းက ပြောလိုက်တယ်။ ကိုယ်

သိပြီးပြီ”

“မောင်”

ကိုယ်ဆိုတဲ့အသုံးအနှုန်းအတွက် သွန်း မယုံနိုင်လိုက်အောင် ဖြစ်ကာ-

“မောင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ကိုယ် ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ သွန်း ဘာမှ ထိမိခိုက်မိမရှိဘဲ ပြန်ရောက်တယ်ဆိုတာ ဝမ်းသာရမှာပေါ့...ဝမ်းသာပါတယ်”

“သွန်း လိုချင်တာ အဲဒီဝမ်းသာစကား မဟုတ်ပါဘူး မောင်။

အခု သွန်းတို့ရဲ့မင်္ဂလာပွဲ”

“သွန်း”

မောင့်ရဲ့ဟန်တားသလိုအပြောကြောင့် သွန်းရဲ့ပြောစကားများ ရပ်တန့်သွားသည်။ မောင်က သွန်းရဲ့ဘက်သို့ ယောင်ယောင်ကလေး လှည့်ကာ-

“ခုချိန်မှာ မင်္ဂလာပွဲကိစ္စ ဆွေးနွေးမယ်ဆိုတာ အဆင့်ကျော် သွားပါပြီ။ အခု ကိုယ်သိချင်တဲ့ကိစ္စတစ်ခု ရှိနေသေးတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...ဘာတွေသိချင်လဲ...မေးလို့ရပါတယ်”

သွန်း လှမ်းဖွင့်ပေးလိုက်တော့မှ-

“သွန်းကို မှားယွင်းစွာ ခေါ်သွားမိတယ်ဆိုတာကို ကိုယ် နားလည်လက်ခံလို့ ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့”

ဒါပေမဲ့နှင့် ရပ်တန့်ပုံကို မကြုံဖူးသဖြင့် သွန်း မောင့်ကို မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့် ငေးကြည့်နေရပေမယ့် ဘာပြောလို့ပြောရ

မှန်းမသိ။

သွန်းရဲ့ပုံစံကို အုပ်ထိန်းသူတစ်ယောက် ဆုမှာဆိုးသဖြင့် ပြေးပေါက်ရှာနေသော ကလေးငယ်တစ်ယောက်နှင့် တူနေသည်။

ဒီနေ့အချိန်ထိ သွန်း၊ သိုင်းဝိုင်းနောက်ပါသွားခဲ့ရသည့်ကိစ္စတွင် အပြစ်တင်ရလောက်အောင်အထိဖြစ်စရာ ဘာအကြောင်းမှမရှိသလို ခံစားရသည်။

ကျော်ဖုန်းမိရဲဘက်တွင်တော့ သူစိမ်းယောက်ျားနှင့် တစ်ပတ်လောက် အတူရှိသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ပစ်ရမှာလည်း သဲတရှုပ်ရှုပ်၊ စားရမှာလည်း အဆီတဝင်းဝင်း။

သွန်းက ဘာမှမလုပ်ခံရဘူးပြောနေပေမယ့် ကိုယ့်အတွက်တော့ ယုံကြည်ဖို့ရန် ခက်ခဲသည်။ သွန်းပါသွားသည့်သူက အတော်လေး စိုးရိမ်တုန်လှုပ်တဲ့စိတ်တွေနှင့် စားမဝင်၊ အိပ်မပျော်။

သူ့ရင်ထဲမှာတော့ တစ်စုံတစ်ရာကို ဆုံးရှုံးရလေခြင်းဆိုသည့် အတွေးနှင့် ယူကျုံးမရ ဖြစ်နေမိသည်။ သူ့ဘဝမှာ သွန်းဘဝ ရှိခဲ့သည်။

သူ့ပြောသမျှ အမြဲတမ်း ဟုတ်ကဲ့အဆင်သင့်ရှိနေသော သွန်းသည် သူပိုင်ဆိုင်သောအရပ်လေ။ ကိုယ့်အတွက်ရှိနေသောအရပ်ကို သူစိမ်းတစ်ယောက်က ဆွဲယူကြည့်ကာ ကြိုက်သလိုလုပ်ပြီးမှ ရော့... မင်းပစ္စည်း၊ မင်း ပြန်ယူဆိုတာမျိုးတော့ သူ အဖြစ်မခံနိုင်။

“သွန်းနဲ့ကိုယ် ဘယ်လိုမှ ရှေ့ဆက်လို့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး”

“ဘယ်လို မောင်”

သွန်း အံ့ဩလွန်းသဖြင့် မောင့်ရဲ့ရှေ့သို့ ရောက်သွားသည်။

မောင်က သွန်းနှင့် မျက်လုံးချင်းဆိုင်မကြည့်ချေ။

“အဲ...အဲဒါ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ မောင်...သွန်းမှာ ဘာအပြစ်လဲ...ဘာအပြစ်ရှိလို့ သွန်းနဲ့မောင် ဘာမှမဟုတ်ရတော့တာလဲ”

“သွန်းမှာ ဘာအပြစ်မှ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သွန်း ပျောက်သွားတယ်ဆိုတဲ့သတင်းက ထွက်နေပြီ။ ဘာကြောင့် ပျောက်တာလဲ...ဘယ်သူနဲ့လဲဆိုတဲ့ စကားလုံးတွေ”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိလိုက်တာ”

အမြဲတမ်း ချစ်ခဲ့ရသော မောင့်ကို သွန်း စိတ်ပျက်သလိုဖြစ် သွားကာ စုတ်တစ်ချက်သပ်ပြီး-

“သွန်း ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ဘူးဆိုတာကလွဲရင် သွန်းမှာ ဘာသက်သေအထောက်အထားမှ ပြစရာမရှိဘူး။ နောက်ပြီး သွန်း ပြောနေတာတွေကို မယုံကြည့်တော့တဲ့ မောင့်ကို ရှင်းပြတာလည်း အပိုပဲ”

“အဲ့ဒီလိုပြောချင်တာမဟုတ်ဘူး...သွန်း”

မောင်က ပျာပျာသလဲ ငြင်းသည်။

မိုးကြိုးပစ်တာကို ထန်းလျှက်နှင့်ကာလို့ ရနိုင်ရိုးတဲ့လား။

“မောင် ဘယ်လောက်ထိ ခံစားနေခဲ့ရတယ်ဆိုတာကော သွန်း ထည့်စဉ်းစားပေးရဲ့လား”

“.....”

“ဒီလိုခံစားချက်များ ဘယ်ယောက်ျားမဆို ခံစားရမှာပဲ။ ဘယ်က မခူးရက်လို့ အရိပ်တကြည့်ကြည့်ရှိနေတဲ့ ပန်းကို...နေဦး သွန်း...ကိုယ့်စကား မဆုံးသေးဘူး။ ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ဘူးဆိုတာ သွန်း”

ပြောတာလေ။ သွန်းကို မယုံကြည်နိုင်တာမျိုးမဟုတ်ပေမယ့် အခြေအနေအရပ်ရပ်ကြောင့် သွန်းဘက်က လိမ်ညာလိုက်ရတာမျိုး ရှိပေပဲလေ”

“ကိုကျော်ဖုန်းမိုရ်”

သွန်းအပေါ် အဆုံးစွန်အထိ အထင်သေးပစ်လိုက်လေသည်။ တောတောလေးဖြစ်နေသောကြိုးသည် ပြတ်တောက်သွားသည်။

“ရှင့်သဘောပဲ”

“တစ်ခုတော့ရှိတယ်”

“.....”

သွန်း အရာအားလုံးကို စိတ်ကုန်သွားသည့်နယ် သဘောပဲဆိုဆို ဆိုစဉ် သူက တစ်ခုတော့ရှိသေးတယ်တဲ့။ Reason ပဲဖြစ်ဖြစ် Inference ဖြစ်ဖြစ် သွန်း ဘာမှခံစားလို့မရ။

“သွန်း သူ့ကို ဖုန်းဆက်ချိန်းပါ”

“ဘာ”

“အဲဒီလူကို ထောင်ကျအောင်လုပ်ပစ်ရမယ်။ ဒါမှ ကိုယ့်လည်း စားဝင်အိပ်ပျော်နိုင်မှာ။ မဟုတ်ရင်...ငါ့ချစ်သူကို ဘာလို့ ခဲ့သလဲဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ မရှင်းနိုင်ဘူး။ သူ ထောင်ကျသွားတယ်ဆိုတဲ့ စိတ်အေးရမှာ။ တကယ်တမ်းပြောရရင် ကိုယ် သွန်းကို စွန့်လည်း မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူး။ ခွဲလည်း မခွဲနိုင်ဘူး”

“.....”

“နော်...သွန်း...မောင့်ကို ချစ်တယ်မလား...ချစ်ပါတယ်။ သွန်းက မောင့်ကို သိပ်ချစ်တဲ့ မိန်းကလေးပဲ။ မောင့်စကားကို

နားထောင်မယ်မလား။ သူ့ကို ဖုန်းဆက်ခေါ်ပြီး”

“ဆောရီးပါပဲ...ကိုကျော်ဖုန်းမိုရ်”

“ဟင်”

“ဝမ်းနည်းပါတယ်လို့ ထပ်ပြောပါရစေ။ ကျွန်မနဲ့ရှင် ဆက်ရန် လုံးဝ မရှိတော့ဘူး”

“သွန်း”

နောက်ဘက်မှ အလောတကြီးခေါ်သံကို သွန်း ချန်ရစ်ထားခဲ့ကာ ပြေးထွက်ခဲ့တော့သည်။

၁၈၁၈

အခန်း (၃၂)

“တကယ်...ဒါ တကယ်ပဲလား”

မယုံနိုင်သလိုပြောသော သူ့ကို သွန်း သာမန်ကာလျှံကာ မော့ကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

မောင်နှင့်ဝေးရလျှင် သွန်း သေရလိမ့်မည်ဟု ခံစားခဲ့ရသူ သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်၊ ဗိဘာတို့က တားမြစ်ထားသည့်ကြားမှ အနား အမှူး စွဲလမ်းခဲ့သည်။ မိုက်ရှူးရဲဆန်ခဲ့သည်။ သူ့ကို အပြစ်တင်သော သူသည် ကိုယ့်ရဲရန်သူ။ သူ့ကို လက်မခံနိုင်သောသူနှင့် ကိုယ် လုံး မပေါင်းနိုင်။

ဒါပေမဲ့ သွန်း ပြန်ရလိုက်တာတွေကတော့ မလုပ်နဲ့၊ မစားနဲ့၊ မသွားနဲ့၊ မပြောနဲ့၊ မဆိုနဲ့ဆိုသည့်စကားလုံးတွေ။

နောက်ဆုံးကုန်ကုန် သွန်းရဲ့ဘဝကို မဖျက်ဆီးခဲ့တဲ့ သူ့ကို တောင် ဖမ်းဆီးထောင်ချမယ်တဲ့။ သွန်းကိုလည်း မယုံကြည်။
=သင်္ကာသည့်ဟန်။

သွန်း စိတ်ဆိုးမှာဆိုး၍ သူ အမျိုးမျိုး လှည့်ပတ်ပြောနေသော စကားလုံးတို့သည် သွန်း မနှစ်သက်၊ မလိုလားသော စကားလုံး တွေ။

ကိုယ့်ရဲ့အိမ်ထောင်ဦးစီးဖြစ်လာမည့် ယောက်ျားကို သွန်းဘက် က ချစ်ကြောက်ခဲ့ရုံမက ရိုသေလေးစားခဲ့သည်။ အထင်ကြီးခဲ့သည်။ သူများက ပြောဆိုဖြစ်တင်လာလျှင်တောင် ကိုယ် သူ့ဘက်ကပဲ အမြဲ ဘမ်း ရပ်တည်ခဲ့သည်။

ကိုယ့်ဘက်ကဆိုလျှင် သူ့ကို အမြဲတစေ ခွင့်လွှတ်ခဲ့ရ သလောက် သူကတော့ ကိုယ့်ကို အတိမ်းအစောင်း မခံ။ နည်းနည်း လေး တိမ်းစောင်းသွားသည်နှင့် လေသံတွေ ချက်ချင်းပြောင်းကာ အခေါ်အဝေါ်တွေလည်း ပြောင်းကုန်ပြီ။

“အဲဒီလို သွန်းတင့်တယ် ဘာလို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာလဲ။ ကျွန်တော် ပြောခဲ့သားပဲ။ ချစ်သူနှစ်ဦး ကျွန်တော့်ကြောင့် တတောက်ကဆု ဖြစ်ရတယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်ဆီ အချိန်မရွေး ခုန်းဆက်လို့။ ဒါ ကြားကောင်းရုံသက်သက် ပြောတဲ့စကားမဟုတ် ဘူးလေ”

“.....”

“ကျွန်တော်ပြောတာတွေ နားထောင်နေတယ်မလား”

“အင်း”

ဖုန်းခွက်ထဲမှ စီးပျောလာသည့် သူ့အသံကို သွန်း တည်ငြိမ်စွာ နားထောင်လိုက်သည်။ သူက သွန်းရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အားမလိုအားမရဖြစ်ကာ အပြစ်တွေတင်နေသည်။

သွန်း သူနှင့်စကားပြောနေရင်း မောင့်ဆီ အာရုံထပ်ရောက်သွားပြန်သည်။

သွန်းအပေါ် သူ ဘာလို့ယုံကြည်မှုမရှိရတာလဲ။ ဘာလို့ ယုံကြည်မပေးနိုင်ရတာလဲ။ သူနှင့်ပတ်သက်လျှင် ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ ပြစ်တင်ကဲ့ရဲ့မှုကို ကိုယ်တောင် ဘေးစကားအဖြစ် သဘောထားနိုင်လျှင် သူ့အလှည့်ရောက်မှ ဘာလို့ အဲဒီလို သဘောထားနိုင်ရတာလဲ။

နားလည်မှုမပေးနိုင်ရတာလဲ။ ပုံမှန်အားဖြင့် သူ ကိုယ့်ကို လွမ်းမိုးချင်တာကို နားလည်ပေးနိုင်သော်လည်း ယခုကိစ္စမှာ ဘယ်လိုမှ နားလည်မပေးနိုင်။

သူပြောသလို ကိုသိုင်းဝိုင်းကို ထောင်ချလိုက်ကာမှ ကိုယ်ဟာ သိုင်းဝိုင်းနှင့် မကင်းခဲ့ပါလားဆိုသည့်အမြင် ပတ်ဝန်းကျင်၌ ဖြစ်သွားမည်။

သူက လူတကာသိအောင် သွန်းရဲ့သိက္ခာကို ဆွဲချပြီးမှ သွန်းကို လက်ထပ်မည်ဆိုတာတော့ တစ်ဆိတ်စာနာနားလည်မှု မကင်းလွန်းဘူးလား။

တခြားသောယောက်ျားတွေဆိုလျှင် သွန်းဘဝကို ဖျက်ဆီးခဲ့ကောင်း ဖျက်ဆီးခဲ့နိုင်ပေမယ့် သွန်းကို လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့ခဲ့သော သူ့ကို သွန်း လေးစားသည်။ အထင်ကြီးသည်။

သူ့မှားမှန်းသိတော့လည်း ချက်ချင်း ဝန်ခံကာ ပြန်ပို့ပေးဖို့ ပြင်ခဲ့သည်။ တခြားသူဆိုလျှင် ဘယ်မှာလာပို့ပေးဖို့နေသောသာ။

“မင်းဘာသာ အဆင်ပြေသလိုပြန်၊ အေး...ငါ့ရှိတဲ့နေရာကို ပြောလိုက်ရင် မင်းတော့ အသေပဲ” ဟု ခြိမ်းခြောက်မည်။ ခုတော့ အရာအားလုံး ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပြီ။

မောင်နှင့်ကိစ္စကို သွန်း လုံးစေ့ပတ်စေ့ ပြန်ပြောပြသော်လည်း မေမေကတော့ ဘာမှတ်ချက်မှ မပေး။ ဘာမှမပြော။

“ကျွန်တော့်ကြောင့်ဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ ကျွန်တော် နေလို့မရဘူး။ ကျော်ဖုန်းမို့ရင်ဆို ကျွန်တော် လူကိုယ်တိုင် သွားတောင်းပန်ပေးပါမယ်”

“ကိုသိုင်းဝိုင်း”

“ဟင်”

“ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ဇာတ်လမ်းက ရှင် ကြားဝင်လည်း မရတော့ဘူး။ ပြီးသွားပြီ...အားလုံး ပြီးသွားခဲ့ပြီ”

“.....”

“ကျွန်မအပေါ်မှာ ယုံကြည်မှုမရှိတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ကျွန်မ မယ်သီတာလို မီးပုံထဲခုန်ချပြီး သစ္စာမဆိုနိုင်ဘူး”

“သွန်း ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

သူက သွန်းရဲ့ဥပမာကို နားမလည်သလို မေးသည်။ သွန်း သီးသီးနာကျင်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။

ရာဇဝင်ထဲမှာ မယ်သီတာ ဘယ်လိုပြုမူခဲ့သလဲ။ ဒဿဂီရိနောက်သို့ ပါသွားခဲ့သော မယ်သီတာမင်းသမီးကို

ရာမမင်းသားက မယုံကြည်တော့ မည်သူတွေ ဘယ်လောက်ပြော ပြော နားမဝင်။

မယ်သီတာက သူနှင့် ဒဿဂီရိ ဘာမှမဖြစ်ခဲ့။ ဖြစ်ခဲ့လျှင် ယခုခုန်မည့် မီးထဲ၌ လောင်ကျွမ်းပါစေ။ ဖြစ်ခဲ့လျှင် မီးတိုသည် ရေနှင့် ဖျန်းပက်သကဲ့သို့ အေးမြပါစေဟု အဓိဋ္ဌာန်ပြုခဲ့သည်။

ဒါဟာ ရှုထောင့်တစ်ဖက်ကကြည့်လျှင် သိပ်အဓိပ္ပာယ်မရှိ။ အနိုင်ယူလွန်းသည့်ပုံ ပေါက်နေသည်။ ကိုယ်ကတော့ ထိုသို့ မလုပ်ဘဲ သူနှင့်ကိုယ်နှင့် ဘာမှမဖြစ်ခဲ့တာကို ကိုယ်တွေ့ရဲ့ ကိုယ်စောင့်နတ် တွေ သိသည်။

သူများတွေကို လိမ်ညာချင်ဦးတော့ ကိုယ့်ရဲ့လိပ်ပြာကိုတော့ ကိုယ် ရှုံးမည်မထင်။ သွန်းကတော့ သွန်းရဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားကို ယုံကြည်သလို သူ့ကိုလည်း သွန်းကြောင့်နှင့် ဒုက္ခမရောက်စေချင်။

သူဘက်က ဒေါသအလျောက် သွန်းကို ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင် သွားခဲ့ဖူးတာကထားတော့။ ဒေါသက အားကြီးလာတဲ့အခါ စဉ်းစား ဆင်ခြင်ဉာဏ်သည် မှားမှိန်သွားရသည်။ မောဟကြောင့် မလုပ်သင့် တာတွေ လုပ်ခဲ့။ မဆုံးဖြတ်သင့်တာတွေ ဆုံးဖြတ်မိသည်။

သူ့အမှားကို သိတော့လည်း ချက်ချင်း ဝန်ခံသည်။ လောက မှာ ကိုယ့်ရဲ့အမှားကို ဝန်ခံရဲသူသည် အတော်ဆုံးလူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်တဲ့။

မိန်းမတစ်ယောက်ကြောင့် ထောင်ကျ။ ဘဝပျက်ခဲ့ရပေမယ့် ထောင်ကျခြင်းနှင့်အတူ သူ့ရဲ့စိတ်ဓာတ်တွေ နိမ့်ဆင်းမသွား။ ခက်ထန်ရိုင်းစိုင်းမသွား။

ဤကဲ့သို့ ကောင်းမွန်သော လူတစ်ယောက်ကို လှည့်စားခဲ့ သော မမရတီလေးကို သွန်း အံ့သြပါသည်။

အကယ်၍ သူနှင့် မမရတီလေးသာ ပေါင်းစပ်ခွင့်ရှိမည်ဆို လျှင် သူက သွန်းနှင့် အမျိုးတောင် တော်ချင်တော်ရဦးမည်။

“ကိုယ့်အပေါ်မှာ ယုံကြည်မှုမရှိတော့တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုမှ ပြန်လည်ယုံကြည်လာအောင် မစွမ်းဆောင်နိုင်တာ သွန်းရဲ့ အားနည်းချက်ပါ ကိုသိုင်းဝိုင်း... ပြီးတော့ ရှင်မှာလည်း အပြစ်မှမရှိ တာ။ ရှင် ဘာမှ သူ့ဘက်က ရှေ့နေလိုက်စရာမလိုဘူး။ ကျွန်မ မသိအောင်လည်း သူ့ဆီသွားပြီး ရှင်းပြစရာအကြောင်းမရှိဘူးနော်။ သူနဲ့ကျွန်မ နောက်ထပ်ပတ်သက်ဖို့ ဘယ်လိုအကြောင်းတရားမှ မရှိ တော့ဘူး”

“တကယ်ကြီးလား သွန်း”

သူမေးခွန်းကို သွန်း ဖြေစရာမလို။

ပန်းတစ်ပွင့်ကို အထင်သေးခဲ့တဲ့ လိပ်ပြာကတော့ ဆူးစူးခဲ့ပြီ။ လိပ်ပြာမှာတင် အဆိပ်ရှိသည်မဟုတ်။ ပန်းတွေလည်း အဆိပ်ရှိသည် ဆိုလျှင် သွန်းရဲ့အဆိပ်က မောင့်ကို နာကျင်စေချင်လား။ အနိုင် ဝိုင်းလိုက်ခြင်းလား။

သေချာတာတစ်ခုက သူနှင့်ဝေးရလို့ သွန်းရဲ့စိတ်ထဲ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲခြင်းတွေမဖြစ်ဘဲ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသွားသလို ခံစားရပါ သည်။

နောက် (၂) နှစ် ကြာသောအခါ

အခန်း (၃၃)

“အား...ဒီအထုပ်ကလည်း ဆွဲလို့မရပါလား”
 သွန်း ဝီရိုမြင့်ကြီး၏ အောက်ဆုံးထပ်မှာ အထုပ်ကြီးကို မနိုင်
 မနင်း ဆွဲထုတ်ကာ ညည်းညူလိုက်မိသည်။
 အထုပ်မှာ ဝီရိုတံခါးနှင့် ညပ်နေတာပဲလားမသိ။ ဘယ်
 လောက်ဆွဲထုတ်ထုတ် မရပေ။

“ဟူး”

ပူလွန်းသဖြင့် ဟူးခနဲ သက်ပြင်းမောချလိုက်မိသည်။ လူက
 ချွေးတွေ ဒီးဒီးကျလို။ ရန်ကုန်မြို့၏အပူချိန်သည် ဒီနှစ်မှာ
 တော်တော်ကို ဒီဂရီတိုးနေပါသည်။

ပူလွန်းသဖြင့် အသက်အရွယ်ကြီးရင့်သူများ အသေအပျောက်
 များနေသည်။ တီဗွီမှာလည်း အပူဒဏ်ကာကွယ်ရေး နှိုးဆော်ချက်
 များ အဆက်မပြတ် လွှင့်နေသည်။

နေလေးနည်းနည်းထွက်လာပြီဆိုလျှင် ဘယ်သူမှ အပြင် မထွက်နိုင်တော့။ အပြင်သို့ ခဏတဖြုတ်ထွက်လျှင်ပင် ချွေးမတိတ် နိုင်တော့ပေ။

“တောက်”

သွန်း တောက်တစ်ချက် သာသာခေါက်လိုက်ရင်း-

“အဲဒီသဉ္ဇာချစ် လုပ်လိုက်ရင် အဲသလိုပဲ။ ဝီရိတံခါးကို လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် မပိတ်ဘူး။ ဘာနဲ့ပြုပြင် အတင်းဆွဲပိတ်တာ”
ပါးစပ်ကလည်း သဉ္ဇာချစ်ကို ပွစိပွစိနှင့် အပြစ်လှမ်းတင် လိုက်မိသည်။

အိမ်နံ့ကတော့ နိုင်ငံခြားမှာ အလုပ်သွားလုပ်သည်။ သွန်းနှင့် သဉ္ဇာချစ်ကတော့ စုပေါင်းစပ်ပေါင်းလေးလုပ်ကာ snake bar လေးတစ်ဆိုင် ဖွင့်ကြသည်။

Snake bar ဟုဆိုသော်လည်း ဆိုင်ကြီးကြီးတော့မဟုတ်။ စားပွဲ ၆ လုံး၊ ၇ လုံးခန့်ဖြင့် လှလှပပ ပြင်ဆင်ထားသော အခန်းငယ်လေး ဖြစ်သည်။

Decoration ပိုင်းကိုတော့ သွန်းက တာဝန်ယူထားခြင်း ဖြစ်သည်။ အစားအသောက်အတွက် စားဖိုမှူးကောင်းကောင်း တစ်ယောက် ငှားထားသည်။

စားဖိုမှူးတစ်ယောက်၊ စားပွဲထိုးတစ်ယောက် ငှားထားသည်။ သွန်းနှင့်သဉ္ဇာချစ်ကတော့ စားပွဲထိုးလိုလျှင် စားပွဲထိုး၊ ဆိုင်ခန်းရှင်းရုံ လိုလျှင် တောက်တိုမယ်ရ၊ ကောင်တာလည်း ထိုင်လိုက်သေးသည်။

“ငါ့နယ်...စိတ်တိုလာပြီ”

“ကော်ဖီတစ်ခွက်”

“ဟုတ်ကဲ့...လာပါမယ်ရှင်...ခဏထိုင်ပါဦးနော်”

အထုပ်ကြီးကို ကုန်းကုန်းကွကွနှင့် အားစိုက်အင်စိုက် ဆွဲထုတ် နေစဉ် ဆိုင်ထဲသို့ လူတစ်ယောက်ရောက်လာကာ ကော်ဖီမှာသံကို ကြားရသည်။

နှုတ်က အကျင့်ပါနေသဖြင့် ဖိတ်ခေါ်သော်လည်း လူက ထ၍ မရသေး။

ဒီအထုပ်ကြီး အပြင်သို့ မရောက်လာလျှင်ပင် ကမ္ဘာလောက ကြီး ပျက်စီးတော့မည့်အတိုင်း။

“တော်တော်မှ အရေးကြီးနေဟယ်လား...ဟား...ဟား”

“ဟင်”

“ရှင်”

ရယ်သံနှင့်စကားသံကြောင့် စားပွဲခုံနောက်ဘက်မှ ထိုင်ရာ မထ ဆိုင်ရှေ့သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ လက်ထဲတွင် တစ်ဝက် ကျော်ကျော်ပါလာသည့်အထုပ်သည် ဘုတ်ခဲ ပြုတ်ကျသွားသည်။

မော့ကြည့်နေသော သွန်းရဲ့မျက်နှာလေးမှာ အံ့သြမယုံကြည် နိုင်သည့်မျက်ဝန်းများနှင့် ဖြစ်သည်။

ဆံပင်ခပ်တိုတိုနှင့် ခန့်ညားချောမွတ်သော မျက်နှာကိုကြည့် ရင်း သွန်းရဲ့မျက်နှာမှာ တဖြည်းဖြည်း ပြူးလာသည်။

သူ...

သူ...သိုင်းဝိုင်း။

လွန်ခဲ့သော ၂ နှစ်ခန့်နှင့် ဆန့်ကျင်သော ဝတ်စားဆင်ယင်မှု၊

အပြင်အဆင်တို့ဖြင့် အပြတ်အသတ် သပ်ရပ်နေသောသူ။

နောက်ဆုံးအကြိမ် သွန်းကို ပြန်ပို့သည့်အချိန်က အမွှေးအမြင်တွေ ရှုပ်ထွေးစွာနှင့် လူမိုက်ရုပ်၊ လူကြမ်းရုပ်ပေါက်နေသည့်သူ။ ယခုတော့ မိုးပြာဖျော့တော့တော့ ရှုပ်လက်တို့ကို ပွအိသော စတိုင်လ်ဘောင်းဘီအနက်တို့ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

နဖူး၏နောက်ဘက်သို့ ခေါင်းလိမ်းဆီဖြင့် သပ်ရပ်စွာ လှန်ပြီး ထားသောဆံပင်။ သန့်စင်သောမျက်နှာထက် အကြည်ရောင်မျက်မှန်က ပညာတတ် လူယဉ်ကျေးတစ်ယောက်၏ဟန်ပန်အပြည့်။

“မျက်တောင်မှခတ်ရဲ့လား...လျှော့ပါဦး...ကိုယ်တောင်ရှက်လာပြီ”

“အဟင်း...”

သူ သတိပေးတော့မှ သွန်း မျက်တောင်ခတ်ကာ မျက်နှာနီနီရဲ့ရဲ့ဖြင့် အရှက်ပြေရယ်လိုက်သည်။ သူက ကောင်တာအနီးသို့ တိုးကပ်လာကာ-

“လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်လောက် သောက်ချင်တယ်... မတိုက်ချင်ဘူးလား”

“ဪ...အင်း...တိုက်မှာပေါ့...ခဏအော်”

သူ နောက်တစ်ခေါက်ပြောမှ သွန်း ကပျာကယာ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။ လက်တွေ့ကို ဟိုခါဒါခါလုပ်ရင်း-

“ဪ...ခဏထိုင်ဦးနော်”

သူက သွန်းကိုကြည့်၍ ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်သည်။ စားပွဲခုံသို့ ပြန်လျှောက်သွားသော သူ့ကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ နောက်ဘက်သို့

ဝင်ခဲ့သည်။

စားဖိုမှူးဦးမော်အား ကော်ဖီတစ်ခွက် ကောင်းကောင်းလေး ချော်ပြီး လာဖိုပေးရန်ပြောပြီး ရှေ့သို့ထွက်ခဲ့သည်။

ရင်တွေက တဒိန်းဒိန်း၊ တဒိတ်ဒိတ်ဖြစ်ကာ ခြေလှမ်းတွေ ဘုံ့နွေးနေသည်။ အမှန်က ခြေလှမ်းတွေ မြန်ပြီးတက်ကြွနေရာမှာ ဖြစ်သည်။

အမှန်ကလည်း ပျော်လည်းပျော်သည်။ ဝမ်းလည်းသာနေသည်။ သူ့ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့လည်း ထင်မထားပေ။

“ထိုင်လေ”

စားပွဲခုံရှေ့ရောက်တော့ သူက သွန်းကို ပြန်၍ညှိခံနေသေးသည်။ သွန်း အနားကားသော စကပ်ကို ဝတ်ထားတာမို့ အခြေသိမ်းကာ သူ့ရှေ့တွင် အသာလေး ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

သူက သွန်းရဲ့လှုပ်ရှားမှုဟန်ပန်များကို မမှိတ်မသုန် ကြည့်နေသဖြင့် ရင်ဘတ်ထဲတွင် ပုစွန်ဆိတ်တွေ ဝင်ရောက်နေသလို ခံစားရသည်။ မျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ ပုရွက်ဆိတ်တွေ တက်နေသလိုဖြစ်နေ၏။

မျက်လွှာအသာချကာ-

“လာမယ်ဆိုတာ ကြိုပြီးတော့ မပြောဘူး”

ဟု မပွင့်တပွင့် ပြောလိုက်သည်။

ဝေးခဲ့ကြသည့် (၂)နှစ်တာကာလအတွင်း သူနှင့်သွန်း လူချင်း တစ်ခါမှ မဆုံကြရပါ။ ဆုံကြရအောင်လေဆိုသည့်စိတ်လည်း မရှိ။ ဒါပေမဲ့ သူနှင့်သွန်း ဖုန်းတွေ မကြာခဏ ပြောကြသည်။ ဘာအကြောင်းရယ်လို့ အကြောင်းအရာ မယ်မယ်ရရမရှိဘဲ ညနက်

အောင် ဖုန်းပြောခဲ့ကြသည်။

ချစ်စကား ကြိုက်စကားတွေ မပြောဖြစ်ကြပေမယ့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အကြောင်းသိနေခဲ့ကြပြီ။

သူက သူ့ရဲ့ဘဝကို အကောင်းဆုံး ပြုပြင်မည်ဟုဆိုခဲ့သည်။ အဲဒီတုန်းက ယုံတယ်လည်းမဟုတ်၊ မယုံဘူးလည်းမဟုတ်။ သွန်းရယ်၍သာ နားထောင်နေခဲ့သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ သွန်းကလည်း သွန်းရဲ့အခက်အခဲ ဒုက္ခများကို သူ့အားပြောပြကာ သူက အားပေးစကား ပြောခဲ့သည်။

အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲခဲ့သည်။

“မောင် မရှိလျှင် မရပ်တည်နိုင်” ဟု တွေးခဲ့ဖူးသော သွန်းသည် တိုက်ဆိုင်မှုတွေရှိသည့်အခါ သတိရသည်မှအပ ကျန်သည့် အချိန်များတွင် ကိုယ့်ရဲ့အလုပ်နှင့်ကိုယ်တောင် မအားလပ်နိုင်ပါ။

သွန်းမရှိလျှင်နေတတ်သော မောင်က အခုတော့လည်း အိမ်ထောင်ကျကာ ဇနီးနှင့်၊ သမီးနှင့်၊ တစ်ခါတစ်ရံ လမ်းသွားရင်း ဆုံဖြစ်ကြလျှင် အပြန်အလှန် ပြုံးပြခဲ့ပေမယ့် တမ်းတဆို မျက်လုံးတွေနှင့် မကြည့်ကြတော့ပါ။

ဘဝက သင်ပေးသွားတာလား။ အချိန်ကာလက သင်ပေးသွားတာလားတော့မသိ။ အထူးတည်ငြိမ်လှသည်။

ဒီကြားမှာ သွန်း ဘယ်သူ့ကိုမှချစ်ဖို့ စိတ်ကူးမရှိတော့သလို လက်လည်းမခံတော့။ မေမေက-

“မိန်းကလေးဆိုတာ တစ်ယောက်တည်း ရပ်တည်ဖို့ ဘာလွယ်လို့လဲ။ သမီးကို လာကမ်းလှမ်းတဲ့သူတွေရှိတယ်။ မေမေ

သင့်တော်တဲ့သူနဲ့”

“မေမေ... သွန်းရဲ့အိမ်ထောင်ရေးကို သွန်းဘာသာ ဖန်တီးခွင့်မပေးနိုင်ဘူးလားရှင်... ဘယ်လိုလူကိုရွေးရွေး ကောင်းလည်းခံ၊ မကောင်းလည်းခံရမယ့်သူက သွန်းပါနော်”

“အေးလေ”

“အဲဒီလိုဆိုရင် သွန်းရဲ့အိမ်ထောင်ဘက်ကို သွန်းရဲ့စိတ်ကြိုက်ရွေးချယ်ခွင့်ပြုပါ။ ဒီတစ်ခါ သွန်းစိတ်နဲ့ ထပ်တူကျနိုင်မယ့်သူများကို သွန်း အချိန်ယူရွေးချယ်ချင်လို့ပါ”

ဟု သွန်းဘက်က တောင်းဆိုခဲ့သဖြင့် မေမေက သွန်းရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကို အတင်းအကျပ် မပြောတော့ပေ။

“ကြုံပြောလိုက်ရင် အခုလို ဘယ်ရင်ခုန်ရတော့မလဲ”

“ဘာရယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ... အခုဆို ဘာမှအကြောင်းမကြားဘဲလာတော့ သွန်း မယုံနိုင်လောက်အောင် အံ့ဩနေတယ်မလား။ ခုထက် သိ အိပ်မက်လို့ ခံစားနေရတယ်ထင်တယ်”

သူ စကားတော်တော်တတ်လာသည်။

ပြောလို့သာပြောရသည်။ အရင်တုန်းက သူနှင့်သွန်း တွေ့ဆုံခဲ့ချိန်က ကာလရှည်ကြာကြီးမှ မဟုတ်တာ။

“အခု လာရင်းကိစ္စက”

“ကိစ္စရှိမှ လာရမှာလား”

“အယ်...”

သွန်းရဲ့မေးခွန်းကို သဘောမကျသလိုနှင့် သူက ခပ်ဆတ်

ဆတ် မေးလေသည်။ သွန်း အယ်ကန်ဖြစ်သွားကာ ဘာပြန်ပြောရ မှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။

သွန်းကို မကျေနပ်သလို စိုက်ကြည့်နေသောသူနှင့်အကြည့် ခြင်းမဆုံချင်သဖြင့် ဆိုင်အပြင်ဘက်သို့ အကြည့်ပို့ထားလိုက်သည်။ စားဖိုမှူးက ကော်ဖီလာပို့ပေးသည်။ သွန်း ကော်ဖီခွက်နှင့် သူ့ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး အကြည့်ပြန်လွဲလိုက်သည်။

တကယ်တော့ သွန်း အဲဒီလောက်ထိ အရှက်အကြောက်မကြီး တတ်ဘဲ ဘာကြောင့် ဒီလောက်ထိ မူပျက်နေရသနည်း။ မှန်ကန်မှ ရဲရင့်နိုင်မည်ဆိုလျှင် သွန်းဘက်က မမှန်မကန်ဖြစ်နေ၍ သူ့ကို ရဲရဲပုံပုံ မကြည့်ရဲတာလား။

“လှတယ်နော်”

“ဘာပြောတယ်”

သွန်း ခပ်တည်တည်နှင့် အော်လိုက်တော့ သူက လှည့်ကြည့် လာသော သွန်းကို ပြုံးစိစိနှင့် ဆိုင်အတွင်းသို့ မျက်လုံးစေ့ပြကာ-

“အခန်း ပြင်ထားပုံကို ပြောတာပါ”

“အို”

“ရှက်သွားတဲ့မျက်နှာက ချစ်စရာကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပဟိုဘက်မျက်နှာလှည့်နေတာတော့ တော်တော်ဆိုးတယ်ကွ”

“ရှင်နော်”

ဘယ်တုန်းက သူနှင့်သွန်းရဲ့ကြားမှာ ချစ်စကား၊ ကြိုက်စကား တွေ မပါဝင်ခဲ့တာမို့ သွန်းရဲ့နားထဲမှာ သူ့ရဲ့စကားက ဝင်လာသည်။

“၂ နှစ်လောက်လည်း ကြာခဲ့ပြီ။ ရုပ်တူလို့ဆိုတော့ စွဲလမ်းမှု

မျိုးဖြစ်မှာလည်းဆိုးတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း သေချာပြီလား။ အခါခါ မေးကြည့်နေတယ်”

သူ ဘာကိုပြောသည်ကို နားမလည်သဖြင့် သွန်း သူ့ရင်ဘတ် ဆီ အကြည့်ပို့ထားပြီး ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေသည်။

“ရှင်းရှင်းပြောရရင် သွန်းကို ရတီလေးနဲ့ ရုပ်တူလို့ချစ်တယ် ဆိုတဲ့အဖြစ်မျိုး အဖြစ်မခံနိုင်တာလေ”

သွန်း သူ့ရဲ့မျက်နှာကို ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ကိုယ့် ကို ရည်ညွှန်း၍ ချစ်ပါတယ်၊ ကြိုက်ပါတယ် ဒဲ့ပြောနေတာမဟုတ် ဘဲ အကြောင်းအရာတစ်ခုနှင့် ဆွဲချိတ်လိုက်တာမျိုး ဖြစ်သည်။

“နော်...သွန်း”

“ဘာ...ဘာလဲ”

သွန်းရဲ့အသံက ကတုန်ကယင် ထွက်သွားသည်။ ခေါင်းကိုပဲ သွင်သွင်ငုံ့ထားမိသည်။ သူက စားပွဲပေါ်တွင်တင်ထားသော သွန်းရဲ့ ထက်ကို လှမ်းဆုပ်ကိုင်လိုက်ကာ တစ်ချက်ဖျစ်ပြီး-

“တစ်ယောက်ခံစားချက် တစ်ယောက်နားလည်နေမှတော့ ဘာလို့ ကွေ့ဝိုက်ပြောနေတော့မှာလဲ...ကိုယ် သွန်းကို ချစ်တယ်။ ထက်ထပ်ချင်တယ်။ စေ့စပ်တာတော့ ဘယ်တုန်းမှမလုပ်ဘူး။ ချင်ပြီးတာနဲ့ တောက်လျှောက် လက်ထပ်ချင်တာ”

“ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ...ရှင်ကို ဘယ်သူက အဖြေ သေးသေးလို့လဲ။ ရှင်ကကော ဘာ...တုန်းက အဖြေတောင်းလို့လဲ။ အဆင့်တွေကျော်ပြီး ပြောနေတာ မလွန်ဘူးလား”

“မလွန်ပါဘူး...သင်္ချာပုစ္ဆာတစ်ခုမှာတောင် အဆင့်ကျော်

လည်း အဖြေမှန်ရရင် မှန်တာပဲမဟုတ်လား”

“အဆင့်ကျော်ဖြေလည်း နည်းစနစ်နဲ့မကိုက်ရင်တော့ ရှင်ကျမှာပဲလေ”

“ဒါဆို သွန်းက ကိုယ့်ကို စာမေးပွဲတောင် ဝင်ခွင့်မပေးဘဲ စာမေးပွဲချပစ်တော့မလို့လား”

သူက ကိုယ်ကြီးရှေ့ဘက်သို့ကိုင်းကာ စိုးရိမ်နေသောမျက်နှာနှင့် အလောတကြီး မေးလေသည်။

တကယ်တော့ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုက လျင်မြန်စွာ ဖြစ်ထွန်းသဖြင့် ရုတ်တရက်ဖြစ်ပေါ်နေသော အခြေအနေအောက်တွင် သွန်းဘာမှမဆုံးဖြတ်နိုင်။

“စဉ်းစားပါရစေဦးလို့တော့ မပြောနဲ့နော်။ ကိုယ်တို့တတွေက စဉ်းစားကြရမယ့်လူတွေမှ မဟုတ်တာ”

ဘေးကကြည့်နေသူရှိလျှင်တော့ အဆင့်တွေကျော်တယ်၊ ပိုင်စိုးပိုင်နင်းဆန်တယ် ထင်ရပေမယ့် သွန်းတို့နှစ်ယောက်က စိတ်ချင်းဆက်ကာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နားလည်နေကြပြီ။

သူ့ရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို သဘောကျကာ ကိုယ့်ချစ်သူကိုတောင် စွန့်လွှတ်ခဲ့သည်အထိ။ အဲဒီတုန်းက သူနှင့်သွန်း ဆက်လက်ပတ်သက်ရမည်ဆိုတဲ့စိတ် စိုးစဉ်းမျှ မရှိခဲ့ပေ။

ဒီလိုပဲ အလွယ်တကူရလျှင်တောင် စည်းနှင့်ကမ်းနှင့်စောင့်စည်းတတ်သော သူ့ကို သွန်း လေးစားခဲ့သည်။ အထင်ကြီးခဲ့သည်။

“အချစ်ဆိုတာ လေးစားအထင်ကြီးခြင်းကနေ ပေါက်ဖွား

ဘတ်သည်” ဆိုလျှင်။

အို...သွန်း...သူ့ကို...။

သွန်းရဲ့ခေါင်း ငုံ့သထက်ငုံ့သွားတော့သည်။

ရှင် သိလိုက်ပါတော့ ကိုရယ်...။ ရုတ်တရက်ကြီး ချစ်ပါတယ်လို့ ဖွင့်မပြောရဲပေမယ့် ရှင်ရဲ့စိတ်ကူးလေးနဲ့ပဲ သိလိုက်ပါတော့နော်။

အချစ်ဆိုတာ ဘဝမှာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါပဲ ပေါက်ဖွားခွင့်ရှိတာမဟုတ်။ အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ချစ်တယ်ပြောနေတာကလည်း အချစ်စစ်အချစ်မှန်လို့ ထင်စရာမရှိ။ ချစ်ချင်လို့ ချစ်ခဲ့ဖူးသလို လေးစားမြတ်နိုးခြင်းတွေကြောင့်လည်း ‘ကို’ကို ချစ်မိကြောင်းကိုတော့... ဖွင့်တော့ပြောဖြစ်ပါမည်။ ထိုနေ့ကတော့...

လှိုင်းကြူဖြူ (လားရှိုး)

